

SIXTH SENSE

ဆယ့်နှစ်ခု မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

- ◆ ရွှေကျီးသာခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ
- ◆ ကံကောင်းစေတဲ့ ဂမ္ဘီရအဆောင်များ
- ◆ ကျိုးကျွေး လာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များ
- ◆ ဗယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ
- ◆ စပါယ်ရယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအရင်
- ◆ ရန်အတိုက်အခိုက်များ ကင်းစေမယ့် စစ်အရင်
- ◆ မာန်မာန် ထောင်လွှားနေသူကို ဖန်လျော့ချနည်း

EDITOR'S LETTER

ဆဋ္ဌမအာရုံ ဓလ္လင်းသည် ဖရိုသတ်များ၏ အားပေးမှုများကြောင့် ယခုဆိုလျှင် (၂၄)အုပ်မြောက် (၂၅)နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

(၂၅)နှစ်ပြည့်တွင် အကောင်းဆုံး စာမူများ၊ ဝတ္ထုများ၊ ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးထားပါသည်။ ဖော်ပြရန် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က စာမူများကိုလည်း နောက်လတွင် ဆတ်လတ်၍ ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

တစ်ခု ပြောချင်သည်မှာ ဆဋ္ဌမအာရုံ ဓလ္လင်းသည် ထွက်ရှိသည့် စာအုပ်တိုင်းကို အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ဖရိုသတ်တိုင်း သိကြပါလိမ့်မည်။

သို့မို့ကြောင့် ဆဋ္ဌမအာရုံ ဓလ္လင်းကို မည်သည့် အမှတ်စဉ်တိုက်ပဲ ဖတ်ဖတ်၊ အမြဲတမ်း အထူးထုတ်ဝင် အဖြစ် ခံစားခဲ့ကြပါပြီ။

(၂၄)အုပ်မြောက် အထူးထုတ်

Sixth Sense

ဖြစ်ပါသည်။

ယခု အထူးထုတ်လုပ်တွင် ဆဋ္ဌမအာရုံ ဓလ္လင်း၏ အကြံပေးအယ်ဒီတာနှင့် ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး ဦးထွန်း တွယ်လွန်ခဲ့သည့် အတွက် ဝမ်းနည်းမှု များစွာကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ဖရိုသတ်များအတွက် အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးတို့သာ ပေးမည်ဟူသော စေတနာများကြောင့် ယခု အထူးထုတ်လုပ်မှာလည်း အကောင်းဆုံးများတို့သာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နောက်ထပ် အသစ်၊ အသစ်များစွာလည်း ရှိနေပါသေးသဖြင့် ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ နောက်ထွက်မည့် စာအုပ်များကို စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုကြပါဟု သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

စေတနာ

ရလှပြစ်သွားတဲ့ တစ္ဆေ

လောကကြီးမှာ
မြင်ရတဲ့ အရာထက်
မမြင်ရတဲ့ အရာက
ပိုကြောက်စို့ ကောင်းပါတယ်..
သရဲဆိုတာ ဒါပဲ..
တစ္ဆေဆိုတာ ဘာလဲ..
ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ရင်
ဒီစာအုပ်ကို
ဖတ်ကြည့် စေချင်တယ်..

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း

၏
မူပိုင် ကလောင်

စေတနာ နှစ်ကြောင်း

BURMESE
CLASSIC

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းသည် သရဲ၊ တစ္ဆေ ဝတ္ထုကြိုက်
သူများအတွက် ခံစားဖတ်ရှုနိုင်ရန် မူပိုင်ကလောင် စေတနာ
တွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် အကြောင်းအရာ မတူ၊
အချက်အလက် မတူ၊ ခံစားမှု မတူညီသော ဝတ္ထုဆန်း
အမျိုးမျိုးကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ ကြိုးစားမှုဖြင့် ဖော်ပြသွား
ပါမည်။

ခေတ်အပီဆုံး၊ အဆန်းဆုံးသော ဝတ္ထုများကို စေတနာ
တွင်သာ ဖတ်ရှုနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ဆဋ္ဌမအာရုံ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
၏ ကြိုးစားမှု ဖြစ်သောကြောင့် ယုံကြည် စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှု
ဆွဲနိုင်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါမည်။

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း”ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

တစ္ဆောဇဘက်၊ ပုစွန်တောင်ဘက်ခွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘက်အကောင့်နံပါတ် ၀၁၄၁ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘက်မှ ငွေလွှဲခန့်အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆)

လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ ငွေလွှဲခကို မှာယူသူဘက်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၁၉၅၀၀ ကျပ်
(၁၂)လ ၃၉၀၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ဝေဖို့ရမည်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်းကြား ဝေရပါမည်။

ဘက်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ငါ အရက်အလတ်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

အိမ်အရောက်ပို့ကြိုတင်ငွေပေးမှာယူသူများ
ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀
စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ပြန်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်များ
ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀၁၆၀

စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများစွာဖြင့် ဝယ်သိမ်း စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် အထူး ကြိုးစားထားပါသည်။ လစဉ် ဇယန်းပိုင်းတွင် ထွက်ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်။

ပရိသတ်များအနေဖြင့် မိမိ ဝယ်ယူနေကျ စာအုပ်ဆိုင်များတွင်လည်း ကြိုတင် မှာကြားထားနိုင်ပါသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း၊ ထွက်မည့်ရက်ကို စည်းကြီးတင် ဖုန်းဆက် မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

သင်သည် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်လျှင် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ စာပေ၏ရသာကို ခံစားတတ်သူ၊ စာအုပ် ဖတ်တတ်သူများဖြစ် ကြပါစေ။ စာအုပ်၊ စာပေ လှူဒါန်ဆွေ - စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာ အဖွဲ့

II

Sixth Sense
Publishing House

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်
အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုစွန်တောင်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀

www.burmeseclassic.com

မိန်းမရောင် လောဟိပညာရုပ် (၂၄)	၃၃
ခေတ်သစ်တို	
နယ်လွန်ထူးခြား ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၄)	၄၄
သတ်လုံ	
ဒလတ ဝန(၃)	၅၅
လှူဒါန်းအောင်	
နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ် တက္ကနီး	၁၀၀
ကျေးဇူးညီစိန်	
စောရ နက္ခတ်	၁၂၄
သန်လျင် မောင်ကျောက်ခဲ	

လက်ပြတ်သူတော်	၁၄၂
မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)	
ဝုံရိပ်	၁၅၆
ရေနံမြေ ခေရ	
မိတ်ရိုင်းဝင်တဲ့ ဆင်မေတ္တာ	၁၇၂
ရှစ်ခွင်ကျော် မောင်တော်သိ	
ဘီလူးရုပ်ထုနှင့် ကြမ္မာဆိုး	၁၈၈
တင့်လွင် (ဘုရားနီ)	
ထူးခြားဆန်းကြယ် ဂန္ဓာရီခရီး(၂)	၂၀၀
နေမထူး	

ထူး ဆန်း ထွေ လာ အံ့ ပွယ် စိ ရင် နည်း များ

စပါယ်ရှယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအရင်	၁၁
တံကောင်းစေတဲ့ ဂန္ဓီရ အဆောင်များ	၁၂
ဝယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ	၂၃
ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဝါထာတော်များ	၂၄
ရန်အတိုက်အခိုက်များ တင်းစေမယ့် အစီအရင်	၂၅
မာန်မာန် ထောင်လွှားနေသူတို့ မာန်လျှော့ချနည်း	၂၆
ရွှေတီးသာခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ	၂၇

သု တာ / ၇ သ မြစ် ရုပ် ဆန်း ကြယ်

စေတမန် မှော်နတ်တုရား မာတုရီ	၅၀
ရဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်ရှိပြီး လျှင်မြန်တဲ့ မြွေပါ	၅၂
ဆံကေသာနှင့် အမှတ်အယူများခြင်း	၆၄
လက်ချောင်းအတိုအရှည်နှင့် လူအကြောင်း	၆၇
လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေဆုံး နမိတ်ပြခြင်းများ	၁၂၀
နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းနှင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ	၁၃၆
တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် ကြောင်လျှာပင်အစွမ်း	၁၃၉

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တိရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ထားပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များ ပါဝင် လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန် နေရာများကိုလည်း ချန်လှပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တိရ ထညာရပ်ဆိုင်းရာ အချက်အလက်များကို ရေးအခြင်း၊ ရေးအတွေးဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြည့်လိုလျက်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်ခွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့် စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးခံဂန္တိရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထူးထွဲဆန်းပြားမှုများကို ရေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ ဂန္တိရလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာ သည့် ခေတ်မီ ဂန္တိရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ် သမိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္တိရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္တိရဝတ္ထု များ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်းရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲ တင်ဆက် ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာချုပ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အယ်ဒီတာချုပ်

တိုမိုး (တောင်ကြီး)

အကြံပေးအယ်ဒီတာ

ဦးငွေစိုး၊ ဒေါက်တာမိ

အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နွေသင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်

အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

တိုမိုး (တောင်ကြီး) {(၀၀၅၀၈)}

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ဝင်းမာ {(၀၀၄၀၂)}

(စိတ်ကူးချိုချို ပုံနှိပ်တိုက်)

မျက်နှာစုံ၊ ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို

အောင်မိုး

ဝန်းချို သရုပ်ဖော်

ရဲရင့်နိုင်၊ ဇိုးအောင်၊ လှသစ်အောင်

ကွန်ပျူတာ

ဆဋ္ဌမအာရုံ ဝိုင်းတော်သားများ

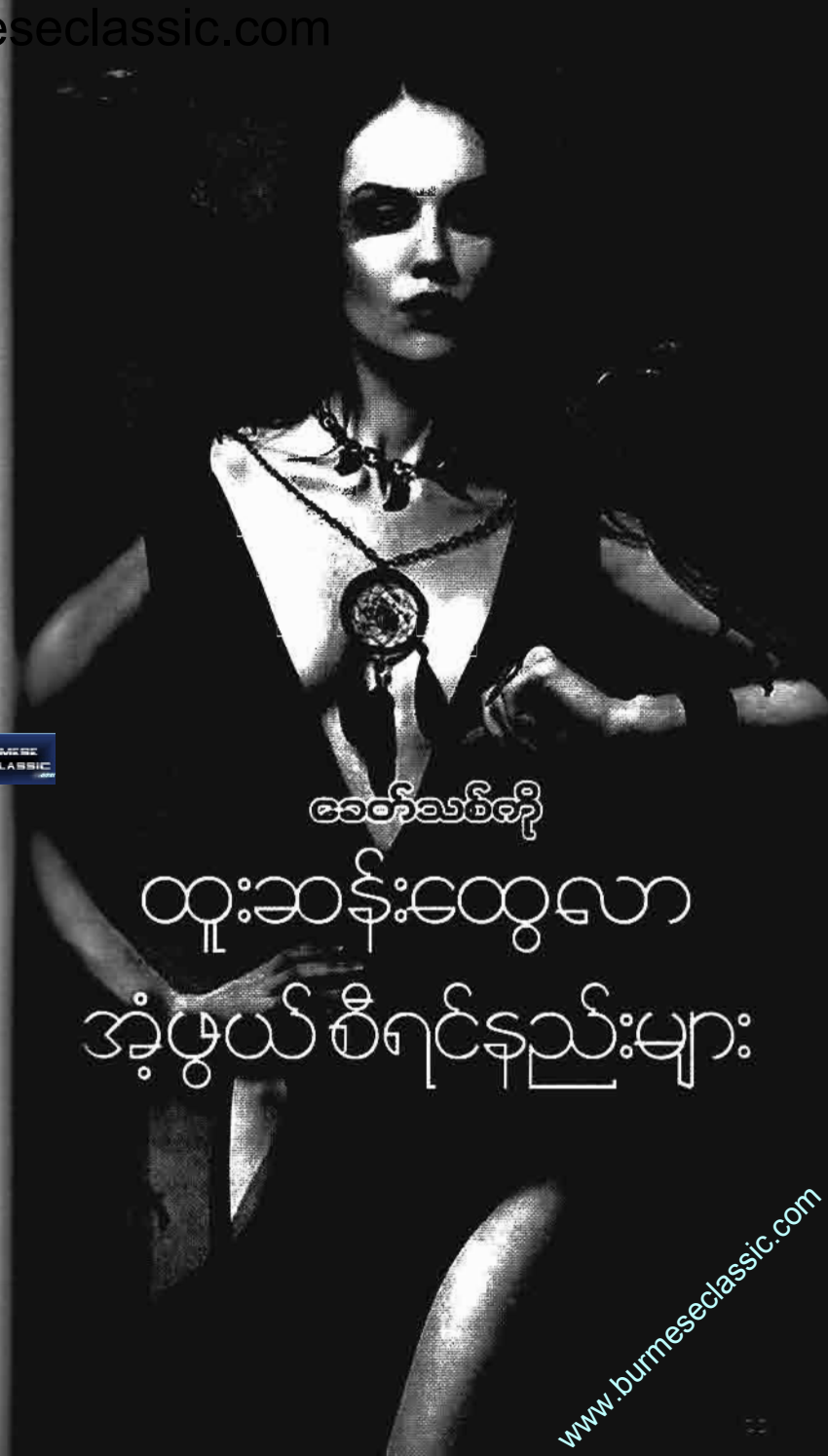
ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်

ပြည်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၀၉၃၀၀၅၀၁၆၀၊ ၀၉၇၃၁၇၆၆၅၀၊

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ကျပ်

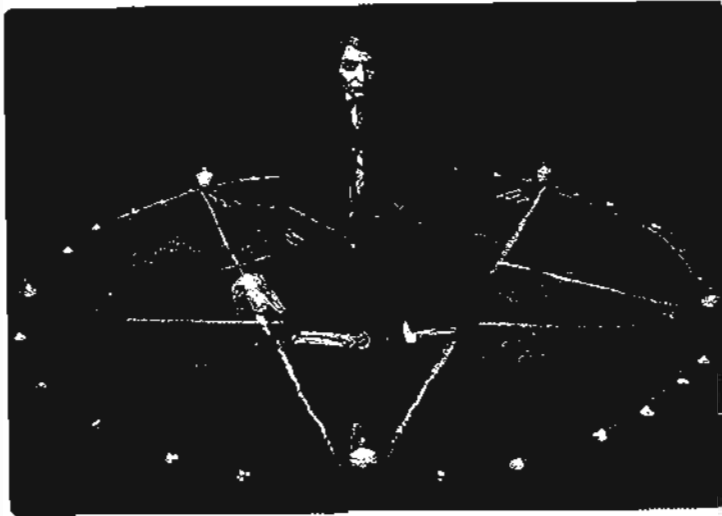

ခေတ်သစ်တို့

ထူးဆန်းတွေ့လာ

အံ့ဖွယ် စီရင်နည်းများ

စပါယ်ရှယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအရင်

ဒေနေောက်တိုင်း မှတ်အစီအရင်ထဲက အစွမ်းထက်ဆုံး အချစ်အစီအရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအရင်ရဲ့ တင်းကြပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက တကယ် အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာစေချင်တဲ့၊ ထာဝရနေစေချင်တဲ့သူကိုသာ စီရင်ပြုလုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ စပါယ်ရှယ်ဝမ်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ ရောက်လာဖို့ ခေါ်ဆောင်တဲ့ အစီအရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတရံမှာ ချက်ချင်း လက်ငင်း အစွမ်းထူးကိုပေးပြီး တစ်ခါတရံမှာတော့ ကိုယ်မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကျမှ ဖြစ်လာတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

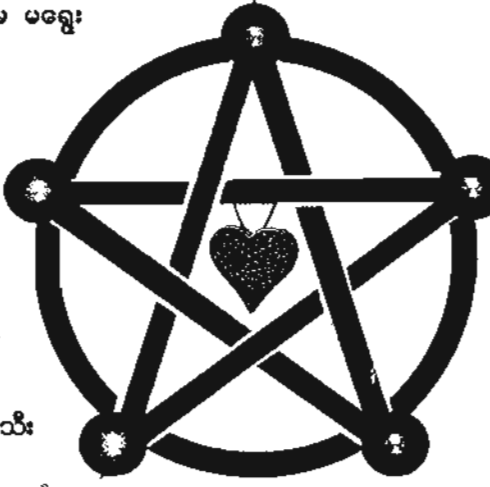
စပါယ်ရှယ်ဝမ်း အချစ်အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများ က ရှာဖွေရတာ လွယ်ကူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒတောင်းဆိုမှုကို မိနစ်(၃၀) ကြာ ရွတ်ဆိုရမယ်ဆိုတော့ တချို့စိတ်မရှည်သူတွေ၊ ယုံကြည်မှု အားနည်းသူတွေတော့ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သင့်ဘက်က တကယ် ဆန္ဒရှိတော့မှ၊ ကိုယ်တကယ် ချစ်တဲ့ "စပါယ်ရှယ်ဝမ်း ချစ်သူ" အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ဆောင်ပါလို့ မှာချင်ပါ

ထယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေး
လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

လုပ်ဆောင်ရာ
မှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများ
တကော့ -

- ၁) အရွယ်အစား ထူညိုတဲ့ ဗယောင်းတိုင် ငါးထိုင် (ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အရောင်သုံးနိုင်)
- ၂) အသည်းပုံ ဆွဲသီး
- ဆန်စု (Fancy ဆွဲသီးရ)

- ၃) ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံ
- ၄) အချိန်ကြည့်ရန် နာရီတစ်လုံး
- ၅) ဘောပင် အနီတစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအစီအရင်ကို ည လူခြေထိတ်ချိန်၊ တိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ လာ ချောက်မနှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ လုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ရာမှာ အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး လုပ်ရပါမယ်။

ဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာကို မသိဘူးဆိုရင် တစ်ရက်ကြိုပြီး နေ ဘယ်ကထွက်သလဲဆိုတာ မနက်ပိုင်းမှာ ကြည့်ပြီး နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ညအချိန်မှာ လုပ်ဆောင်ပါ။ အဓိကတော့ အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူရမယ်။ အာကာသဓာတ်ကို ယူမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဝရံတာ (သို့) အပြင်ဘက် ထွက်လုပ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါ။

ပထမဆုံး နေရာအခင်းအကျင်း အဆင်ပြေပြီဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ အနားငါးထောင့်ပါတဲ့ ပဉ္စဂံမှော်ကြယ်တံခွန်ကို ရေးဆွဲလိုက်ပါ။ ပြီးရင် အသည်းပုံလေးကို အဲဒီငါးထောင့်ကြယ်ရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ နုရာချထားလိုက်ပါ။

ပြီးတော့ ပဉ္စဂံ မှော်ကြယ်တံခွန်ရဲ့ အနားငါးထောင့်မှာ ဖယောင်း

တိုင်များကို အသီးသီး လိုက်စိုက်ပါ။
ဖယောင်းတိုင် မီးညှိရာမှာ ထိပ်ဆုံးက
ဖယောင်းတိုင်ကို စပြီး ထွန်းရမယ်။
ပြီးရင် ထိပ်အောက်က ဘယ်နဲ့
ညှာကို ညှိပါ။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ
အောက်ဆုံးက ဘယ်နဲ့
ညှာ ဖယောင်းတိုင်
တွေကို မီးညှိပါ။

ဖယောင်း
တိုင် အား လုံး မီးညှိပြီး
ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒ

အမှန်နဲ့ ဖော်ပြပါ စာသားကို ရွတ်ပါ။

“ငါ့ နှလုံးသားထဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံ တစ်ခုရှိတယ်။

အခု . . ငါ ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူ ငါ့ထံသို့ လာပါ။

ငါ့ရဲ့ အချစ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ။

ငါကလည်း ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကို ပေးအပ်ပါမယ်။

ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့ ဝေးဝေးကို မပြေးပါနဲ့။

ဒီဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေ” လို့ နောက်ဆုံးပိတ်မှာ သံပြတ်နဲ့ ရွတ်ဆို
လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဖယောင်းတိုင်တွေကို မိနစ်(၃၀)ကြာ လောင်ကျွမ်းစေရ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ သင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်
လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဘောပင်အနီရောင်နဲ့ ပဉ္စင်မော်ကြယ်တံခွန်ကို ရေးဆွဲ
ပါ။ အတွင်းမှာ အသည်းပုံကိုလည်း ထည့်ဆွဲပါ။

ပြီးရင် ပဉ္စင်ကြယ်တံခွန်နဲ့ အသည်းပုံပါတဲ့ ဘယ်လက်ဖဝါးကို
ကိုယ့်နှလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး တစ်ချိန်ထဲမှာ
သင့်ရဲ့ညှာဘက်လက်ကို နဖူးပေါ်တင်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်အဖြစ် ဖော်ပြ
ထားတဲ့ ဆန္ဒတောင်းဆိုမှုကို ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ရွတ်ဆိုပါ။

နာရီဝက်ကြာလောင်ကျွမ်းမယ့် တစ်ချိန်လုံး ဆန္ဒတောင်းဆိုမှု
တွေကို တဖွဖွရွတ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နာရီဝက်ပြည့်ချိန်
မှာတော့ ရွတ်ဆိုမှုကို ရပ်လိုက်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်တွေ မငြိမ်းသေးရင်လည်း
ငြိမ်းမပစ်ပါနဲ့။

ရွတ်ဆိုနေစဉ် ဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသွားရင်လည်း အဆိုမရပ်
ပါနဲ့။ ဆက်ဆိုပြီး နာရီဝက်ပြည့်လို့ အဆိုအားလုံးပြီးတော့မှ မီးညှိတာကို
ပြန်လုပ်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်များကိုတော့ အပြီးတိုင် ကုန်ဆုံးသွားသည်အထိ
ထွန်းပေးထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖော် ပြုထားတဲ့ အတိုင်း
ထိတိကျကျ လုပ်ဆောင်နိုင်ရင်တော့
ဆင်လိုချင်နေတဲ့ သင့်ချစ်သူ . . .

“စပါယ်ရှယ်ဝမ်း” ဟာ သင့်
နှလုံးသားဆီကို လိပ်စာမပါဘဲ
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ကဲ . . အားလုံးပဲ ကိုယ့်
ခွဲအချစ်စစ်၊ အချစ်မှန် ချစ်သူကို
ဖိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့လည်း ဆန္ဒပြု
လိုက်ရပါတယ်။

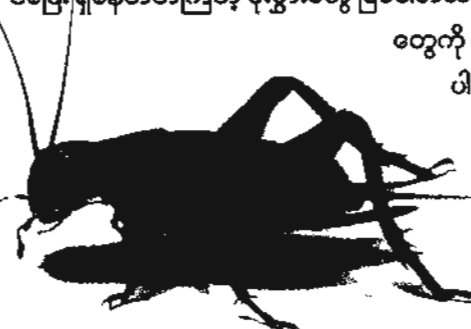
ကံကောင်းစေတဲ့ ဂမ္ဘီရအဆောင်များ

ကမ္ဘာတစ်လွှားမှာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာအလိုက် ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်၊ လာဘ်ခေါ် အဆောင်တွေ အသီးသီး ရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေကို မသိရှိသေးသူများနဲ့ သိချင်သူများအတွက် ရည်ရွယ် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ပိုးဟတ်နဲ့ ကံကောင်းခြင်း

ပိုးဟတ်ဆိုတာဟာ လူတော်တော်များများရဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဟိုပြေးဒီပြေး ရှိနေတတ်ကြတဲ့ ပိုးမွှားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ ဒီအကောင်တွေကို မတွေ့ မမြင်ချင်ဆုံး ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်တွေက သင့်အိမ်နဲ့ သင့်စီးပွားရေးကို ကံကောင်းစေတဲ့ အရာတွေဆိုတာ သင်သိ ရင် ပိုးဟတ်တွေ

ကို အရင်လောက် မုန်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အကြောင်းရင်းကတော့ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ ချဲ့သင့်ကျေးမှုမှာ ပိုးဟတ်တွေမြူးရင် လာဘ်ကောင်းစေတယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်။ သင့်အိမ်ထဲမှာ ပိုးဟတ်တွေ မြူးတူးပြီး ပြေးလွှားနေတယ်ဆိုရင် အိမ်သူအိမ်သားတွေ ကျန်းမာမယ်၊ ချမ်းသာမယ်၊ စီးပွား လာဘ်လာဘတွေ ပွင့်လန်းပါလိမ့်မယ်။

ဘာဘာတို့နဲ့ ဘရာဇီးလူမျိုးတွေကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ပိုးဟတ်တွေ ကြွပ်ကြွပ်ညံ့အောင် ပြေးလွှားနေပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကို ချမ်းသာ ဆုတွေလောတော့မယ့် ရှေ့ပြေးနမိတ်လက္ခဏာလို့ ယူဆထားပါတယ်။

ဆိန်နဲ့ ဝက်ရုပ်စုဘူး

လူ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင် အနောက်ထပ် ကံကောင်းစေတဲ့ အရာတစ်ခု "ဝက်" ဖြစ်ပါတယ်။ ဣန္ဒြေတွေက "ရှုစိန်း ဂျပာတ်" လို့ သူတို့ဘာသာနဲ့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင် ဒါဟာ သင်ချမ်းသာဖို့ အတွက် ဝက်တစ်ကောင် ဆောင်ထားတော့လို့ ပြောလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးမြန်မာလူမျိုးတွေလည်း ဝက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အရင်က ပြောခဲ့ဖူးတာ ရှိပါတယ်။

"ဟေ့... မင်းတော့ ဝက်ထော ထောပြီ" လို့ ဆိုတတ်ကြပါတယ်။ ဝက်တစ်ကောင်ဟာ ဆိုရင် ကံကောင်းစေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဝက်ရုပ်စုဘူးလေးဆောင်ထားရင်၊ ဒီနဲ့ ငွေရရင် ငွေအများအပြား စုဆောင်းမိတတ်ကြတယ်။ ငွေအဝင်ကြမ်းထယ်လို့ ဂမ္ဘီရပညာရှင်များက ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် အနောက်တိုင်းမှာ စုဘူးဆိုရင် ဝက်ရုပ်စုဘူးကိုသာ

အများဆုံး အသုံးပြုကြပါတယ်။ သင့်အနေဖြင့် ငွေရှိချင်တယ်ဆိုရင် အခု ထာလို့ ဝတ်စုဘူးလေးတစ်လုံးတော့ ဆောင်ထားသင့်ပါပြီ။

ထာဘီခေါ် ကြောင်ရုပ်

လက်ယပ်ပြီး လာဘ်ခေါ်နေတဲ့ ကြောင်ရုပ်လေးတွေကို စတိုးဆိုင်တွေ၊ အလုပ်ခန်းတွေမှာ သင်တို့ မြင်ဖူးကြမှာပါ။

ဒါကို ဘာကြောင့် ထားသလဲ။ ဘာလို့ထားလဲဆိုတာကို သေသေချာချာ သိရှိသူတော့ နည်းပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဂျပန်လူမျိုးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကနေ ဆင်းသက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျပန်လူမျိုးတွေက ကြောင်ရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ဖက်ဟာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာနားကို လက်ယပ်ပြီး ခေါ်ပြီးဆိုရင် ဒါဟာ စီးပွားလာဘ်လာဘာတွေကို ခေါ်တဲ့ သင်္ကေတ လို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလို လာဘ်ခေါ် ကြောင်ရုပ်လေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လာဘ်ခေါ် ကြောင်ရုပ်လေးကို သင့်အိမ် (သို့မဟုတ်) သင့်အလုပ်ခန်းရဲ့ တံခါးမပေါက်တည့်တည့်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ထားရပါမယ်။

ဒီလိုထားမှသာလျှင် ငွေရွှင်၊ လာဘ်ရွှင်စေပြီး သင့်ထံကို တံကောင်းခြင်းတွေ၊ စီးပွားလာဘ်လာဘာတွေ စီးဝင်လာပြီး သင့်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဒီရေအလား တိုးတက် ကြီးပွား အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ပြုံးရယ်နေတဲ့ အန်းကုန်း

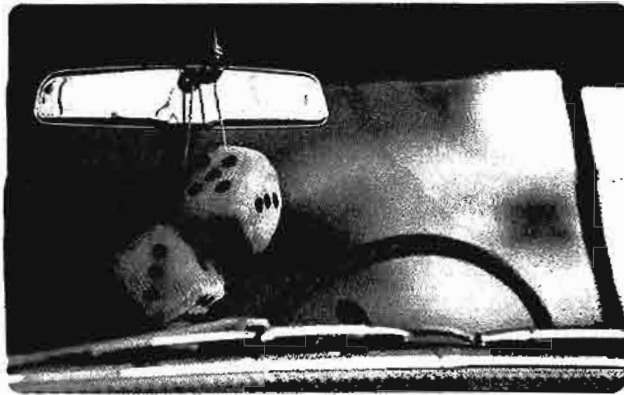
တရုတ်လူမျိုးတို့က အန်းကုန်းဘိုးတော်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ (၁) ချာတုန်းက အသက်ထင်ရှားနဲ့ ဂန္ဓိရအစွမ်းတွေ ရှိခဲ့တဲ့ အန်းကုန်း ဘိုးတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ထုဟာ သင့်အိမ် (သို့မဟုတ်) သင့် အလုပ်ခန်းရာတို့မှာ ရှိခဲ့သလိုဆိုရင် စီးပွား လာဘ်သပကာရတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ယူဆောင်ပေးနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။

အန်းကုန်းဘိုးတော်ကြီးရဲ့ ဝိုက်ပူပူကြီးကြီးကို မကြာခဏ ပွတ်ဖွတ်ပေးလို့ရှိရင် မကြာခဏ ငွေတွေ ရတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်းကုန်းဘိုးတော်ရှင်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဝယ်ရပါဘူး။ သူများ လက်ဆောင်ပေးတာတိုသာ စီးပွားလာဘ်ပွင့်အဆောင်အဖြစ် ထားရတယ်လို့လည်း သိရပါကြောင်း။

ခွဲထောင်း အံ့စာတုံး

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးလို့ (၁၉၅၀ - ၅၀) တို့ကို ရောက်တော့မှ ယခုအံ့စာတုံး အဆောင်အစီအရင်ဟာ အထိစားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအုန်းထွက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ မော်တော်ကား

တချို့ရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်မှာ ဒီလို အံ့စာတုံး ချိတ်ဆွဲထားတာတွေကို တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

ခုတ်ယာဉ်ကမ္ဘာစစ်တွင်းက ငုံးကြဲလေယာဉ်မောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့တွေဟာ သူတို့ ကံကောင်းဖို့ ဂန္ထိရဆရာများ စီရင်ပေးတဲ့ အံ့စာတုံးတွေကို လေယာဉ်ခေါင်းခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲရာမှာ ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းကစလို့ တွဲလောင်းအံ့စာတုံးဟာ ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် ခေတ်စားလာပါတယ်။

ကမ္ဘာစစ်ပြီးသွားတဲ့နောက် လေယာဉ်မှူးတွေ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း သူတို့ဟာ သူတို့ကားတွေထဲမှာ ဒီလို အံ့စာတုံးလေးတွေကို ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြင့် ဒီအဆောင်သင်္ကေတဟာ ပိုပြီး ပေါ်ပြူလာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ တွဲလောင်း အံ့စာတုံးလေးဟာ လှုပ်ရှားနေလေလေ၊ သင့်အတွက် ကံကောင်းလေ ဖြစ်ပါတယ်။

အံ့စာတုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းက အကောင်အထည် ပေါ်စေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သင် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အရာတွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာစေဖို့ အံ့စာတုံး အဆောင်ကို ဆောင်ကြပါလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

အံ့စာတုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းက အကောင်အထည် ပေါ်စေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သင် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အရာတွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာစေဖို့ အံ့စာတုံး အဆောင်ကို ဆောင်ကြပါလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ

ဖယောင်းတိုင်ရဲ့နမိတ်ပြုမှုများက ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘာဝကို ဖော်ဆောင်လျက်ရှိပါတယ်။ တချို့သော ပညာရှင်များက ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိကို လေ့လာ ဆန်းစစ်တတ်ကြပါတယ်။

ယခု ဖယောင်းတိုင် နမိတ်ကောက်မှုကို တစ်သီးတစ်သန့် လုပ်ဆောင်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အကြံအစည်များ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့အရင်ဆုံး မနက်စောစောထပါ။

ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီး သန့်ပြန်တဲ့ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ကာ မိမိကိုးကွယ်ရာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ နှိုယ်ရတဲ့ ဘုရားစား၊ တရားစာများကို ဆိုပြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြီးတဲ့အခါမှာ နေထွက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ရောင်တည်းရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင် (၁) တိုင်ကို မိမိရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာရှေ့မှာ ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်များ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို ဤ ဖယောင်းတိုင်မှ နမိတ်ပြသပေးပါ”

လို (၉) ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အခြေအနေများကို လေ့လာသုံးသပ်ရပါမယ်။

၁) ဖယောင်းတိုင်ဟာ လောင်ချင်သလို မလောင်ချင်သလို အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပါက မိမိရဲ့ အကြံအစည်များ ထစ်ထဲမှ များ ရှိပါလိမ့်မယ်။

အလုပ်အကိုင်များ အနှောင့်အယှက်ကြုံနိုင်ပြီး သတိထား လုပ်ဆောင်ဖို့လိုမယ်လို့ နမိတ်ကောက်နိုင်ပါတယ်။

၂) ဖယောင်းတိုင်မီးဟာ အစပထမမှာ မလောင်ချင်သလို ဖြစ်နေပြီးမှ နောက်ပိုင်း အသားကျကာ လောင်သွားပါက ကိုယ့်ရဲ့အကြံအစည် လုပ်ဆောင်မှုများဟာ အစပိုင်း အနှောင့်အယှက်ကြုံပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်မယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၃) ဖယောင်းတိုင်မီးဟာ တောက်ပထွန်းလင်းနေရာမှ ရုတ်တရက်မီးငြိမ်းသွားပါက သင့်ရဲ့အကြံအစည်များ မအောင်မြင်နိုင်ပါ။ အလုပ်အကိုင်များလည်း မအောင်မြင်ပါ။

၄) မီးတောက်လောင်နေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ဟာ တစ်ခြမ်းသာ လောင်မြိုက်ပြီး တစ်ခြမ်းကျန်လပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေပါက သင့်ရဲ့အကြံအစည်၊ လုပ်ငန်းတို့မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့် ရန်သူများရှိနေတဲ့ နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၅) ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်လောင်နေစဉ်မှာ တပြစ်ပြစ်နဲ့ အသံများ မြည်ပါက သင့်ရဲ့အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစရာ အနှောင့်အယှက်များပေါ်လာပြီး ရုတ်ချည်းရပ်တန့်၊ ပိတ်သိမ်းပစ်ရမယ့် နမိတ်မျိုးကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၆) ဖယောင်းတိုင် အရည်များဟာ အောက်မှာ အိုင်ထွန်း စီးဆင်းလာပါက သင့်ရဲ့အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်တို့ဟာ အကျိုးရှိမှုမရှိဘဲ အကျိုးမဲ့မှုက ပိုများနေတဲ့ စက္ကနာကို ပြသနေခြင်း ဖြစ်ပြီး သတိပြု ဆင်ခြင်ရမယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၇) အကောင်းဆုံး နမိတ်စက္ကနာကတော့ သင့် နမိတ်ဆောက်မယ့် ဖယောင်းတိုင်ဟာ မီးညွှန်ထုလူလူတက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးစာတို့ဟာ အကုန်အစင် လောင်မြိုက်ပြီး မီးငြိမ်းသွားပါမှသာလျှင် သင့်ရဲ့အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်တို့ဟာ အောင်မြင်မယ့် လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ဖယောင်းတိုင် ကို ဖယောင်းခွက်ထဲ ထည့်ထွန်း နှစ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်အရောင်ကို အဖြူ (သို့မဟုတ်) အဝါ ချောင်တို့ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်ဟာ အငြိုးလွန်း၊ မသေးလွန်း အလယ်အလတ်မျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။

ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များ

ကျီးကန်းထွေလာ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များနဲ့ ဆက်စပ်နေသော ဂန္ထီရဆန်သော၊ အစီအရင်များနဲ့ ဆက်နွယ်နေသော အကောင်များဖြစ် ကြပါတယ်။

ကျီးသာနမိတ်၊ ရွှေကျီးနဲ့ သတ်ဆိုင်သော ဂန္ထီရနည်းလမ်းများ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲကမှ အလွန်အစိုးထိုက်တန်တဲ့ ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များကို ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

၁) ကျီးကျွေး လာဘ်ရောက် ဂါထာ

“ကကာစေမံ .. ကပ်ကာက .. ဝဏ္ဏကာကော
ကာတော မေ ကာကော .. ဓတ္ထိယောစ .. ဗြဟ္မဇောစ
သေနဂေါစ .. ဣတ္ထိယောစ .. ပုရိသ လာဘ်
ပီယံပဟိ .. အာဂစ္ဆန္တု .. အာဂစ္ဆန္တု ..”

မိမိစားမယ့် စားဦးစားဖျား ထမင်းကို ဖော်ပြပါ ဂါထာဖြင့် (၇) အုပ် မန်းပြီး ကျီးများကို ကျွေးရပါမယ်။ အကျိုးရလဒ်ကတော့ ကျီးအာသဗျူ ကျီးနားသဗျူ နေရာတွေတနေ သင့်ထံကို လာဘ်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

၂) ကျီးကျွေး လာဘ်ခေါ် ခါထာ

“ဥုံ အဝေါ ဗုဒ္ဓေါ .. ဥုံ အဝေါ ဓမ္မော .. ဥုံ အဝေါ သံယော
ဒေဝဓမ္မရာဇာ .. ပနုရ
သော .. အဝေါ ဝိပါကော မေဝ
တောန္တု .. ယံယံ ဣန္ဒြိတ် သမိဇ္ဈန္တု”
“ဥုံ ဗုတ္တ ဗုတ္တာ ဒေဝတာ
အာရက္ခန္တု
ဘုဇ္ဈန္တု ဘုဇ္ဈန္တု ပရိဟာ
ဏန္တု .. သွားဟယ် .. ယျကယ်”
မိမိရဲ့ စားဦး ထမင်းဆုပ်

(၇)ဆုပ်ကို မန်းပါ။ ပြီးလျှင် ကျီး ကျွေးများကို ခေါ်ပြီး ကျွေးပါ။ မကြာမီမှာ သင့်ထံကို လာဘ်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

၃) ကျီးကျွေး လာဘ်မျှော် ဂါထာ

“ဥုံ ဂပ်ကာကောကော မမံ အာဂစ္ဆန္တု
ကာကောကော မောရကောကော ဓတ္ထိ ယောစ
မမံ မမံ အာဂစ္ဆန္တု .. ဘုဇ္ဈန္တု သွားဟယ် ယျကပ် .. ဟံ ဟံ”
မနက်စောစောတွင် စားဦး ထမင်းကို (၇)အုပ်မန်းပြီး ကျီးကန်း များရှိရာနေရာကို အရောက်သွားပြီး ကျွေးရပါလိမ့်မယ်။ အကျိုးကတော့ အင်လိုချင်တဲ့ လာဘ်လာဘများကို ကျီးကျွေးလာဘ်မျှော် ဂါထာတော်နဲ့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

အဆိုပါ ကျီးကျွေး ဂါထာ(၃)မျိုးရဲ့ စိရင်လုပ်ဆောင်နည်းတွေ ထာ အကုန် အတူတူတွေပါပဲ။ မနက်စောစော ကျီးကန်းများ ရှိမယ့်နေရာ ဆိုသွားပြီး ကျွေးရင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ (၇)ရက် ဆတ် ထိုက်မပျက်မကွက် ကျွေးနိုင်ရင် ငြီးမားတဲ့အကျိုးထူးတို့ ရပါလိမ့်မယ်။

ရန်အတိုက်အခိုက်များကင်းစေမယ့် အစီအရင်

လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် စီးပွားပြိုင်ဘက်၊ ရည်းစားပြိုင်ဘက် နဲ့ ရန်အနှောင့်အယှက်များဟာ လူတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ တချို့က ကောင်းသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြသလို၊ တချို့ကျတော့လည်း မကောင်းသောနည်းနဲ့ ကိုယ့်အပေါ် တိုက်ခိုက်တတ်ကြပါတယ်။

ကိုယ့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ဦးက အတိုက်အခိုက်၊ အစီအရင်များ ပြုလုပ်ထားပြီဆိုရင် သင်ဟာ မကြာခင် ဇနီးနားခြင်း၊ အိမ်သူအိမ်သားများ ဘေးအန္တရာယ်တွေ့ခြင်းနဲ့ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်မက်ဆိုးများနဲ့ နပန်းလုံး ရလေ့ရှိပါတယ်။

သင့်မှာ ဒီလိုမျိုး အဖြစ်အပျက်ကြုံဆုံနေတယ်ဆိုရင်တော့ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ကဝေပြုစားခြင်းများကို ပြန်လည်တိုက်ထုတ်နိုင်မယ့် အစီအရင်ကောင်း တစ်ခုရှိပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- ၁) ဆန်
- ၂) ငှက်ပျောသီးတစ်စီး
- ၃) ကြံတစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအစီအရင်ကို သုံးညတိတိလုပ်ဆောင်ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ဆန်ကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုးဆုပ်ယူပြီး ညမအိပ်မီမှာ တိုယ့်ရဲ့ အိပ်ရာအောက်မှာ ထားပြီး အိပ်ပါ။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာ ဆန်ထစ်ဝက်ကို ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို ကြွပက်လိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုတော့ ရောင်း၊ မြောင်း၊ ရေအိုင်အတွင်းကို စွန့်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒုတိယညမှာတော့ ငှက်ပျောသီးတစ်စီး (စီးကြမ်း)ကို ကိုယ့် ခုထင်ခေါင်းရင်းမှာ ထားပြီး အိပ်ရပါမယ်။ မနက်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ထစ်ဝက်တိတိကို မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကို လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့ ထစ်ဝက်ကို သုံးပုံပုံပြီး တစ်ပုံကို အရူး၊ တစ်ပုံကို ဆင်းရဲသားနဲ့ တစ်ပုံကို ဆရာထိုင်နေသူ တစ်ဦးကို ပေးကမ်းလိုက်ရပါမယ်။

တတိယညမှာတော့ ကြံတစ်ချောင်းကို ကိုယ့်မွေရာအောက် ထားအိပ်ပြီး မနက်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အသက်အတိုင်း သတ်စေခိုင်းဖြတ်ကာ ဆင်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဆင် ကျွေးဖို့ အခက်အခဲရှိရင် မြစ်၊ ရောင်း၊ ရေကန် ဆစ်ခုခုထဲကို စွန့်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်ထောက်စွမ်းတဲ့ အတတ်ပညာများနဲ့ ပြုစားထားစေကာမူ၊ ဒီအစီအရင် လုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ ရန်အန္တရာယ်အားလုံး ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

မာန်မာနထောင်လွှားနေသူကို မာန်လျော့ချနည်း

အလုပ်တွေမှာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊ မိသားစုထဲမှာ စသည်ဖြင့် အရမ်းကို မာန်မာနထောင်လွှားနေသူများ ရှိတတ်ပါတယ်။ အခုအစီအရင်က အဲဒီလို အရမ်းမာန်ကြွ၊ ထောင်လွှားနေသူကို မာန်လျော့ချတဲ့နည်းလမ်းလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက် လိုအပ်တာက လူပုံပါတဲ့ အကြွေစေ့(ကွိုင်ပြား) တစ်စေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအကြွေစေ့ (ကွိုင်ပြား)ကို ရပြီဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့အတူ လမပြည့်ခင် (၃)ရက် အလိုမှာ ဆောင်ထားပါ။ အကြွေစေ့ဟာ ကိုယ်မာန်လျော့ချချင်တဲ့လူလို့ စိတ် ထဲကနေ တစ်ချိန်လုံး သတ်မှတ်နေရပါမယ်။

(၃)ရက်ပြည့်လို့ လပြည့်ညကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အခုအစီအရင်ကို အသုံးပြုရပါမယ်။ အဲဒီညမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကိုယ့်အစီအရင်ကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့ လူပြတ်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကို သွားပါ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လျှောက်သွားရင်း လက်ထဲက အကြွေစေ့လေးကိုကိုင်ထားကာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မာန်လျော့ချသွားချင်သူရဲ့ပုံရိပ်ကို စိတ်တူးသွားပါ။ ပြီးရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲက သတ်မှတ်တဲ့ ကိုယ့်ကို ဘယ်

သူမှ မတွေ့၊ မသိနိုင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်လက်ထဲက အကြွေစေ့(ကွိုင်စေ့)ကို အပေါ်ဆုံးအမြင့်ကို တက်နိုင်သလောက် တက်အောင် လက်မနဲ့ တောက်ထည့်လိုက်ပါ။

“အေး . . . တက်နိုင်သလောက် အမြင့်ကို တက်စမ်း။

ပြီးရင် တက်သလောက် အမြင့်ကနေ ပြန်ပြုတ်ကျစမ်း” လို့ ဝါးစပ်ကနေ အသံထွက်ရွတ်ပြီး အကြွေစေ့လေး မြောက်ကာ ပြန်တူတဲ့ အချိန်အတွင်း ကွက်တိ ဖြစ်အောင် ရွတ်ဆိုရပါမယ်။ ပြန်ပြုတ်တူသွားတဲ့ နေရာမှာပဲ အကြွေစေ့ကို ထားခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ဆက်ပြီး တော့သာ လမ်းလျှောက်သွားပါ။

နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ မလိုသလို၊ ကိုယ်တောက်ခဲ့တဲ့ နေရာကိုလည်း ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆက်ထွက်သွားပြီး တခြားလမ်းတနေ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ မိမိပြုလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်၊ မသိ၊ မကြားဆိုတဲ့ စည်းကမ်း(၃)ရပ်ကို လိုက်နာပြီး ဆောင်ရွက်သွားရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ သင့်ရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို အမြင့်ဆုံး အသုံးပြုပြီး ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအကြွေစေ့ (ကွိုင်ပြား)ကို ခွေးတစ်ကောင်က မြိုချခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအစီအရင်ကို ခွေးက ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားပါလိမ့် မယ်။

အဓိကကတော့ သင့်အနေဖြင့် အစီအရင်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီနေရာတို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ ပြန်ကောက်ယူခြင်းမျိုး လုံးဝ လျှော့မိပါစေနဲ့။ ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေကျီးသာခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ

ကျီးကန်းဟာ ဧည့်သည်နဲ့ဆက်စပ်မှု၊ စုတ်လာဘဲရောက်ခြင်းများနဲ့ ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေကျီးသာရင် ဘာဖြစ်မယ်၊ ညာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နမိတ်ကောက်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေကို သင်သိဖို့ -

- ၁) အရှေ့အရပ်တည့်တည့်က ကျီးသာရင် ချစ်ခင်သူရောက်မယ်။
- ၂) အရှေ့တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် အကြီးအကဲရောက်မယ်။
- ၃) တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် သားငါးဟင်းရုံများ လာဖို့သူရောက်မယ်။
- ၄) အနောက်တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် တပည့်သားမြေးများ ရောက်လာတတ်တယ်။
- ၅) အနောက်အရပ်က ကျီးသာရင် စုတ်လာဘဲပေးမယ့် မိတ်ဆွေရောက်တတ်တယ်။
- ၆) အနောက်မြောက်အရပ်က ကျီးသာရင် လက်အောက်ငယ်သားများ ရောက်လာတတ်တယ်။
- ၇) မြောက်အရပ်မှ ကျီးသာရင် စုတ်ကောင်းများ ရောက်လာတတ်တယ်။
- ၈) အရှေ့မြောက်အရပ်မှ ကျီးသာရင် ပူဇော်မည့်သူ၊ မစမယ့်သူတို့ရောက်တတ်ပါကြောင်း ရွှေကျီးသာခြင်း နမိတ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မီးခိုးကျော်
 လောကီပညာရှင်(၂၄)
 ခေတ်သစ်ကို

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ် (၂၄)

သင်ဟာ အိပ်မက်များကို ထိန်းချုပ်ခြင်းအဆင့်ကို အောင်မြင်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်တွေကို ပြန်ခေါ်ခြင်း၊ ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းအဆင့်တွေကို ဆက်လက်ပြီး လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ ဒီအဆင့်မှာ သင်ဟာ ကိုယ်တစ်ညလုံး ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိရှိအောင် အရင်ဆုံး စလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

လူတော်တော်များများဟာ အိပ်မက်တွေ မက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နီးလာချိန်မှာ ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေကို မမှတ်မိတတ်ကြပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သင်ဟာ ဒီအဆင့်မှာ ကိုယ် ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိအောင် လုပ်ရပါတော့မယ်။

“ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင် နေပါ” ၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ သင်ဟာ အိပ်မက်ကနေ နီးလာအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက် မက်နေစဉ် ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ကနေ ပြန်နီးပေးနိုင်မယ့် Device ဝစည်းတစ်ခုခုရှိဖို့တော့ သင့်

မှာ လိုအပ်ပါတယ်။ ယခုအခါမှာ နောက်ဆုံးပေါ် နည်းပညာ ဝစည်းများစွာ ချိန်ညှိဖို့ ပူစရာတော့ မလိုပါဘူး။

ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီး နာရိဝက်၊ တစ်နာရီအကြာမှာ ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ကနေ နီးအောင် နီးပေးနိုင်တဲ့ Timer ပါဝင်တဲ့ LED မီးသီးလေးတွေ၊ အမှတ် Alarm နာရီနီးစက် စတာတွေနဲ့ သင်ဟာ အိပ်မက် မက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်နီးအောင် လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုပြန်နီးလာအောင် လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် သင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့နီးနေချိန်ဖြစ်တဲ့ လက်တွေ့ဘဝထဲမှာလည်း ဒီနည်းကို အသုံးပြုပြီး ဘာတွေလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သိလာပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ လူသားအားလုံးဟာ အိပ်မက်ကမ္ဘာကဲ့သို့ အသိုက်အမြုံ ကမ္ဘာတစ်ခုထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအရာတွေကို သင်ဟာ ခုအပ်သလို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် ချိန်ညှိပြီး ပြောင်းလဲချင်တာတွေကို ပြောင်းလဲမယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်အရာရာကို လုပ်နိုင်ပါပြီ။ ဒါဟာ လူ့သမားပေမယ့် လုပ်ယူလို့ ရပါတယ်။ တစ်ချို့ထဲနဲ့တော့ အမြင့်ဆုံးရောက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လေ့ကျင့်မှုပေါင်းများစွာကို အချိန်ပေးပြီး လေ့ကျင့်မှသာ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ခုဆိုတော့ လူတွေဘာညီအချိန်၊ အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ

အိပ်မက်များစွာကို မက်ကြပါတယ်။ သင် မမှတ်မိလို့သာ အိပ်မက် မမက်ဘူးလို့ ပြောပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ အိပ်မက်တွေ မက်ပြီး ကိုယ်တိုင်က မမှတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ သိစိတ်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်ဘာအိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတာ နီးလာပြီးချိန်မှာ လူတွေ မှတ်မိနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းနဲ့ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်း

သင်ဟာ အိပ်မက်များကို ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်ကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းများကိုတော့ လုပ်ဆောင်ထားရပါမယ်။ ပထမဆုံး ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် အရင်ဆုံး လုပ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်လှ နေလိုက်ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေဟာ ဘယ်အရာကိုမှ တွေးမနေဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးနေအောင် စိတ်လျော့အနားယူထားပါ။ မအိပ်ခင်မှာ အစာစားဖို့ မလိုသလို၊ မစားဘူးလို့လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် တားမြစ်ထားစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ် ကြိုက်သလို လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ အစားအသောက်တွေဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ပေးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ မြန်မာအခေါ်အရ သွေးတက်စာတွေ စားပြီး အိပ်ရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တတ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတလေ မအိပ်ခင် အစားစားတဲ့အတွက် အစာမကြေဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ဖူးပါတယ်။

အစာမကြေရင် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေလို့ အိပ်မက်ကို မှတ်မိနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရအဆင့်က အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အဓိကက ကိုယ့်ရဲ့ ညမှာမက်တဲ့ အိပ်မက်ဟာ ဘာအိပ်မက်တွေဖြစ်သလဲဆိုတာကို ပြန်ခေါ်ခြင်းလေ့လာကြည့်တဲ့ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်ကို သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် မအိပ်ခင် အဆင့်မှာ အစာ စားချင်လည်း စားနိုင်သလို၊ အစားလည်း ရပါတယ်။ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ပိုကောင်းတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ မအိပ်မိ ကိုယ် ဘာစားတယ်ဆိုတာကို ပြောင်း၊ ပြောင်းစားပြီး သယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်သလဲဆိုတာ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

ပြီးရင် ကိုယ့်ရဲ့အိပ်ရာဘေးမှာ စာအုပ်နဲ့ ဘောလ်ပင်ကိုထားပြီး အလွယ်တကူ ရေးချနိုင်အောင် စီစဉ်ထားရပါမယ်။ သင်ဟာ အိပ်မက်က ပြန်နီးလာတဲ့အချိန်မှာ ဘာအိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်မှတ်မိသလောက် ရှုရေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ညတာ အိပ်မက်များအား သုံးသပ်ခြင်း

ကြိုတင်ပြင်ဆင်တာတွေ အားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ သင်ဘာ အိပ်စက်ပြီး အိပ်မက် မက်ပါတော့မယ်၊ ဒီနေရာမှာလည်း သင်ဟာ အိပ်မက်ထိန်းချုပ်ခြင်း အဆင့်တုန်းကလို မအိပ်ခင်၊ အိပ်မပျော်မိမှ -
“ ဝါဟာ ဝါ မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေ အားလုံးကို မှတ်မိနေရမယ်။ ဝါ

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်တွေ အားလုံးကို မှတ်မိနေရမယ်” လို့ အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ မအိပ်မိစိတ်ကြား Awake State မှာ အကြိမ်ကြိမ် ပြောပေးနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်မံထပ်ခါ မရွတ်ချင်ရင်တော့ ကိုယ့်အသံကို သွင်းထားပြီး မအိပ်မိမှာ ကိုယ်နားထဲမှာ ကြားနေအောင် လုပ်ဆောင်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ သင်ဟာ အိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်။ အိပ်မက် မက်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ သင့်ကို ပြန်နှိုးနိုင်တဲ့ Device တစ်ခုခုနဲ့ အိပ်မက်ကနေ ပြန်နိုးရပါလိမ့်မယ်။ အိပ်မက်တစ်မက်ပြီး အောင်မြင်စွာ နိုးလာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်မှတ်မိသလောက်တွေကို အသေးစိတ် ချရေးပါ။

ဒီအခါမှာ သင်ဟာ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်တယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။ အိပ်လိုက်၊ ပြန်နိုးလိုက်နဲ့ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေကို ဒီနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး လေ့လာနိုင်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအဆင့်မှာတော့ သင့်ရဲ့အိပ်မက်ဟာ . . . အဖြူအမဲနဲ့လား။ အရောင်နဲ့လားဆိုတာကို သိဖို့လိုအပ်လာပါပြီ။ တကယ်လို့ သင်ဟာ အိပ်မက် မက်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ အရောင် အဆင်းပါတယ်။ ဘာအရောင်တွေလဲလို့ မြင်နေရရင် သင့်မှာ ဓန္ဒာကိုယ်ကနေ နှာမိစွာပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရှုထောင့်ကိုယ်ပြန်ကြည့်၊ ပြန်မြင်ရတဲ့ ဓန္ဒာကိုယ် အပြင်ဘက်ကို ထွက်တဲ့ အဆင့်ကို ကိုယ်တိုင် မသိရှိဘဲ ရောက်နေပါပြီ။

အရောင်အဆင်းနဲ့ နှာမိစွာခြင်း

အဲဒါဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်းအဆင့် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သတ်ရှိအဆင့်မှာတော့ အဲဒီထောက်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ သွားသေးပါသူး။ ဒီအဆင့်သို့တော့ နောက်စာမျက်နှာတွေမှာ ဝါဝင်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သာလောဆယ်က သင်ဟာ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်သို့ သင့်ရဲ့အိပ်မက်ဟာ အဖြူအမဲလား။ အရောင်အဆင်းနဲ့ ဆိုတာကိုသာ အရင်ဆုံး အောင် လုပ်ဖို့သာ လိုပါလိမ့်မယ်။

အိပ်မက်ကနေ ပြန်နိုးလာပြီဆိုရင်လည်း စာဖြင့်ရေးမှတ်ခြင်း ဒါထက်လည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ညတာမှာ မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို ဒီနည်းနဲ့ သုံးသပ်ကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သင်ဟာ အိပ်မက် ဘယ်နှကြိမ် မက်သလဲဆိုတာကို သိရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့တော့ တစ်ညကို (၁၀)ကြိမ်ကနေ (၁၅)ကြိမ်အထိ အိပ်မက် မက်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ပိုတောင်ပိုပါသေးတယ်။ လူတိုင်း အညှစ်စဉ်ညှစ်တိုင်း အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ အိပ်မက်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ပါတယ်။ ဒါကို ကြိုးစားပြီး မလေ့လာကြသေးလို့ မသိရှိကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့က နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်လောက်သာ မှတ်မိကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သင်ကတော့ အိပ်မက်အားလုံးကို မှတ်မိအောင် ကြိုးစားပါ။ ပြီးမှသာ အိပ်မက်တွေ . . . မက်သလဲဆိုတာကို ရေးမှတ်ရမယ့် ပညာလွှင့်ခြင်းနဲ့ အဆင့်ကို သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအိပ်မက်တွေကို သင်ပိုင်နိုင်နေတော့မှသာ နောက်ပိုင်းလာတော့မယ့် ဝိညာဉ်

လွှင့်ခြင်း (သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပြင်ပကို ထွက်ခြင်း) အဆင့်ကို လေ့လာမယ်ဆိုရင် ဒီ အိပ်မက်အဆင့်တွေကို ဖိုငြမ်းပြီး သွားရမှာ ဖြစ်တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အခုကတော့ အိပ်မက်များကို ပြန်ခေါ်ခြင်းနဲ့ ပြန်လုန်သုံးသပ်ခြင်းအဆင့် ပြီးပါပြီ။ ဒီအဆင့်ကို တတ်မြောက်ထားရင်လည်း ပြင်ပလူလောက၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ အိပ်မက်ကမ္ဘာလိုပဲ ကိုယ်လိုအပ်သလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်နိုင်တယ်။ အိပ်မက်ကမ္ဘာနဲ့ သင်နီးနေချိန် လှုပ်ရှားရှုပ်သန်နေရတဲ့ လက်တွေ့ကမ္ဘာတို့ကို ဆက်စပ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေကို သိလာပါလိမ့်မယ်။

အကောင်းဆုံး မှတ်ထားဖို့ကတော့ အိပ်မက်ဆန်တဲ့ လက်တွေ့ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သင်လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သင်မလုပ်တာတစ်သေးလို့သာ၊ နားမလည်သေးလို့သာ မသိသေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါတွေကို လေ့ကျင့်မှသာ သိနိုင်မှာဖြစ်ပြီး မလေ့ကျင့်ရင်တော့ ဘာမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကဲ... နောက်လမှာတော့ ဝိညာဉ်လွှင့်နည်း အတတ်ပညာ (သို့မဟုတ်) သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ ထွက်ရှိခြင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြပေးပါမယ်။

"God Bless You, See you again Next Month."

နောက်လမှာ ပြန်ဆုံကြပါမယ်။

နယ်လွန်ထူးခြား ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၄)

သက်ရပ်

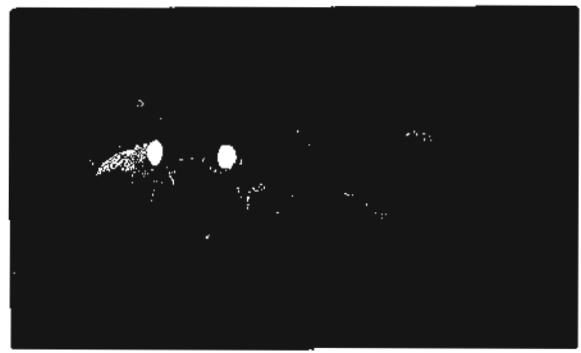
။
 “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ
 တက္ကစီတစ်ခင်းကို ငှားပြီး
 ရပ်စောင့် နိုင်းထားပါတယ်။
 တပည့်တော်မပါ၊ တစ်ပါတည်း
 လိုက်ခဲ့ပါမယ်။
 သူဟာ သေဖို့
 သိပ်နီးကပ်နေလို့
 အချိန်ကုန်မခံမှ ဖြစ်မယ် ဘုရား”

တစ္ဆေယာဉ်ကို စီးခဲ့ရသူ

ကျွန်ုပ်သည် တဆင့်စကား၊ တဆင့်နားဖြင့် ကြားသိဖတ်၍
 လေ့လာရသမျှသော တစ္ဆေအကြောင်းအရာများတွင် တစ္ဆေက ယာဉ်ကို
 စီးသည်ကိုသာ သိရှိခဲ့ရသော်လည်း တစ္ဆေသည် ယာဉ်နှင့်ပေါ်ပေါက်လာ
 ကာ ထိုယာဉ်အား လူသားက စီးနင်းခဲ့သည်ကို မတွေ့ရ။ မကြားရမိသေး
 ချေ။ ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းခြင်းရာတွင်မူကား လူသားတစ်ဦး
 သည် ဝိညာဉ်လောကမှ ယာဉ်ကိုစီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ဖူးကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့်
 မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မူလ ထူးခြားဖြစ်ရပ်ကို မှတ်တမ်းတင်သူမှာ လောကီပညာရပ်၌
 ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာလိုက်စားသော နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှလူမျိုး .. ဝေဒင်
 ပညာရှင် မစ္စတာ ဂျွန်ပင်ဒရာဂွန်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ (၁၉၁၃)
 ခုနှစ်၊ နာတာလူးပွဲတော်မတိုင်မီ ထုတ်ဝေခဲ့သော လန်ဒန်သတင်းစာများ
 ၌ ပါရှိခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခုသော ညနေတွင် ကင်စင်တန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ကျောင်း
 အုပ် .. ဘုန်းကြီးသည် နာတာလူးပွဲတော်အတွက် “ကယ်ရော” သီချင်းများ
 တိုက်ပေးပြီးသောအခါ ကျောင်းထဲ၌ နောက်ကျနေရပ်ခဲ့၏။ သီချင်းဆိုသူ
 များ၊ တီးမှုတ်သူများမှာ နေအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်လေ၏။

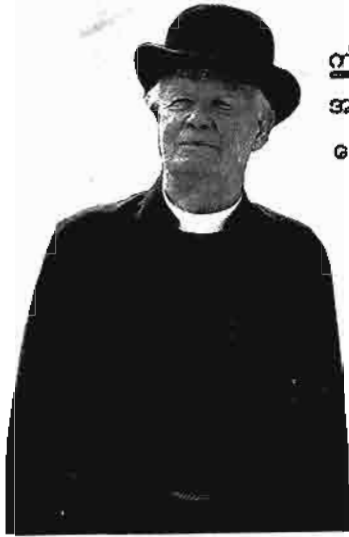

လက်ကျန်တာဝန်ကလေးများကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသောအခါ၌
 ဘုန်းတော်ကြီးသည် သော့ကွဲယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
 အရှေ့ဘက်အစွန်း အမှောင်ပိုင်းဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး
 ထံခါးပေါက်ဝနားရှိ အလင်းရောင်ထဲတွင် လာရပ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ
 စင် တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၏။ အဆိုပါ မိန်းမသည် အနားဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာ
 ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဒီနားမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကို ဆရာတော်ဝင်ပြီး ကြည့်
 ချပေးနိုင်မလား .. ဘုရား၊ သူဟာ သေတွင်းသိပ်နီးနေပြီး ဘုန်းတော်ကြီး
 ထစ်ဦးကို အလွန်မှ ဖူးမြင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ ဒီည သန်းခေါင်
 ထံ မတိုင်မီ .. သူ့သေတော့မှာပဲ”

ထိုမိန်းမ၏ အသံသိပ်မထွက်သော တောင်းပန်ခြင်း၊ မျှော်လင့်
 နှုတ်ပြောင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဂရုဏာ
 သတ်သွားမိတော့သည်။ ထိုမိန်းမသည် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင် အဝတ်
 အစား ဆင်ယင်ထားပြီး သူ့အသားအရေမှာ ဖျော့တော့သော ကျောက်ဖြူ
 နှုတ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိလေသည်။

သူ့အသံအနေအထားသည် လေးနက်နေသော်လည်း စိတ်တွင်း
 ဇလ ဝေဒနာပြင်းပြစွာ ခံစားနေရကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိပုံရ၏။ ဘုန်း
 ထစ်ကြီးသည် ထိုမိန်းမ၏ အသက်အရွယ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း
 အဝတ်အစားကမူ လွန်ခဲ့သော အနစ်နစ်ဆယ်ခန့်က ဝတ်စားပုံမျိုး ဖြစ်
 သည့်ဟု တွေးမိတာမိသည်။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအဖို့ ဤသို့သော အသက် သေဆုံးခါနီးသူ အတွက် ပင့်ဖိတ်ခြင်းမျိုးမှာ အထူးအဆန်း တော့ မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် "ဝင်ကြည့်ရ မှာပေါ့.. " ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားလိုက် လေ၏။

"ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ တက္ကစီတစ်စင်းကို တပည့်တော် ငှားပြီး ရုပ်စောင့်ခိုင်းထားပါတယ်။ တပည့်တော်မပါ တစ်ပါတည်း လိုက် ခဲ့ပါမယ်။ သူ့ဟာ သေဖို့ သိပ်နီးကပ်

နေလို့ အချိန်ကုန်မခံမှ ဖြစ်မယ် ဘုရား"

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တံခါးကိုပိတ်၍ သော့ခတ်နေစဉ် အဆိုပါ မိန်းမသည် လှေကားမှဆင်းသွားလေတော့၏။ ထို့နောက် လှေကားဆီမှ တက္ကစီ(အငှား)ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသော ခြေသံကို ဘုန်းတော်ကြီး သည် ကြားလိုက်မိ၏။

အငှားကား အဆင်သင့် ငှားရမ်းလာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရင်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိန်းမနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အိမ်သို့ သွားသော ခရီးတိုကလေးအတွင်း ထိုမိန်းမသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့ ရင်သောသူ၏အမည်ကို လျှောက်ထား၍ ထိုသူမှာ နောင်တမလွန်ကာလ အတွက် သောကဓရာက်လျက်ရှိနေကြောင်းနှင့်တကွ ထိုသူ၏ ကောင်း စားရေးမှာ သူ့အတွက် (ထိုမိန်းမအတွက်) လွန်စွာမှ အရေးကြီးကြောင်း နှင့် ရှင်းပြ လျှောက်ကြားလေ၏။

မကြာမီပင် အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ရောက်သောအခါ၌ သူတို့ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ထိုမိန်းမ၏တောင်းပန်ချက်အရပင် ဘုန်းတော်ကြီး သည် အရင်ဦးဆုံး လှေကားကို လျှင်မြန်စွာတက်သွားပြီး လူခေါ် ခေါင်း လောင်းကို တီးလိုက်လေ၏။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော စားပွဲထိုးမှာ ဤအိမ်

နိလူတစ်ဦး အလွန်ဖျားနေ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်သော ဘုန်းတော်ကြီးစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

"ဒီအိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ .. တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာဟာ ဖျားနာမနေပါဘူး ဘုရား။ အလွန်ကို ကျန်းမာလျက်ရှိနေပါတယ်။ အပင့်မှားလာပြီနဲ့ ထင်ပါ သယ် ဘုရား"

"ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက ကျုပ်ကို လာလျှောက်တုန်းကတော့ .."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘေးနားတွင်ရှိနေမည် သူ မျှော်လင့် ထင်မှတ်ထားသော မိန်းမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မတွေ့ရ သဖြင့် အိမ်အောက်ခြေဆီသို့ပါ တစ်ဆက်တည်း ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အဝတ် ဆက်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမိန်းမနှင့်တကွ အငှားကားပါ တိတ် တိတ်စွာ ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

လမ်းတစ်လမ်းလုံးသည် ရှင်းလင်းလျက်ရှိချေ၏။ စားပွဲထိုးကမူ ဤဘုန်းတော်ကြီးသည် ခွကျသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့ သည်းမဟုတ် ဝိုင်ကိုများစွာသောက်ထားသူ (ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော် ကြီး မဟုတ်ကြောင်းကို သတိပြုပါ) သော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆပြီး အိမ်မှားနေကြောင်း ထပ်လျှောက်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန် အထန်တွင် အိမ်ရှင်သည် လှေကားမှဆင်းလာ၍ တံခါးဝတွင် မည်သူရှိ ကြောင်းကို စားပွဲထိုးအား မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

"ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး အိမ်မှား ကြွလာလို့ပါ .. ဆရာ၊ ဘုန်းကြီး ဆရာဟာ သိပ်နာမကျန်းဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်လို့ လာရ သယ်တဲ့"

အိမ်ရှင်ယောကျ်ားသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ဘုန်းကြီးရှင်း ခြေထောက် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

"သူ့ကြည့်ရတာ .. တော်တော်လေးကို အရေးကြီးနေပုံရတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတောင် တစ်ခါတည်း ငှားလာတယ်လေ" ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဆိုကာ လက်စသပ်လိုက်၏။

"တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲ .. ၊ အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ ပုံပန်း သဘောမျိုး တပည့်တော်ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိ

ဘူး။ သူ .. ဘာကြောင့် တပည့်တော်
 သေတော့မယ်လို့ ပြောတာလဲ မသိ
 ဘူး။ တပည့်တော်ကတော့ ကျန်းမာ
 ရေး ကောင်းလိုက်တာ အိုင်အိုင်
 မြည်ပါပဲ။ အဲ .. ဒါပေမယ့် သူ
 ဘယ်လို သိ သလဲ တော့
 မခန့် မှ န်းတတ် ဘူး။
 တပည့်တော်မှာ စိတ်
 (မနော)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 သိရင်တဲ့ ကိစ္စရပ်ကလေး

တွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါ ဘုရား”

“ဟင် ! .. ဒါဖြင့် ကျွန်လားတာ အကျိုးတော့ ရှိတာပေါ့”

“မှန်ပါ .. အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲတို့
 ကြွပါ .. ဘုရား”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နာရီဝက်နီးပါးခန့် ဆွေးနွေးကြလေသည်။
 ထို့နောက် အိမ်ရှင်ယောက်ျားက -

“ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ဒီထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမက အရှင်ဘုရားကို
 ပင့်ဖိတ်လာတာဟာ အလကားတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်
 ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ စကားများကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားပြီး နှစ်သိမ့်
 ကျေနပ်မှု ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် နာတာလူးဘုရားရှိခိုးပွဲကို လာတက်ပေါ့။ ရှိခိုး
 ပြီးတော့ ကျွန်ရဲ့ ဝတ်ရုံလဲခန်းထဲမှာ စကားဆက်ကြသေးတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ နာတာလူးပွဲတော် ဘုရားဝတ်ပြုရာတွင် ထိုသူ
 ကို မတွေ့ရ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အံ့ဩသွားကာ နောက်တစ်ကြိမ် သူ
 အိမ်သို့ သွားရောက်ပြန်လေသည်။ အိမ်ဆီသို့ ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို
 ပင် စားပွဲထိုးက -

“ဟာ ! .. မနေ့က အရှင်ဘုရား ပြန်ကြွသွားပြီး သိပ်မကြာခင်
 ကလေးမှာပဲ ဆရာဟာ ပြုန်းဆို သေဆုံးသွားတော့တာပဲ ဘုရား။ တပည့်

“ဒီမိန်းမက အရှင်ဘုရားနဲ့အတူတူ အငှားကားနဲ့
 ပါမလာနိုင်ပါဘူး။ သူက တပည့်တော်ဆရာရဲ့ ဇနီးလေ ..
 လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်က သေဆုံးသွားခဲ့တယ် ဘုရား”

ထော် အားလုံးကို ထိတ်တန့် ဖြစ်သွားရတာပါပဲ။ အရှင်ဘုရားဟာ မနေ့က
 ချောက်လာသင့်တဲ့အချိန်မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာကိုတ
 ခဲ ဆရာအဖို့ အလွန်ကဲကောင်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ .. ဘုရား” ဟု
 လျှောက်လေ၏။

“ဟ ! .. ငါ မနေ့က လာတာ ကြုံကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မိန်းမ
 အစ်ယောက်က လာပင့်လို့ပါဆိုမှ .. ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကနေပြီး မင်းတို့
 အိမ်ရောက်တဲ့အထိ သူဟာ ငါနဲ့ အငှားကားထဲမှာ အတူတူ ထိုင်စီးလာကြ
 အာပဲ .. သူ့ကို ငါ့ဘေးမှာ မတွေ့မိဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လားကွာ”

“တပည့်တော်ကတော့ အရှင်ဘုရားတစ်ပါးတည်းကိုပဲ တွေ့မိ
 အာပါပဲ .. ဘုရား။ ဒါထက် ဆရာ့ကို ဝင်ကြည့်ပါဦးလား ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စားပွဲထိုးနှင့် အတူလိုက်ပါသွားရာ တံခါးစီး
 များ တာရံထားသည့် အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ စားပွဲထိုးသည်
 ခုတင်ပေါ်သို့ ညွှန်ပြပြီး အလင်းရောင်အနည်းငယ်ရရှိအောင် အပေါက်ရှိ
 ခန်းဆီးကို ပင့်တင်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏မျက်စိအကြည့်မှာ
 သေသူကို ကျော်လွန်၍ တစ်ဖက်ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်၌ ထားရှိသော
 အောင်ကြီးများ သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

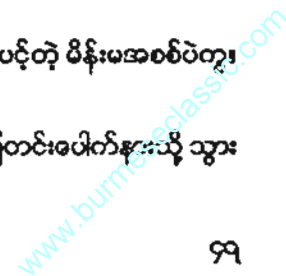
“ဟာ ! .. အစစ်ပေါ့”

“ဘာများလဲ .. ဘုရား”

အဲဒီဓာတ်ပုံရှင်ဟာ ငါ့ကို မနေ့က လာပင့်တဲ့ မိန်းမအစစ်ပဲကွ။

ဒါကောက်ကြည့်စမ်းပါရစေ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံကိုယူ၍ ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွား
 ကြည့်လေ၏။

“ဟုတ်လိုက်တာမှကွာ.. ဝါ သူ့ပုံကို ရျက်ချင်းမှတ်မိတယ်။ ဒါ တင် ဘယ်ကပဲမလဲ .. မနေ့က ဝတ်ထားတာလည်း ဒီအဝတ်အစားတွေ ပဲကွ”

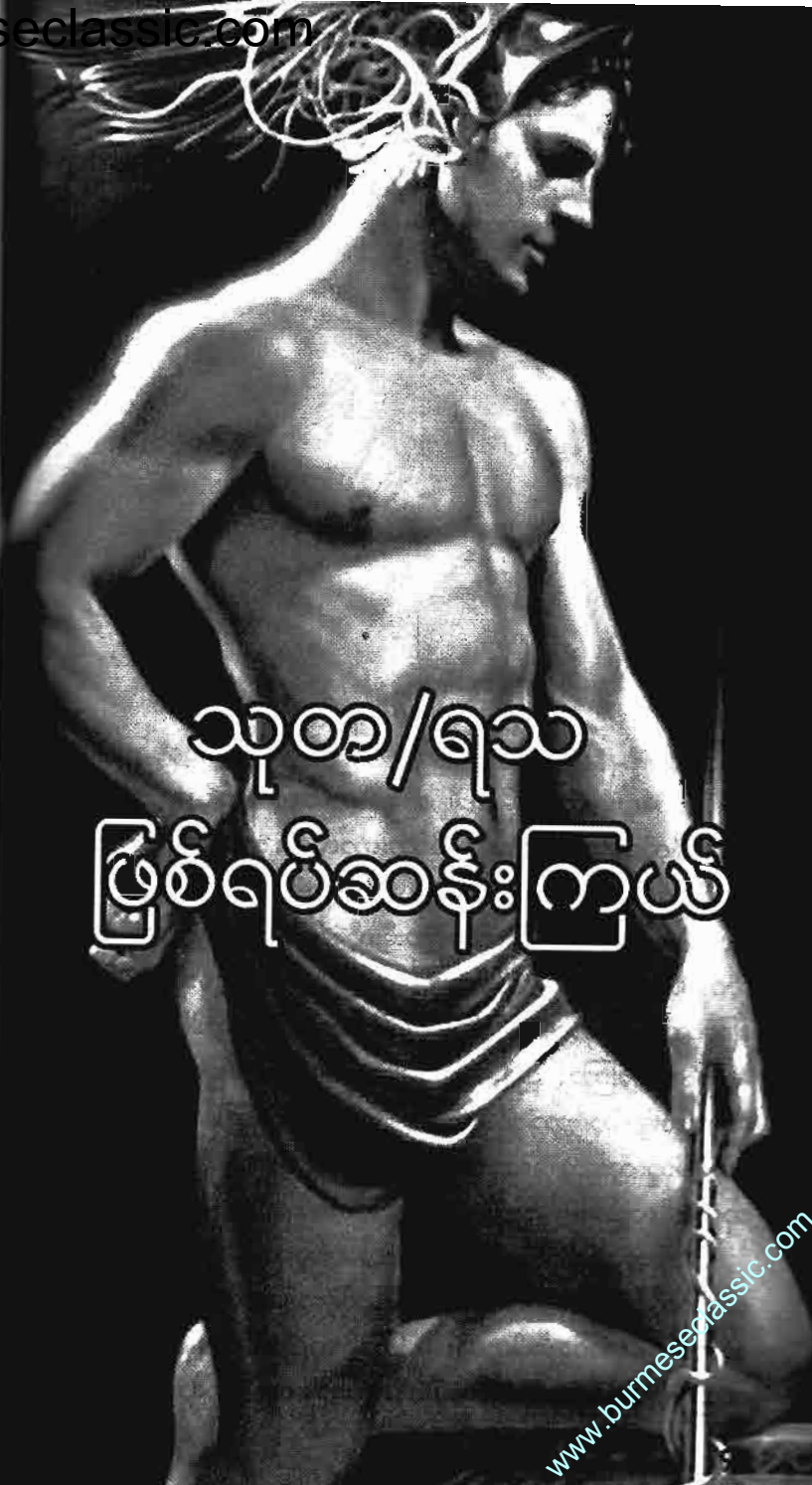
စားပွဲထိုးသည် ကြက်သေ့၊ သေသွားကာ ပါးစပ်များ ပင့်ဟမိသွား ၏။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး သူ့ဆရာ ရုပ် ကလာပ်၏ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းမသည် သေဆုံးသူအား ကြည့်နေသယောင်ယောင် ဖြစ်အောင် တင်ထားလိုက်ရင်းက ပြန်ဖြေ ကြားလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ဘုရား.. ဒီမိန်းမက အရှင်ဘုရားနဲ့ အတူတူ အငှား ကားနဲ့ ပါမလာနိုင်ပါဘူး။ သူက တပည့်တော်ဆရာရဲ့ ဇနီးလေ.. ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က နာတာလူးပွဲတော် အကြိုရက်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ တယ် ဘုရား”

အထက်ပါဖြစ်ရပ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်လင့်တကူပင် “တစ္ဆေ ယာဉ်” ဟူ၍ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ဤဖြစ်ရပ်တွင် တစ္ဆေ သာ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်စရာ အထောက်အထား မရှိသည်ဖြစ်သော ကြောင့် အဝတ်နက်နှင့် မိန်းမသည် တစ္ဆေအဖြစ်သာမကပဲ ရုက္ခစိုမှ ဘုမ္မစိုမှ ဥစ္စာစောင့်မှ အစပြု၍ အခြားသော အဓိဋ္ဌလောက (မမြင်နိုင်သော လောက) (ဝါ) ဝိညာဉ်လောကမှ ထိုသို့သော လောကသားတစ်ဦးဦး လည်း ဖြစ်နိုင်ပေတော့သတည်း..။

သက်ထုံ

သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

စေတမန် မှော်နတ်ဘုရား မာကျူရီ

ရှေးဟောင်းဂရိလူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေထဲမှာ မာကျူရီလို့ခေါ်တဲ့ စေတမန်နတ်သားဟာလည်း တန်ခိုးကြီး နတ်ဘုရား တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကို ဂရိလူမျိုးတို့က ဟားမီးလို့ခေါ်ပြီး ရောမလူမျိုး တို့ကတော့ မာကျူရီနတ်ဘုရားလို့ခေါ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခေါင်းမှာ အတောင်ပံများရှိသလို ခြေထောက်များမှာလည်း ပျံသန်းနိုင်ဖို့ အတောင်ပံများ ပါရှိပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် သူ့ရဲ့ ရုပ်တုများမှာ ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်များမှာ တောင်ပံများတပ်ကာ ထုလုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ တခြားသော နတ်ဘုရား တွေနဲ့မတူ၊ ထူးဆန်းသော စွမ်းအင်ပါဝါများရှိတဲ့အတွက် သူ့ကို မှော်နတ် ဘုရားလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

သူ့ရဲ့တာဝန်များကတော့ သေဆုံးသူများရဲ့ ဝိညာဉ်များကို ဝရဲနဲ့ တန်သူကို ဝရဲကို လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နဲ့တန်သူကို နတ်ပြည်သို့ လည်း ကောင်း ပို့ဆောင်ပေးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို စေတမန် နတ်ဘုရားလို့ လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ခရီးလမ်းပန်းများကို စောင့်ရှောက်သူ နတ်ဘုရား

အဖြစ်လည်း ယုံကြည်တိုးကွယ် ကြပါတယ်။

ဒီ နတ် ဘု ရား
ဟာ စတားအရာ၌ လိမ္မာ
ဒီနှစ်စွာ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်
ပြီး စကားအပြောအဆိုနဲ့ အသက်
မွေးရသူ အကျိုးတော်ဆောင်၊
ဦးစားများရဲ့ ကိုးကွယ်ပသခြင်းကို
ခံရတဲ့ နတ်ဘုရားလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေးနဲ့
ဘေးရန် စားပွဲ များကို
နှိမ်သတ် အားပေးသူဖြစ်ပြီး
အခြေထောက်နဲ့ နင်းထားပုံကိုလည်း
တွေ့ရလေ့ ရှိပါတယ်။ ဇနတ်မင်းကြီးနဲ့
အောင်စောင့်နတ်သမီး မေယာတို့မှ ဇွားမြင်တဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်
ပါတယ်။

သူ့ရှုပ်တုတွေမှာ ဘောလုံးတစ်လုံးကို
ခြေထောက်နဲ့ နင်းထားပုံကိုလည်း တွေ့ရလေ့ ရှိပါတယ်။ ဇနတ်မင်းကြီးနဲ့
အောင်စောင့်နတ်သမီး မေယာတို့မှ ဇွားမြင်တဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်
ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားလို့လည်း
ခေါ်ခေါ် မာကျူရီ နတ်ဘုရားနဲ့ပတ်သက်လို့ ယုံကြည်မှုလည်း ရှိပါသေး
တယ်။ တချို့သော ပုံပြင်များမှာတော့ ဟားမီးနတ်ဟာ သူ့ခိုးခားပြုတဲ့ကို
အတွယ်စောင့်ရှောက်တတ်သူလို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

ဟားမီးနတ်ဘုရားမှာ သူ အားအကိုးရဆုံး စွမ်းအားကတော့
ခြေနှင်းစကြာပိုင်ရှင် ဖြစ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ရှေးကတည်း
မှော်စွမ်းအားတို့ရဲ့ အရှင်သခင် မှော်နတ်ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြခြင်း
အကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ရဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်ရှိပြီး လျှင်မြန်တဲ့ မြွေပါ

မြွေပါဟာ မြွေကို နိုင်တဲ့ သတ္တဝါအဖြစ် အလွယ်သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ မြွေဆိပ်ပြီးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိရှင်တယ်။ အရှောင်အတိမ်းကောင်းတယ်။ မြွေနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ မြွေတို့ စိတ်ဆိုးမာန်ကြွလာအောင် လုပ်ပြီး အပိုင်ကွက်ရောက်မှ မြွေရဲ့ချက်ကောင်းကိုက်ခဲပြီး သတ်ဖြတ်တတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတရံမှာတော့ အရှောင်အတိမ်း၊ အချိန်အဆလွဲရင် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ မြွေပါရော၊ မြွေဟောက်ပါ သေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ မြွေဆိုးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မြွေပါဟာ သူ့ရဲ့အမွှေးအမှင်များကို ပွရောင်းလာအောင် ထောင်စေပြီး ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ဖို့ မာန်စိတ်တတ်ပါတယ်။ မြွေပါဟာ လူတို့ မွှေးခြံထားတဲ့ ကြက်၊ ငှက်များကိုလည်း ကိုက်သတ်စားတတ်ပါတယ်။

ဗြိတိသျှပိုင် ဂျပေကာကျွန်းမှာ မြွေပါကို စမ်းသပ်မွေးမြူကြည့်ရာမှာ အကောင်တိုးပွားနှုန်း အရမ်းမြန်ပြီး ကြက်ဘဲများကို ကိုက်တတ်စားတတ်လို့ နောက်ပိုင်း မြွေပါကို မမွေးမြူဖို့ ဥပဒေဖြင့် ထုတ်ပြန်ပြီး တားမြစ်ခဲ့ရကြောင်း သိရပါတယ်။ မြွေပါဟာ တစ်ခါ သားပေါက်ရင် ခြောက်ကောင်မှ ရှစ်ကောင်အထိ မွေးတတ်ကြပါတယ်။

မြွေပါကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင် ရှည်နဲ့တူတာကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမြီးပို တိုပြီး နှုတ်သီးပိုချွန်ကာ ကိုယ်လုံး အနေအထားမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်လို့ ခွဲခြားပြီး သိနိုင်ပါတယ်။ မြွေပါမှာ ပြာမိုင်းမိုင်း၊ ညို၊ တိုတို အမွှေးရောင်ရှိပြီး အမွှေးရှည်ကာ ထိုက်လုံးကြီးပါတယ်။ ပါးစောင်နဲ့ ထည်ပင်းမှာ နီညိုရင့်ရောင် အမွှေးရှိပါတယ်။

အလွန် စိတ်ခက်ထန်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိလည်း အပြည့်ရှိသလို၊ အငြိမ်မနေဘဲ သတ်ဖြတ်ဖို့ အမဲကောင်ကို ရှာဖွေနေတတ်တာ မြွေပါပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

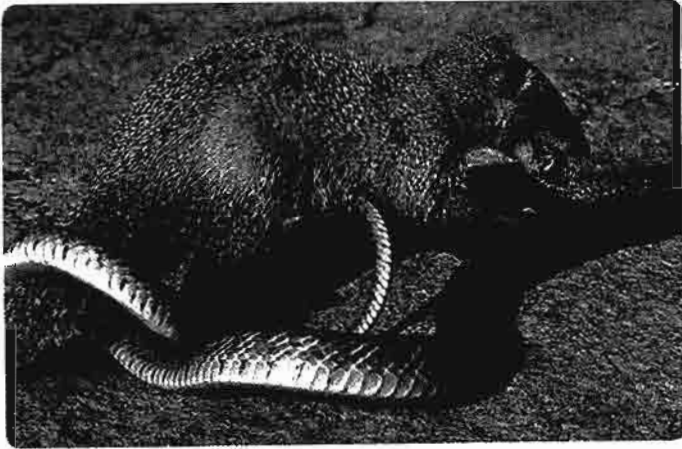
ဒါပေမယ့် လူက လေ့ကျင့်ပေးရင် ယဉ်ပါးလွယ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ ဖြစ်ပြီး လူကိုလည်း ခင်တတ်ပါတယ်။ လူများက ကြွက်နဲ့ မြွေဆိုးများ အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မြွေပါများကို မွေးမြူကြလေ့ရှိပါတယ်။

သာမန်မြွေပါများကို အာရှတိုက်နဲ့ အာဖရိကတိုက်တို့မှာ အများအပြား တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြွေပါများကတော့ အီဂျစ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြွေပါများထက် သေးငယ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဂဏန်း၊ ဗုဒ္ဓန်များကိုစားတဲ့ မြွေပါဟာ အကောင်ကြီးမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မြွေပါကြီးကို ဥရောပတိုက်၊ အာရှတိုက်နဲ့ အမေရိကတိုက်မြောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ရတယ်။

တချို့ မြွေပါမျိုးတွေက သေးသွယ်သောကိုယ်လုံးနဲ့ တိုတဲ့ ခြေထောက်ရှိပါတယ်။ တချို့မျိုးမှာတော့ အမြီးရှည်ပြီး တချို့အမြီးတိုတတ်ကြပါတယ်။ နာရားမှ အမြီးအထိ သုံးပွဲခွဲခန့်ရှိတဲ့ မြွေပါများလည်း ရှိပါတယ်။ မြွေပါများဟာ သစ်ခေါင်းနဲ့ ကျောက်တွင်းများမှာ နေလေ့ရှိပါတယ်။

မြွေပါပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှဉ့်များလို သစ်ပင်များပေါ်မှာလည်း သွားလာတတ်ကြပါတယ်။

မြွေပါရဲ့ သားမွေးကို အဝတ်အထည်များ ချုပ်လုပ်နိုင်လို့ အလွန် အဖိုးတန်သလို၊ ဆောင်းတွင်းမှာရတဲ့ သားမွေးရေက ပိုပြီး တန်ဖိုးပေးရပါတယ်။ ပန်းချီစုတ်တန်အတွက်လည်း မြွေပါရဲ့ အမွေးများကို အသုံးပြုကြပါတယ်။ ရေခဲခုံးလွှမ်းတဲ့ဒေသက မြွေပါကြီးများဟာ အမွေးထူပြီး ပိုရှည်တာကြောင့် သားမွေးအစွေးထည်ချုပ်ရန် ပိုကောင်းသလို၊ တန်ဖိုးလည်း ပိုများပါတယ်။

မြွေပါဖြူများကိုတော့ အလွန်အေးတဲ့ ကမ္ဘာ့မြောက်ပိုင်းဒေသများမှာ တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာ အမွေးပိုရှည်ပြီး ဖြူဖွေးနေပေမယ့် အခြားရာသီများမှာ နီညိုညိုအရောင်ပြောင်းသွားတတ်ပြီး အမြီးဖျားကတော့ အမြဲလိုလို မည်းညိုနေပါတယ်။ လူနဲ့ အခြားရန်သူများရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကနေ ကာကွယ်ဖို့ သဘာဝက သူတို့ကို ဖန်တီးပေးထားပါတယ်။ ရေခဲများအရည်ပျော်ချိန်ရောက်ရင် မြေရောင်ကို ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ မြွေပါမှာ မြွေတို့နဲ့ မြွေရှည်တို့ပြီး နှစ်မျိုးရှိပါသေးတယ်။ မြွေပါမြွေတို့မှာ ရှည်သောခေါင်းနဲ့ တိုသောခြေဖျားပါရှိပါတယ်။ ခြေချောင်းကလေးငါးစုံ ရှိပြီး သွား(၃၄)ချောင်းရှိပါတယ်။ နာဖျားတနေ အမြီးရင်းထိ (၁၁)လက်မရှည်ပြီး အမြီးဖျားအထိ (၁၅)လက်မခန့်ရှိပါတယ်။ မျက်စိရှင်ပြီး အနံ့ခံ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ယုန်ငယ်များတို့

ခမ်းဆီးနိုင်ပြီး ကြွက်တွင်းများထဲဝင်ကာ ကြွက်ကို စားတတ်ပါတယ်။

ငှက်ငယ်များကိုလည်း ရန်ပြီး ခမ်းဆီးစားသောက်နိုင်ပါတယ်။ သားကောင်ငယ်များရဲ့ ဂုတ်နဲ့ လည်မျိုကို ကိုက်ခဲပြီး သွေးစုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

မြွေပါ မွေးရှည်ကိုတော့ မင်းဖျံလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်း၊ အိုင်နဲ့ မြစ်ကမ်းပါးရှိ တွင်းများ၊ သစ်တုံးခေါင်းများနဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကြားမှာ နေထိုင်တတ်ပြီး ဧပြီလမှာ သားပေါက်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါမွေးရင် ငါးကောင်မှ ဆယ်ကောင်အထိ မွေးပါတယ်။ မြွေပါမွေးရှည်ဟာ အမြီးမွေးရှည်ပြီး အဖျားသက်သို့ ရှူးသွားပါတယ်။

မြွေပါမွေးရှည်ဟာ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ကြောက်မက်စွယ်ကောင်းအောင် ရစ်တိုက်ခိုက်တတ်ပြီး အနံ့ဆိုးများကိုလည်း ထုတ်လွှတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ရေကူး၊ ရေငုပ်လည်း သန်ကြပါတယ်။ အစာများကို ကုန်းပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ရေထဲမှာဖြစ်စေ ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းမိတ်လိုက်ချိန်မှာ ရှစ်ရက်ခန့်မျှသာ အထီးများကို အမနဲ့အတူ တွေ့ရပါတယ်။ အစာ အရမ်းဝနေရင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အိပ်နေတတ်ပါတယ်။

အထီးကောင်အချင်းချင်းတွေ့ပါက အသေအကြေကိုက်တတ်ကြပြီး တစ်ခါတရံမှာ နှစ်ကောင်စလုံး သေပွဲဝင်ကြပါတယ်။ ရန်သူနဲ့တိုက်ခိုက်ရာမှာ ဘယ်တော့မှ နောက်လှည့်မပြေးတတ်ဘဲ အသက်သေသည်အထိ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတဲ့ ရဲရဲတောက် မြွေပါများဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းပြု ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

- အလွန်ဆန်သော အလွန်ကြမ်းသော ဂန္ထီရဇာတ်သမီး
- သံလက်သီးမာမီး နံချပ်ကူမာမီး ဝါးရင်းတုတ်မာမီးတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့သော အလကဝနာ
- အချော်တကောက်ဝိုက်ချုပ်ကြီး မကြီးအိုတို့ ကြိုတိုခြံ့မည်လှယ်နေသော ရွာကလေးကို တယ်တင်ခဲ့သော...။

အလကဝနာ (၃)

လူရိုက်ဒေဆင်

“အချစ်နဲ့ မျှစ်မှာ မတရားတာ
 မရှိဘူး... ဦးသူပဲ။
 သွက်သွားစားစားပဲ... ညည်း ညည်း
 “လာထား”
 “ဟိုင်းယား(စ်)”
 “ကောင်မနတ်”
 “ကောင်မပဲ”
 မိုးထဲ ရေထဲတွင်
 ဝိုက်ကြလေတော့၏။”

ရာသီကား ပြာရီနေ၏။

ခြေဆော့ လက်ဆော့နိုင်သော လေပြေ၏။ ဆတ်ဆော့မှုကြောင့်
 စိတ်လေနေသော သစ်ရွက်များသည် မြောမြောကလေး ကြောနေ၏။

ရွာထိပ်တွင် ဇရပ်အိုကြီး ရှိ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြ
 လေ၏။ အတော်အတန် ရောမောကြပေ၏တကား။

မမကြီးက ချစ်လှစွာသော ချစ်ညီမလေးအား သန်းရှာပေးနေ၏။
 ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီး ကျစ်ပေးလေ၏။ ရွာထဲက ငနာများအကြောင်း ပြော
 ကာ စိစိရယ်ကြလေ၏။ ညီမလေးက ချစ်မမကြီးအား ကြင်နာစွာ နှိပ်နှယ်
 ပေးပြန်လေ၏။

ကြင်နာကြပါပေ၏တောင်း။ ယုယကြပါပေ၏တောင်း။ ချစ်ကြ
 ကြပါပေ၏တကား။ သို့အခိုက်မှာပင် -

မိုးမင်းဒေဝတာသည် သာယာသော ကမ္ဘာကို ကြည့်ကာ မနာ
 တိုရှည်ဖြစ်လာဟန်တူ၏။ မိုးကို ခြောက်နဲ့ ရွာချလိုက်ပေတော့၏တကား။
 အဲဒါမှာပဲ -

မြင်းညိုကြီးပေါ်မှာ လွှားကနဲ စုန်ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်
 ညီ ဇရပ်ရှေ့သို့ ဝေါက်ကနဲ ရောက်လာချေ၏။ အခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား။

ညီထွားကြီး ဝန်ပင်တည်း။
 ဝန်သည် ဇရပ်ပေါ်တွင်ရှိသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဘတ်က

နဲ့ လှမ်းရိုး၏။ ဇရပ်ထောင့်သို့သွားကာ ယယ်ယယ်နယ်နယ် ထိုင်ချေ၏။ အင်
 ထန်နှင့် ထုပ်လာသည့် ထမင်းထုပ်ကို ဖွင့်၏။

လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော ဝက်သားနှစ်တုံးပါ၏။ ဝါးပိထောင်းပါ
 ။ အညင်းသီးပြတ်များပါ၏။ ဟင်းအနစ်များဖြင့် ထမင်းကို နယ်၏။ ဝက်သား
 ညီ ခွဲတာ ထမင်းတွင်မြှုပ်၏။ အားရပါးရ လွေး၏။ ပြီးနောက် ဒညင်းသီး
 ညိုကို ငပိတောင်းနှင့် လွေးပြန်လေ၏ တကား။ ပလုပ်ပလောင်း။ အားရ
 ချေခါင်းကို မဖော်တာ။

အစာနှင့်လာသဖြင့် သူးခါးမှရေကို မော့သောက်ပြန်လေ၏။
 ပွက်ပွက်ညံနေသော အသံများကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားရလေ၏။

အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်လွန်းလှစွာသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံမှ
 ခြေလေ၏။ လွန်ခဲ့သော အခိုက်အတန့်ကလေးက လွန်စွာမှ ကြင်နာ ယုယ
 ကြသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်စတိုက်ကား အော်တို ပြောင်းသွား
 ခြင်းလပြီတကား။

ချစ်ညီမလေးသည် အကျီကို လတ်မောင်းအရင်းထိ ပင့်တင်ကာ
 “အော်” ခေါက်၏။ ချစ်မမကြီးကလည်း မရော့ပါ။ ထာသီကို တိုတို ပြင်ဝတ်
 ကာ စနောင့်ပေါက်၏။ မျက်လုံးတွေက ဝင်းဝင်းတောက်လုံး စားမတတ် ဝါး
 ထာတ်ဆိုတာ အဲဒါတာပါပဲ။

မမကြီးက စလောင်းကွဲသံကြီးဖြင့် -
 “ရုရှပ်မှ နောင်ရှမ်းအော့”

ချစ်ညီမလေးက မခန့်တဲ့အထာဖြင့် -
 “ပြောကြည့်လိုက်... ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပေါ့”

ချစ်မမကြီးက သူဟာသူ အစာကောက်နေသော လူညီထွားကြီး
 ကို ဝေဝေကြည့်ကာ ငစမာန်သံကြီးဖြင့် -

“မှန်ကို ပေးကျွေးမယ်၊ ဒါကြီးတော့ ပေးမကျွေးနိုင်ဘူး... နီးဝဲ”

ဝနကို ဒါကြီးတဲ့ ချစ်ညီမလေးက -
 “အချစ်နဲ့ မျှစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူး... ဦးသူပဲ၊ သွက်သူ စား
 တမ်းပဲ... ညှင်း ညှင်း”
 ဘာတွေ အလျော်အစား မတည့်နေကြတာလဲ။
 “လာထား”
 “ဟိုင်း ယား(စ်)”
 တကယ့် မပြောမဆိုကြီးပါ... ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ရေ
 ပေါ်မှာ ဝှမ်းပစ်ရန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ပြီးသော် -
 “ကောင်မစုတ်”
 “ကောင်မပဲ့”
 မိုးထဲ ရေထဲတွင် ဖိုက်ကြလေတော့၏။ ဆွဲကြလေတော့၏။ ရေ
 မကြီးက ချစ်ညီမလေး၏နားချောင်ကို အားပါသော ညာခြေဖြင့် -
 “ဦး”
 ဖြတ်ကန်၏။ ချစ်ညီမလေးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာကာ ဆွဲ
 ၏။ တစ်ဖန် ချစ်ညီမလေးက ချစ်မမကြီး၏အရှိုက်ကို ခူးဖြင့် -
 “အင်းဟာ”
 ခူးဖြင့် တိုက်၏။ ချစ်မမကြီးက အနောက်သို့ ရှိကာ၊ ရှောင်၏
 ပြီးသော် ဆံပင်ဆွဲကြ၏။ ပါးရိုက်ကြ၏။ နားကိုက်ကြ၏။ ရွံ့ဗွတ်ထဲတွင်
 နပန်း သတ်ကြလေတော့၏တကား။
 ဝနသည် ရေပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ကာ မိန်းမ နပန်း
 ကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်နေ၏။ တိုက်ပွဲကား ပိုမိုပြိုင်ဆိုင်လာချေ၏။ ဆံပင်
 တွေ ဖရိုဖရဲ... အဝတ်အစားတွေ အစုတ်အပြဲ... ဘတ်သီး (မျက်လုံး)တွေ
 မှိုင်ကုန်၏။ ရှုံ(လ်) (သွား)တွေ ယိုင်ကုန်လေ၏။
 အဲ့မှာပဲ... လားပုကလေးကို စီးလာသော လူရွယ်တစ်ယောက်
 ဘောက်ကန် ရောက်လာကာ -
 “ဟဲ့... ဂန်းမတွေ”
 အသံစူးစူးလေးဖြင့် အော်၏။ တိုက်ပွဲကား တိကနဲ ဘရိုက်သွား
 လေ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် လူရွယ်အား ကျွတ်ကျဲသည့်အထဲ

ဖြင့် အရှိအသေပေးကာ -
 “သ... သခင်လေး”
 “များတို့က ပျင်းလို့ ဆော့နေကြတာ... အဟင့်”
 လူရွယ်က -
 “အရှက်မရှိတဲ့ သရက်စေ့မတွေ ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားကြစမ်း”
 ဗွက်အလူးလူးဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်
 “ဟုတ်..”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ”
 ဟုဆိုကာ ရွာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏တကား။ လူရွယ်
 ဘား ရှေ့တစ်လက်မ နောက်ပြောင်၊ စာကလေးကေနှင့် ဖြစ်၏။ ရွှေကိုင်း
 နတ်မုန်အပိုင်းကလေးကို နားရွက်နှစ်ဖက်တွင် ခွဲထိုင်ခိုင်းထားလေ၏။
 လူရွယ်သည် ရေပေါ်သို့ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်
 အတာ ဝနအား မသင်္ကာကြည့် ကြည့်၏။ ဝနက သွားကိုဖြိုးပြကာ -
 “သားကြီး”
 “အင်”
 လူရွယ် နှင်သွား၏။ သူစိမ်းယောက်ျားက အကြောက်အလန့်
 ခင်းမဲ့စွာဖြင့် သူ့ကို “သားကြီး” လို့ ခေါ်နေတာကိုး။
 “စောနက ဟိုစကီတွေ ဘာဖြစ်တာလဲဟာ”
 (စကီဆိုသည်မှာ စော်..အဲ..ခွင့်လွှတ်..အပျိုကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်
 သည်။ အဲ့ခေတ်က ဗန်းစကားပေါ့၊ မှတ်ပေါ့) စာကလေးကေနှင့် လူရွယ်
 “လင်လုတာ”
 “ဘာရယ်”
 “ခင်ဗျားကိုမြင်ပြီး သူပိုင်တယ်.. ဝါပိုင်တယ်ဆိုပြီး ထသတ်ကြ
 သာ.. ရှင်းလား”
 ဝန ဘဝင် လေဟပ်သွား၏။ သူ့ပျိုသူ တိတ်တခိုး လေးစားသွား
 ၏။ မိုးက တိတ်လေပြီ။ ဝနက -

“ရှိုးကနဲ” လက်ခေါက် မှတ်လိုက်သည်။
 “ဟီး...ဟီး”
 မြင်းလိမ္မာကြီး ပြေးလာ၏။ ဝန လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။
 “ဟိုး”
 ဟုဆိုကာ လူရွယ်သည် မြင်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး -
 “ကျွန်ုပ်ကို ဘာကောင်ထင်လဲ”
 ဝနက လူရွယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြီး -
 “အာပလာကောင်တော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ် ဝါး...ဟာ...
 ဟား”
 ဝန မြင်းညှိကြီးကို ဒုန်းစိုင်းလေပြီ။ ရွာဘက်ဆီသို့...။

“အာခေါင်နီ” ရွာသည် ရွာယောင်ဆောင်ထားသော မြို့ကန်ကြီး
 ဖြစ်လေ၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ရှိ၏။ လမ်းများ ကောင်း၏။ အရာ
 အရာကျသော လှေဆိပ်ကြီးရှိ၏။ ပွဲရုံများ ရှိ၏။
 လောင်းကစားရုံများ ရှိ၏။ အနိပ်ခန်းများလည်း ရှိ၏။ အာအေ
 (ပိုက်ဆံ) ရှိလျှင် ဘာညာသရကာ အစုံအစီရနိုင်သော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်
 လေ၏။ ဝနသည် ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ကာ ဝက်သားတုတ်
 ထိုးစားနေ၏။ အဲမှာပဲ -
 “ကယ်ဝါ...ကယ်ဝါ..”
 လူရွယ်တစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ၊ ပြေးလာ၏။
 “ကယ်တတ်သလို ကယ်ကြပါ”
 အူယားဖားယားနဲ့ သူ့နှောက်မှာတော့ -
 “ချစ်မောင်လေး... မပြေးပါနဲ့ကွယ်”
 လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာလေ၏။
 သည် ဝက်သားတုတ်ထိုးစားရင်းနှင့် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်
 ၏။
 “လိုက်မလာနဲ့နော်... အဟင့်”

လူရွယ် ပြေးမလွတ်
 တော့ပါ။ သရက်ပင်ကြီးပေါ်သို့
 ထက်ပြေး၏။ လုံးကြီးပေါက်လှ
 မိန်းမက -
 “အတည် .. အတည်
 ကြံတာပါ မောင်လေးရယ်”
 လူရွယ်က မြင့်သထက်
 မြင့်ရာသို့ ကုတ်ကတ်တက်ရင်း -
 “နင့်လက်ထဲမှာတော့
 သေ အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်
 ဧကန်ကို သတ်သေလိုက်မှာနော်,
 ..ဟင့်.. အီး...ဝါး”

“လင်မှတ်မှတ် သား
 ဖုတ်မှတ်နဲ့ ရှာကျွေးပါ့မယ်ကွယ်... မရဲဘဝကို သနားပါလို့”
 ဟု လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမက မျက်ရည်ခံထိုး၏။ ထိုစဉ် မိန်းမ
 တစ်ယောက်သည် အူယားဖားယား ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့လက်ထဲ
 တွင် ကြီးမားသော ပိုက်ကွန်ကြီးပါလေ၏။
 “ဘယ်မှာလဲ”
 “နင့် အကောင်”
 “ဟိုမှာ..”
 သစ်ပင်ပေါ်မှာ လူရွယ် မျက်လုံးပြုံးသွား၏။
 “မင်းမဲ့စရိုက် မဆန်ကြပါနဲ့... အီး”
 “အုပ်စုစွဲ၊ အနိုင်မကျင့်ကြပါနဲ့ဗျ...ဝါး”
 စည်ပိုင်းရှိတ်နှင့် မိန်းမကြီးသည် ခါးကြားမှ လေးခွကို ဆွဲထုတ်
 တာ၊ သစ်ပင်ဆီသို့ ထိုးချိန်ရင်း -
 “အသင့်ပြင်”
 မိန်းမများသည် ပိုက်ကွန်ကြီးကို သစ်ပင်အောက်တွင် ကြည့်ကာ
 စဉ်းစားကြရင်း -

“စလိုချို”

“ဝိုး...”

အရှိန်နဲ့ ပြေးထွက်သွားသော လောကီစာလုံးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လူရွယ်၏နဖူးအား “ကတောင်” ကနဲ ပြေးဆောင့်၏။

“အောင်မျှလေး”

လူရွယ် ပိုက်ကွန်အတွင်းသို့ ပြုတ်ကျလေပြီတကား။ သတိလစ်နေသော လူရွယ်ကိုကြည့်ကာ လုံးကြီးပေါက်လှမိန်းမသည် -

“လင်ချို ... လင်ချိုဟေ့”

ဟု ထရုန်လေတော့၏။

သတိလစ်နေသော လူရွယ်ကို ထမ်းခေါ် သွားကြလေတော့၏။ သီချင်းတွေ ဆိုလို့... အံ့ဩသံသုတမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ဝန ကျွတ်ကျနေ၏။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ရှင် လူဝကြီးက သက်ပြင်းကိုချကာ -

“တို့ရွာက လူတွေရဲ့ သဝက ကံဆိုးပါတယ်ကွာ”

ဝနက -

“ယောက်ျား တော်တော်ရှားတယ် ထင်တယ်နော်”

လူဝကြီးက -

“မရှားဘူး... ရွာမှာ မိန်းမယူချင်တဲ့လူတွေ ဆတ်စလူးကို ခါနေတာ... ဒါပေမယ့် မယူရဲကြဘူး”

ထူးခြားဖြစ်စဉ်ပါတကား။

“အဲ့ဒါ ဘာကြောင့်လဲဗျ”

လူဝကြီးက ကျောရိုးစိမ့် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ပုခုံးကိုတွန့်ကာ -

“မနက်ဖြန် နေထွက်တာ မြင်ချင်သေးရင်... ကိုယ်သွားရမယ့်

ခရီးကို ဆက်သွားပါ ကောင်လေးရယ်... မစင်စုချင်ပါနဲ့”

“လျှို့ဝှက်ချက်တော့ ရှိနေပြီ” ဟု ဝန သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သောက်ရှော” စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝန ဝင်လာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်သည် သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတို့ ဖြင့် မြင်ဆိုင်နေ၏။ ဝနက ဝိုင်းအလွတ်တွင် ဝပ်ထိုင်သည်။

“ဘာစားမလဲ ကို... ဘာသောက်မလဲ ကို”

အသံရှင်ကို ဝန ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်တရာ ချောမောလှပသော အလန်းဇယားလေးပါတကား။

“စားပွဲထိုး မရှိဘူးလားဟ... မင်းလေးကို မှာရတာ အားနာစရာကြီး... အဟေး”

ချောစမော အလန်းဇယားလေးက ခစ်... ခစ်ရယ်တာ -

“မုန်းက ဆိုင်ရှင်... မုန်းက စားပွဲထိုးပေါ့ ခစ်... ခစ်”

“အဲ့လိုလား”

“အဲ့လိုပေါ့”

“ဒါဆို မှာမယ်... မီးတောက်တစ်လုံး၊ မြည်းလို့ကောင်းတာ အကုန်... မြန်လေ ကောင်းလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ခဏစောင့်ပါ”

မုန်းဆိုသော အလန်းဇယား ချောစမောလေးက လှပစွာ ပြုံးပြကာ ကောင်တာအနောက်ဆီသို့ ကော့ပက် ကော့ပက်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ မကြာပါချေ။ ဝန မှာထားတာတွေ လာချပေး၏။ မုန်းက -

“လိုတာရှိရင် ပြောနော်... အားမနာကြေး ခစ်... ခစ်”

ဟုဆိုကာ ဝန၏အနားတွင် ရစ်သီ ရစ်သီ လှုပ်နေ၏။

ဝနက မီးတောက်အရက်ကို ချေမချောသံ မော့၏။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်၊ ပြီးနောက် ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကို ဖဲ့ကာ ဝါး၏။

“ဟယ် !... အလကား မောင်မောင်... မောင်မောင် အလကား... အတော်မူကြီး”

မုန်းသခင် ဆိုင်ဝမှာ လူကို ပြေးကာကြို၏။ လူရွယ်က -

“အဲ့လို မခေါ်ဖို့ ပြောထားတယ်နော်... မမုန်း”

မုန်းက တခစ်ခစ်ရယ်ကာ -

“မခေါ်စေချင်ရင် ကြီးစားပေါ့”

ဝိုင်းလွတ်များ မရှိတော့ပေ။ မုန်းက လူရွယ်ကို လှေချရာဝိုင်းသို့

ခေါ်လာတာ -

“သူက ဒီရွာက သူကြီးသားရှင် .. သခင်လေး လူရာဝင်တဲ့ရှင် .. ဒီမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

မုန်းက ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်း၏။ နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ပါတကား “လူရာဝင်” တဲ့။ အတော်အတန် ကွဲစပြုနေပြီဖြစ်သော ဝနသည် လူရာဝင်ဆိုသော ငတ်အား စွေတေတေကြည့်၏။

ရွှေတစ်လက်မ နောက်ပြောင်၊ စာကလေးကော၊ ရွှေတိုင်းမျက် မုန်အဝိုင်းလေးနှင့် ငတ်ကို မမှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ထိုင်ပါ သားကြီးရဲ့ .. ကိုယ်ပြောရင် လွဲမိပါတယ်ဟ .. သားကြီးက အာပလာကောင် မဟုတ်ပါဘူးဆို .. ဆွဲကွာ .. ကြိုက်တာသောက် .. ကြိုက်တာစား .. ကိုယ် ဒကာခံတယ် ဟား .. ဟား .. ဟား”

မုန်းက -

“ဘော်ဒါ ဘော်ကျွတ်တွေကိုး .. ထိုင် .. ထိုင် .. မောင်မောင် အလကား ခစ် .. ခစ်”

မုန်းက အစားအသောက်များ ထပ်ချပေးသည်။ ဝနနှင့် သခင်လေး လူရာဝင် သောက်ကြစားကြ၏။ ကြာတော့ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာ၏။ ဝနက လျှာလေး အာလေးကြီးဖြင့် -

“သားကြီးကို ဘာလို့ “မောင်မောင် အလကား” လို့ ခေါ်တာလဲ” သခင်လေး လူရာဝင်က -

“မုန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သမီးရည်းစားဖြစ်နေတာ (၁၀)နှစ်ကျော် ပြီဗျ ..”

“သုံးနှစ် သုံးမိုးလုပ်စမ်းပါ .. ငါ့ကောင်ရယ်” သခင်လေး လူရာဝင်က ရုပ်ကီကို ပလွတ်ကနဲ မော့ပြီး -

“(၁၄) နှစ်သားကထဲက စကြိုက်တာဗျ ..” “ဟေ ! .. ဟုတ်လား”

“သူ့ကို မယူလို့ ကျွန်တော်ကို အလကားမောင်မောင်လို့ ခေါ်တာ” “ဒါကြောင့်ကိုး”

သခင်လေး လူရာဝင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို နာကြည့်ဟန်ဖြင့်-

ဂါဝန်ရောင်နံတွေ ငတ်ထားသော အချွေ့စာကောက် သုံးယောက်ပင်တည်း။ ဆံပင်ရောင်နံကို ငှက်သိုက်လုပ်ထားကြ၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ခဲခဲကြီးများကို သိုးထားကြ၏။

“တင်းတယ် .. တင်းတယ် .. ကွာ”

“ဘယ်သူ့ကို တင်းတာလဲဟ”

“မိန်းမ မယူခုံအောင် .. မိုက်ရိုင်းနေကြတဲ့ လူတွေကိုပေါ့”

ဝန စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဘယ်သူတွေက မိုက်ရိုင်းနေတာလဲ .. ငါ့လူရ”

အဲ့ဒီမှာပဲ -

“ဝေါ ... ဝရော ... ဝေါ”

“ဝေါ ... ဝေါ”

လေထုကို ထွင်းဖောက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော လေတိုးသံများ တို ကြားရ၏။ အဆောက်အဦများပင် တုန်၏။ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတို့၏ အသံများသည် တိကနဲ တိတ်သွား၏။ သူတို့ မျက်နှာများသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ လူဝေသမျှန်နာများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်း သူကြီးသား သခင်လေးလူရာဝင်နှင့် မုန်းတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ ဖျတ်လို့ .. ဘာကို ကျွတ်ကျဲနေကြတာလဲ။

“ဝေါ .. ဝရော .. ဝေါ”

ညစ်သော အသံများကား နီးသထက် နီးလာချေပြီ။ ဝန ဆိုင်အပြင် သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

“အဲ့ .. ဘာကြီးတွေလဲဟ”

အံ့သြစရာကြီး၊ မြင်ကွင်းက သစ်ပင်များ ယိမ်းထိုးခြောင်းသတ်နေကြ၏။ အိမ်ခေါင်မိုးများ ဖွာလဲကြလျက် ရှိချေ၏။

“အင် ! ..”

ဝန မတ်တပ်မမှမတတ် ဖြစ်သွားပြန်၏။ အဝေးလှပြ တောင်းတင်

ထံမှ ဝံ့သန်းလာသူများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

လူလေး၊ နတ်လေး၊ နာနာဘာဝ ဘာညာကိုကွဲတွေ့လော၊ ပိုပြီး တွေ့တံ့စဉ်ဖြစ်ဖို့တောင်းတာက အုန်းလက်များကို စီးနင်းလာကြခြင်းပင် တည်း။

“လာပါဗျ..”

“ဘာမှ မပြောနဲ့နော်”

“ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင်နေ”

သခင်လေး လူရာဝပ်နှင့် မုန်းတို့သည် ဝနအား ဆိုင်အတွင်းသို့ အတင်း ဆွဲသွင်းကြလေ၏။ ကနဦး အစက သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်၊ ခုတ် မယ်၊ ထစ်မယ်ဟု အာပူမှုတ် .. လေလုံးထွားခဲ့ကြသော ယမကောသမား များသည် ငြိမ်ကုပ်နေကြ၏။

လူသေမျက်နှာလေးများဖြင့် ဆိုင်ဝသို့ ငေးနေကြလေ၏တကား။
ဟော .. ဟော .. ဝင်လာကြပါပြီ။

အော်တိုကပ်ပါလာသော မျက်စုံကြီးတွေနဲ့ ဖမ်းဖက် ရှိုးလိုက် ကြပါဦး။ ဂါဝန်ရောင်စုံတွေ ဝတ်ထားသော အချော်တကောက် သုံးယောက် ပင်တည်း။ ဆံပင်ရောင်စုံကို ငှက်သိုက်လုပ်ထားကြ၏။ ကောက်ထားကြ ၏။ ဖွတ်ပြီး ထိုးထားကြ၏။

နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲကြီးများကို ဆိုးထားကြ၏။ ပြောင်လက်သော အလှပီများကို လိမ်းထားကြလေ၏။ မျက်နှာခွက်ကြီးများမှာ တစ်စက်က လေးမှ ကျက်သရေမရှိ၊ ဓားပြရုပ်နှင့် အခြောက်လုပ်စားနေကြသူများပင် တည်း။ သူတို့ထံတွင် သံလက်သီး၊ ချိန်းကြိုး၊ နံချပ်ကူ၊ စကောဘာ၊ ဓားများ ပါလာချေ၏။

မာမီသုံးယောက်သည် အငှားကြား အငှားညှပ်သည့် ကနွဲကလျ ဟန်ဖြင့် လျှောက်လာကြ၏။ မာမီ လူမိုက်ကြီးများကို ကြည့်ကာ ဝနသည်-
“နို့”

ကနဲ ရယ်မိ၏။ နံချပ်ကူ မာမီသည် ဘတ်ကနဲ လှည့်ကာ ဒယ်အိုး ဖင် ကြောင်ကုတ်သံကြီးဖြင့် -

“ဘယ်သူ လေလည်လိုက်တာလဲ ဟဲ့”

ဝန နှင်သွားတယ်။ မုန်းက မာမီ နံချပ်ကူအား သွားလေးကို ဖြေဝ တီး” လုပ်ပြီကား -

“မီး ရယ်တာပါ မာမီရဲ့..”

“အစစ်မ .. ညည်းက မွိုကို အာသီးရောင်ပြတာလား .. ဟင့်”

မုန်းက လူသေမျက်ခွက်နှင့် မာမီကို ဟိုတို့ဒီတို့ လုပ်ကာ -

“မာမီတို့ကို မမြင်ရတာ ကြာပြီလေ .. အဲတာ ဝမ်းသာလို့ ရယ်မိ တာ .. အဟင့်”

သံလက်သီး မာမီက -

“င်ပြာရည်မ .. နနဲစလူးခါတာ ကြည့်ကျက်ခါ .. တို့ကို လာမဝုန်း နဲ့ ဝှမ်း ဝှမ်း ကွဲသွားမယ်” ဟုဆိုကာ မာမီသုံးယောက်တို့သည် ခွက် တိုယ်စီ တိုင်ပြီး ဆက်ကြေးကောက်၊ မိုက်ကြေးခွဲလေတော့၏တကား။ မည့်သူမှ အထွန်မတက် .. အာဒကေများကို -

“ဒေါက်” ကနဲ ပူဇော် ပသကြရလေတော့၏တကား။ အာဒကေ ထေည့်နိုင်သော မောင်မင်းကြီးသားများကို မာမီတို့က -

“ကဲဟယ် ..”

“ဖြောင်း ! ..”

“အီး ..”

နားချောင် ဖြတ်အုပ်၏။

“လူဆိုး”

“ဖြန်း ! ..”

“အောင်မျှလေး”

ပါး ဖြတ်ရိုက်၏။

“ဝါး”

ဝါးရင်းတုတ် မာမီသည် ဝနအရှေ့သို့ ရောက်လာကာ ခွက်တို ခေါက်၏။ ကွဲရုံနေပြီဖြစ်သော ဝနက -

“အကြေ မရှိသေးဘူး”

“ဟယ်တော့ .. လူဆိုး .. အဲလိုကြီး မပြောရဘူးလေ .. များ စိတ် အကြီးကြီး ဆိုးထည့်လိုက်မှာနော် .. ဟင့်”

ဝနက ရှုပ်ကီကို ပတွတ်ကနဲ ထပ်ကပ်ကာ -

“နားပိန်းနေလား... မုဆိုးမ ကျွတ်သတုံးမရဲ့... အတန်ကြီးတွေပဲ ရှိပါတယ်ဆို”

ဝါးရင်းတုတ်မာမီ “စ” သွားလေပြီ။

“ကောင်မတို့ရေ...”

ကျန် မာမီများက -

“လာပြီ..”

“လာလိုက်ပြီ..”

ဝါးရင်းတုတ် မာမီက ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ဝနအား-

“ဖြောင်း!..”

လွှဲရိုက်၏။ ဝနက အသာရှောင်ကာ အားပါသော ညာခြေဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ဖြတ်ကန်၏။

“ဝိုး..”

“အောင်မငီး”

ဝါးရင်းတုတ်မာမီ ထရံကို ပြေးဆောင့်ကာ ဆိုင်အပြင်သို့ လွင့်ကာ စွေးကျကျ၏။ ပါးစပ်မှာ သွေးတွေ့ဖြာလို့။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ဟယ်”

ဟုဆိုကာ သံလက်သီးမာမီသည် အနီးရှိ စားပွဲစုံကိုထိုးခွဲကာ ဝန ရှိရာသို့ ပြေးလာ၏။ မျက်နှာကို -

“ဝိုး”

သံလက်သီး ပစ်သွင်း၏။ ဝနက ဆတ်ကနဲ ရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့် တိုင်ကို သွားထိ၏။

“ညွတ်”

တိုင်.. “ဂီလာန” ဖြစ်လေပြီတကား။ အရှိန်လွန်သွားသော မာမီ၏ တင်ပါးအား ဝနက ဆောင့်ကန်၏။ သံလက်သီးမာမီ အရှိန်ဖြင့် လွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ငွက်ထဲ ပြုတ်ကျလေ၏။

နံချပ်ကူမာမီသည် နံချပ်ကူကို လွှဲကစားကာ တုန်နေ၏။ ဝနက အရက်ကို အိုးလိုက်မော့၏။ ပြီးနောက် အရက်အိုးဖြင့် သူခေါင်းကို-

“ခွမ်း!..” ကနဲ ရိုက်ခွဲချ၏။ ဝန ခေါင်း သာမှမဖြစ်။ အရက်အိုး အစိပ်စိပ် အမွှာမွှာဖြစ်သွား၏။

“ဟယ်!..”

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ နံချပ်ကူမာမီ ကျွတ်ခံသွား၏။ ဝနတ - “လာခို.. ကျုံးကျုံးကျုံး”

“ဟင့်အင်း.. လာရောလားလို့.. လူဆိုး”

ဟုဆိုကာ နံချပ်ကူမသည် ဝန်းကနဲ ရုန်ကာ စားသောက်ဆိုင် ခေါင်းကို ဖောက်ထွက်သွားလေတော့၏တကား။

အာခေါင်နီ ရွာသူကြီးမင်း လျှိုဝှက်သော မြေတိုက်ခန်းတွင် အရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူကြီးမင်း ဝစိုင်ခိုင်ကြီးသည် ဆေးတံတိုတို နှစ်တယ် စွတ်ကယ် ဇွာနေ၏။ ဝနအား စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်ကာ -

“မောင်ရင်က မြေပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိုမှသည် လျှောက်ကာ - “မြေ အကြီးကြီးကိုမှ ဖမ်းတာ .. အခု အဲဒီ ငုံ့မဟုတ်၊ ပတ်မဟုတ် မျှော့တ မောင်ရင်ကို မြေလှန်ရှာနေကြပြီ။ တွေ့လို့ကတော့ ခွဲမှာ .. အပီခွဲ ပဲ”

ဝန ဘာမှမပြော။ မျက်လုံးတလေး ပေကြောင် ပေကြောင် လုပ်ချ၏။ အဲမှာပဲ -

“ကွီ”

မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။ သခင်လေး လူရာဝင်နှင့် မုန်းဆင်းလာကြ၏။ မုန်းက ဝနကို မျက်စောင်းထိုး ခါးထောက်ကာ -

“ဘဲကြီး”

“အင်”

“ခွေတာ ယောင်းမပဲ ကောင်းတယ်နော် .. ဘဲကြီး ဓမ္မလို့ မုန်းထပ်ဖြေပြီ .. မုန်းရဲ့ဆိုက်ကို သူတို့ ဖျက်စီးလိုက်ကြပြီ။ စွက်ဖျောက်ပြီ ဆော့.. ဟင့်”

“ကျွတ်(၆)”

ဟုဆိုကာ ဝနက အိတ်လေးထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါး ငါးပြား ထုတ်ပေးသည်။ မုန်းရဲ့ အငိုမျက်နှာလေးသည် အပြုံးတို့ဖြင့် လက်လက်ထွား၏။ ဘာမှကို မပြောတော့တာဝနက -

“ဗုံမဟုတ်... ပတ်မဟုတ်... အလုံးအပြားတွေ အနိုင်ကျသမျှကို လည်စင်းခံနေတဲ့ ခပ်ဗာတို့ ရွာကို မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်... ယောက်ျားတွေ မုဆိုးမဝတ်နဲ့

ထဘီဝတ်ကြ ဟွင်း ဟွင်း”

သူကြီးမင်းက -

“သူတို့အစွမ်းကို မသိသေးလို့ မောင်ရင်က ဒီစကားမျိုးပြောထွက်တာပါကွယ်”

သူကြီးမင်းသား လူရာဝင်က -

“ကိုယ်ခံပညာ အရမ်းတော်တယ်၊ အခုကြည့်... ကောင်းကင်မှ ပျံနေကြပြီ... အုန်းလက်ကိုစီးပြီး ပျံနေကြတာနော်”

မုန်းက သူ့ရှည်းစား လူရာဝင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ - “သူတို့မသိဘဲ ယောက်ျားယူလို့ မရဘူး... မိန်းမယူလို့ မရဘူးတော်ရေ”

ဝနက - “အံ့ဩရောပဲ”

သူကြီးမင်းက ထောင်တက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို သပ်ကာ “မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရွာရဲ့ သောကတွေထံ ပြောပြမယ်”

ဝနက -

ဝနက -

“ပြောကြည့်လေ”

တောဝနေကား လွန်စွာမှ ထူပိန်းလှပေ၏။ တောတို့၏ ဘိုးအေ၊ ဒီဝေန္တာထက် စီနီယာကျချေ၏တကား။ ကျားပျံ၊ ဆင်ပျံ၊ ရှုးပျံတို့ သူ့လည် ကျက်စားတတ်ကြသည်ဟု ပက်ပင်းတိုးခဲရသူများက အခြားသူများကို လေလုံးထွားကျလေ၏တကား။

အနီရောင် ဝမ်းဆက်၊ ဆေးတောင် ဝှေးနှင့် ဖေဖော်ဂျီသည် ဆောင်းကင်မှ ဝဲပျံလာချေ၏။ အနီတောအုပ်အတွင်းသို့ သုတ်ကနဲ သက်ဆင်းလိုက်ချေ၏။ ပြီးနောက် သစ်ည၊ သစ်ဖုများ ရှာဖွေ၏။ ဆေးကြိတ်၏။ ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးလတ်သောအခါ ဖေဖော်ဂျီသည် သူယောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ သွားကာ တွဲရွဲကျနေသော သူယောင်သီး မိန်းမပုံစံများကို ခိုထိမ်းရှားလေတော့၏။

ဆေးကြိတ်လုံးဖြင့် ထောက်... လူသားအဖြစ် အသက်သွင်းပြီး ဆော့ဒန်... တန်... တန်... ရန် ဖြစ်လေ၏တကား။

ဖေဖော်ဂျီသည် ဆောင့်တက်လာသော တံတွေးကို “ဂလု” ကနဲ ခြံလိုက်လေ၏။ ရွက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် သူယောင်သီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖေဖော်ဂျီသည် သူယောင်သီးအား ဆေးကြိတ်လုံးဖြင့်တို့ရန် ရွယ်၏။ အဲမှာပဲ -

“ဒီအရွယ် x x x ဥဥတို့အရွယ် x x x ဒန် ... တန် ... တန် ... ဒန်” တောထဲသို့ ပန်းရူးထွက်လာသော အလန်းဖယား၊ ဖလန်း ဖလန်း၊ ဝလေး စာဥပင်တည်း။ စာဥကလေးသည် စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ပန်းများကို အသာအယာ ချ၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေချိုးရန်အတွက် အဝတ်အစားများကို -

“အိုက်(၆) ရှားပါး” ဖေဖော်ဂျီ သူယောင်သီးကို သတ်မရတော့ပါ။ စမ်းချောင်းအနီး သို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ရွတ်(၆)”

သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးသံကြောင့် -

“ဟင်!..ရှင်..ရှင်ကြီးက”

စာဥလေးမျော လန့်လက်သွားရှာလေ၏။ ဖေဖော်ကျီက -

“ငတ်ပြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခသည်ကြီးပါကွယ်”

စာဥလေးက မျက်လုံးလေးကို ဝင့်ကာ -

“ဘာငတ်တာလဲလို့”

“ရေငတ်တာပါကွယ်.. ရေကြည်တစ်ပေါက်လောက် သောက်ခဲ့

ပြပါ”

စာဥကလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုတူတူလုပ်ကာ -

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်းသောက်”

“ဝုန်း”

ဖေဖော်ကျီ စမ်းချောင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ အဲ့အောက်မှာ အန်-

တန်..အန်း

“ငေါ့..ငေါ့..”

စာဥကလေး ဥသြခွဲလေပြီတကား။ ပျိုရာမှ အိုလာသော မိခင်

ကြီးက သမီးချောလေးရဲ့ ပုခုံးကို ဖိပေးကာ -

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဟင်!.. မီးလေး”

“ဟင့်အင်း!.. ပြောဘူး.. အသေသတ်”

မိခင်ကြီးမှာ ရင်ဘတ်ကို ဒရမ်ခေါက်ကာ -

“အေးဆေး.. အေးဆေးနော် မီးလေး.. ဒီလိုကိစ္စမျိုး မေမေလည်း

ပက်ပင်းတိုးဖူးတယ်.. စိတ်ထင်ရာ စွတ်စက်မလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ သူဌေးကြီးက -

“ညည်းသမီး.. အစားမှားတာ ထင်တယ်”

သူဌေးကတော်ကြီးက သူဌေးမင်း၏နား အနားတိုးကပ်ကာ -

“ဟိုနင်း.. ဟာတော့”

သူဌေးကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူရင်းငှား ဖိုးထွားက ပြောင်လက်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တျို့ကျွဲကလေးထိုင်ကာ ကျွတ်ကျဲသည့်အထာဖြင့် သူဌေးမင်းအား စေားနေ၏။ သူဌေးမင်းကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရွှေဒဂါးပြားများကို ရု၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြောင်လက်သော ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ရုကာ -

“ငထွား..”

“ဟတ်..”

“ဒဲ့ပဲ ပြောမယ်ကွာ”

“ဟတ်”

“ငါ့သမီးကို ယူရင် အဲ့ဒီရွှေဒဂါးတွေရမယ်.. ငါ့သမက် ဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း ယူပါဘူး.. သူဌေးရဲ့ သမီးက ဟာတက်စွဆို အရမ်း

လက်ဖွာတာ.. ဒီရွာမှာ သူနဲ့ မပြီဘူးတဲ့ ယောက်ျား ခပ်ရှားရှားဗျ.. ယူဘူး”

သူဌေးမင်းက လူသေကောင် ရယ်နည်းဖြင့် ရယ်၏။

“ငါ့အစား ထောင်ထဲဝင်ပေးမယ့် လူတွေ အောတိုက်နေတာဟ”

ဟုဆိုကာ ဓားကို ကောက်ကိုင်၏။

“မယူရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မှာ”

ဓားကို မြှောက်၏။ ငထွား ငိုသံကြီးဖြင့် -

“ယူမယ်”

“အဟင့်.. ဇွတ်”

“အူဝဲ.. အူဝဲ.. အူဝဲ”

ကလေးလေး တစ်ယောက် လူ့ပြည် ရောက်လာလေပြီတကား။

စာဥလေးက -

“ဘာလေးလဲ ဟင်!..”

လက်သည် အဖွားကြီးက -

“ကျား.. ယောက်ျားလေး”

“ကြည့်ချင်တယ်”

လက်သည်အဖွားကြီးက သူဌေးကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏ ။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော သူဌေးကတော်ကြီးက -
 “ကြည့်စရာကို မလိုတာ .. လူချောလေးဟဲ့”
 “ဟင့်အင်း .. မကြည့်ရရင် အော်ငိုလိုက်မှာနော်”
 ထင်ရာစိုင်းတတ်သော သမီးရဲ့ “ဖ” ကို သိနင့်နေသော မိခင်ကြီးက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် -
 “ပြ .. ပြလိုက်ပါကွယ်”
 စာဉက သားငယ်ကိုကြည့်သည်။
 “အမလေး” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။
 သတ်လစ်ကာ အသက်ပါ.ပါသွားလေတော့၏။ အကြောင်းကား မွေးကင်းစ ကလေးငယ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးပါလာတာကိုး။

ဂျီဘူပြီး ပွေးလွန်းအားကြီးသော ကလေးငယ်ကို “ဂျီပွေး” ဟု အမည်သညာ ပေးလိုက်ကြသည်။ ဂျီပွေးသည် မွေးကတည်းက နှုတ်ခမ်းမွေးပါသည်က လွဲ၍ အလွန် ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ ထူးဆန်းတာ ရှိပါသေး၏။

ဂျီပွေးသည် လေးနှစ်ကျော်သည်အထိ စကားမပြော၊ ကိုစိုးထွားသည် သူ့သွေးတစ်စက်မှ မပါသော ဂျီပွေးကို တုန်တက်နေအောင် အမြင်ကတ်၏ ။

တစ်နေ့သော အခါ ...

ကိုစိုးထွားသည် ရွာထဲမှ တစ်ရလပ်မတစ်ယောက်နှင့် ဒန့် .. တန့် .. တန့်ပြီး ကောက်ရိုးပုံတွင် အိပ်စက် အနားယူနေလေ၏ ။ အဲမှာပဲ -

“ဟေ့ .. လူကြီး”

လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ကိုစိုးထွား လန့်နိုးသွားလေ၏။

“ဟင်!..”

ဂျီပွေးလေးသည် မိန်းမများဆိုလျှင် အနားကပ်မခံ။ ရန်စွာတတ်၏ ။
 ယောက်ျားဆိုလျှင် အရွယ်သုံးပါးမရွေး အားကြီး ခင်တတ်၏ ။
 အာဘူး အခါခါ ပေးတတ်၏ ။

သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြနေသော ဂျစ်ပွေးကို တွေ့ရ၏ ။ လက်ထဲမှာ ခြေးမီးခြစ်ကြီးနှင့် .. နောက်ကျောဘက်မှ အပူဟပ်သည့် ဒဏ်ကို ကိုစိုးထွား ဘာသာ ခံစားရ၏။

“ဟင်!..”

“မီး .. မီး”

ဟုတ်တယ်။ ကောက်ရိုးပုံကြီး မီးစွဲလောင်နေပြီ။

“နန့် .. ကလွား”

ဟုဆိုကာ ကိုစိုးထွား ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ၊ ပြေးလေ၏ ။

ဂျီပွေး၏ လက်ချက်ပင်တည်း။

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

လူကြီးတစ်ယောက်၏ ရယ်သံကား၊ ဂျီပွေးထံမှ ထွက်ပေါ်လာ

ခြင်း ဖြစ်ပေ၏တကား။

“အိုက် ... ယား(စ်)”

သူဌေးမင်းကြီး၏ မျက်လုံး ပြူးပြက်တုန်လေ၏ ။ ခြံတွင်းရှိသော တွင်းသီးပင်တွေ အမြစ်မှပြုတ်ထွက်ကာ လဲပြိုနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဟင်!..”

တရားခံကား အခြားမဟုတ် .. ဂျစ်ပွေးပင်တည်း။ ကိုစိုးထွားသည် မချစ်လှစွာသော သားတော်မောင်လုပ်သမျှကို အနောက်က လိုက်ကာ တစ်မိမိမိ လိုက်ကြည့်နေ၏ ။

ဂျိပွေးသည် အခြားအပင်များကို ဆက်နှုတ်ပြန်၏။ သူဌေးကြီး ဒေါင်းလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်... ဖိုးထွား”

“ခင်ညာ”

“နှင် ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား ဟဲ့”

ကိုဖိုးထွားက ငိုသံကြီးဖြင့် -

“ပြောလို့မှ မရတာ”

သူဌေးကြီးသည် မြေးတော်မောင် ငထူးဆန်းလေးအား စိတ်လေစွာဖြင့် ကြည့်ကာ -

“မြေးလေးရေ”

“ဂျာ..”

ဟုဆိုကာ ဂျိပွေးလေးသည် လေထဲရွမ်းပစ်ကာ ဘိုးအေးကြီးအား အားရပါးရ အာသွားပေးလေတော့၏တကား။ ဂျိပွေးလေးသည် မိန်းမများ ဆိုလျှင် အနားကပ်မစ်၊ ရန်ရှာတတ်၏။

ယောက်ျားဆိုလျှင် အရွယ်သုံးပါး မရွေး အားကြီး ခင်တတ်၏။

အာသွား အခါခါ ပေးတတ်၏။ အနားမှာ ယောက်ျားဘသားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိလျှင် ဆိတ်တိမ်၊ နွားထီး၊ ဝက်ထီးများကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတတ်သူ ဖြစ်ချေ၏တကား။

(SKB) စော်ကြည်ဘဲ ရုပ်ပေါက်သော ဂျိပွေးလေး အရွယ်ရောက်လာလေပြီတကား။ သို့သော် ကနွဲ့ကလျ ပြောပုံဆိုပုံပါ နွဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းနီအရဲသားနှင့် ဘိများကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေ၏တကား။

မမြင်ရသော သူ့အစွမ်းအစကို ယုံကာ ရွာထဲက ယောက်ျားဘသားများကို ရိုသဲ့သို့ လုပ်တတ်၏။ ဆွဲလား ရမ်းလားနှင့် ဆွဲခေါ်သွားတတ်၏။ တစ်ယောက်... နှစ်ယောက် ဒါနှင့် အားမရသေး။ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ခြေဆန်ကာ သူ့ဇနီး ပြု၏။

သူနှင့် ပါသွားသူအချို့မှာ သူနှင့် လိုင်းပူးသွား၏။ စိုရာမှ အော်တို

မြောက်ကုန်ကြ၏။ အချို့မှာ တိုင်ကြ တောကြ၏။ အဘိုး သူဌေးလင်မယားမှာ လျော်လို့ကို မပြီးနိုင်၊ မွဲသထက် မွဲကာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြလေ၏။ ကိုဖိုးထွားမှာလည်း သားတော်မောင်ကို ကျွတ်ကျဲကာ အဝေးသို့ ထွက်ပြေး သွားလေတော့၏တကား။

လက်ကြောမတင်းသော ယောက်ျားဘသားများသည် အစားရချောင်သော မာမီဘဝကို ခံယူလိုက်ကြကုန်လေ၏။ ဂျိပွေးတို့ အင်အားမှာ များလာလေပြီတကား။

ဂိုက်းချုပ်ကြီး ဂျိပွေးဖြစ်လာ၏။ မာမီအပေါင်းက ဂိုက်းချုပ်ကြီး ဂျိပွေးကို “မာမီဂျိ” ဟု ခေါ်ကြရလေ၏။ အသို့ကြောင့်မှန်း ပသိ။

သို့နှင့် မာမီဂျိဦးစောင်သော “ဂျိဂိုက်း” သည် ရွာစဉ်လှည့်ကာ ဆတ်ကြေးကောက် ခိုက်ကြေးခွဲ၏။ ဓားပြတိုက်၊ သားပျိုများကို ရန်ရှာလေတော့၏တကား။ ပြည်သူများမှာ ကျီးလန်စာစား၊ နောက်ကျောမလုံသည့် ဘဝကို ခံစားနေကြရရှာလေတော့၏။

ဘုရင့်တပ်တော်မှာ လာရောက် နှိမ်နင်းလေတော့၏။ ဖမ်းမိ တော့ဂိုက်းချုပ် မကြီးဂျိနှင့် မာမီအချို့ကို လူမြင်တွင်းတွင် သေဒဏ် ပေးလိုက်၏။

ပါးကွက်သားတို့က မြားနှင့် ပစ်ကြခြင်းပင်တည်း။

“အခြစ်ကတော့ အဲလိုပါပဲကွာ”

သူကြီးမင်းက သူ့ ရွာ၏ သောကကို ထိုသို့ ရင်ဖွင့်ပြလေ၏ ။

ဝနက -

“ပြောတော့ မကြီးကျီးကို သေဒဏ်ပေးလိုက်ပြီဆို... အခု ဝိုတောင် ဆိုးနေပါလား... မိုးပေါ်မှာတောင် ယုံနေပြီ”

သူကြီးမင်းက သေချင်စေ နံတောင်သံကြီးဖြင့် -

“အဲတာကို စဉ်းစားရခက်နေတာ ဟ”

ချောစမောလေး “မုန်း” က -

“တစ်ပေါက်တော့ ရှိတယ်”

“အဲ့တစ်ပေါက်ကို ပြောကြည့်... အသုံးတည့်မယ် ထင်တယ်”

“မုန်းရဲ့ဆိုင်မှာ အဲဒါး ရှုပ်ကီလာကစ်တဲ့ သူနီးထောင်ထွက် ဖိုးတေ

က မုန်းကို ပြောဖူးတယ်”

သခင်လေး လူရာဝင်က -

“ဘာပြောတာလဲ ဟင် !..”

“မကြီးကျီးက ထောင်ထဲမှာ မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးခဲ့တာတဲ့... မှော်အစွမ်းတွေတတ်ပြီး အသက်ရှင်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏ ။

“မောင်ထိပ်တင်မောင်မောင် နှင့်

မနမ်းရင်ဝေဖြာ” တို့၏

မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲ

မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲပင်တည်း။ ရှုပ်ဖျက်လာသော ဝနနှင့် သခင်လေး လူရာဝင်တို့သည် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ပေးကြ၏ ။ ပြန်ကမ်းသော ဆေးပြင်းလိပ် ကိုယ်စီခဲကာ မင်္ဂလာခန်းမသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏ ။ တီးလုံးသံသဲ့သဲ့နှင့်

အတူ -

“အီး... ဝါး”

မချီတင်ကဲ ဝိုသံကို ကြားရ၏ ။

ဝနသည် ဒန်ပေါက်စားရင်း အငိုရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။ သတို့သားလောင်းပင်တည်း။ ခြေဆောင့်ကာ ဝိုနေတာ။ နှပ်နှပ်တွေ ထွက်လို့။ အတော်အတန် လန်းသော သတို့သမီးက -

“တစ်ချက်ကလေး အောင်ခံလိုက်ရင်... များတို့ တစ်သက်လုံး တူတူရေ ပါရမှာလေ... ဒါလင်ရဲ့... ဝိုနဲ့နော်... တိတ်... တိတ်”

သတို့သားလောင်းက တိုင်ကိုဖက်ကာ -

“ပြောတတ်လိုက်တာ ပါးစပ်လေးက... ဝါးမှာတော့ ကျောကွဲမတတ်... ရင်ကွဲမတတ်... နောက်ပြီး... အီး... ဝါး”

ဝိုပြန်လေတော့၏တကား။ ထိုအဲ့မှာပဲ -

“လယ်ဒီပဲလားဟေ့”

ဇွေ့ကနဲ ထိုးရပ်လာသော အလှအပတွေ ခြယ်မှုန်းထားသော လှည်းယာဉ်ကြောပေါ်မှာ မာမိတစ်ယောက်က သမံတလင်းပေါ် ဒယ်အိုး ခြစ်သံကြီးဖြင့် လှမ်းအော်၏ ။

“အဟင့်... လာပါပြီ ခညာ”

သတို့သားလောင်းသည် လှည်းယာဉ်ကြောပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် တက်သွားလေတော့သတည်း။

အသွင်သွင် စီးကာနေသည့် စမ်းချောင်းငယ်လေးကို ကြည့်ကာ သခင်လေး လူရာဝင်က သက်ပြင်းကို အလောတော်ချကာ -

“ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေကို သိတယ်မို့လား”

ဝနက -

“ရေငုပ်၊ တုံးရန်၊ မီးလှုံ၊ ဇယ်ခတ်တယ်လေကွာ... သတို့သမီးတွေကို သူတို့ဆီ ပန်းဦးလွှတ်ရတယ်”

သခင်လေး လူရာဝင်က မချီတင်ကဲ ပြုံးကာ -

“ရွာမှာလည်း အဲ့လို ဖြစ်နေပြီဗျ... သတို့သမီးတွေတွေ့တဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သတို့သားတွေ... မာမိတွေဆီ လွှတ်ရတာ”

“ဟေ..”

ဝန ကြက်သီးပြန်းပြန်း ထသွားတယ်။

“သူတို့ဆီ မလွှတ်ရင်ကောကွာ”

“မညားနဲ့.. မယူကြနဲ့ပေါ့”

“ဒိုင်ရှီကလေး ညားမယ်ဆိုရင်တော”

သခင်လေး လူရာဝင်က မုခုံးကို တွန့်တက်ကာ -

“ရွာထဲမှာ မာမိသတင်းပေးတွေ အောက်ကိုက်နေတာဗျ.. မိသွားလို့

ကတော့ သေပြီဆရာပဲ”

ဝနက -

“နင်တို့ ရွာတော့ ငါမကယ် သေစွယ်ရာပါကလား”

ညသည် အမှောင်အတတ်ကိုကဖို့ လုံ့လပြုနေ၏။ သို့သော် လရောင် သည် လက်မခံ။ တိမ်မဲညိုတွေ အကြီးအကြားမှ တိုးထွက်လာ၏။ အဲ့တာ လရောင်ဆန်းသောညပေါ့။

ပါးကွက်သား၊ ဒဿသည် ခြစ်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ယိုင် တိုင်တိုင်နဲ့ သီချင်းတွေဆိုလို့ -

“အာဒကေ x x x အာဒကေ x x အာဒကေဆိုတာ ငွေကို ခေါ် တယ် x x x အာဒကေ လူမှာရှိရင်..”

သစ်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် လမ်းသည် မှောင်ရိပ်ကျ၏။

“ဝုန်း!..”

ရုတ်တရက် သစ်ပင်ပေါ်မှ ရန်ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်။

“အမလေးဗျ..”

ပါးကွက်သားကြီး ဒဿ လန့်သွား၏။ လူစိမ်းက -

“မင်းလားကွ.. ဒဿ”

“ဒဿ” တင်းလေပြီ။ ကျောတွင် သိုင်းထားသော ဓားရှည်ကို -

“ရွမ်း” ကနဲ ဆွဲထုတ်ကာ -

“ငါ့ကို ဒဿလို့ ခေါ်ရတာ ငါ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် .. မင်း

အဘယ်သူလဲ”

ဝနက ဟက်က

နဲ့ ရယ်ကာ -

“မင့်.. ပါပါး”

“ဘာကွ ..

သေစမ်း”

ဒဿ ဓားဖြင့် ဝင်

ဦင်း၏။ ဝနက ဆတ်တနဲ့ ငဲ့

ရွောင်ကာ ဒဿရဲ့ ဓားကို ညာ

သက် လက်မောင်းအဆစ်ကို -

“ဒုတ်” ကနဲ ထိုးဖြုတ်

လိုက်တယ်။

ညာဘက်လက်တွဲလောင်း ကျသွားတယ်။

“ယား!..”

ဒဿ ဘယ်လက်ဖြင့် ဓားကိုကိုင်ကာ ဝင်ပိုင်းပြန်၏။ ဝန မည်သို့ ထုပ်လိုက်သည် မသိပါ။ ဘယ်ဘက်လက် တွဲလောင်းကျသွားပြန်လေ၏။

အားက မြေကြီးပေါ်မှာ ဝနက ဒဿရဲ့ နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်ကာ -

“သားကြီး”

ဒဿ .. ကျားကြီး မဟုတ်တော့ပါ။ ဘီလူးကြီး မဟုတ်တော့ပါ။

ကြွက်စုတ်ကလေး ရေတိမ်နစ်သံဖြင့် -

“ဗျာ.. လို့”

“မေးတာ မှန်မှန်ဖြေရင် .. အသက်မှန်မှန် ရှုခွင့်ပြုမယ်”

“မေးပါလားလို့”

“ဂျီပွေး (ခေါ်) မာမိပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျီကို မင်းက မြားနဲ့ပစ်ပြီး

တွပ်မြက်ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်”

“သူတကယ် သေပြီလား”

“ဂျာ .. ဟိုနင်း .. လေ”

ဝနက ပြောကြားပေါ်မှ ဓားကို ရွှေဖြင့်ကော်ကာ လေထဲမြှောက်တင် လိုက်တယ်။ အတန်ငယ် ခုန်ကာ ဓားနောက်ပိတ်ကို ညှာရွှေဖြင့် ဆောင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ဓားသည် -

“ဝိုး”

လေထုကို ထိုးခွဲကာ အနီးရှိ သစ်ပင်အား -

“ခုတ်” ကနဲ ပြေးစိုက်လေ၏။ ဒသ သူ့ဘဝသူ သိလိုက်လေပြီ။

“မ... မသေဘူးခင်ဗျ... သူက ကျွန်တော့်ကို လာဘ်ထိုးတယ်လေ။ သေတွင်းကို မထိအောင် မြားနဲ့ပစ်ရတာပေါ့”

သခင်လေး “လူရာဝင်” ဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် မှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာကာ ဒသအား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့၏တကား။

လေပြေ သရမ်းသဖြင့် ခရေပန်းလေးများ ဖလန်း ဖလန်းကြွနေ ကြ၏။ ခရေကြွသော ရာသီပါတကား။ “မုန်း” က ခရေပန်းကလေးများကို ကြိုးဖြင့် သီနေ၏။

ဝနက -

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပေါ်တင်ညားလိုက်တော့”

ဟု ပြောလိုက်တော့ -

“ဝိုး... ရေး”

ဟုဆိုကာ ထရန်ပြီး ရှိတ်လေ၏။ သခင်လေး လူရာဝင်တ ခွဲ ကြွနေသော ခရေကြွရာသီကို ကြည့်ကာ -

“အရောက်ပို့နေတာလား ဟင် !..”

ဝနက သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးကာ -

“မကြီးဂျိုး မသေဘူး... ထောင်ထဲက တတ်လာတဲ့ မှော်အတတ် ကြောင့် ပိုပြီး အစွမ်းထက်လာတယ်။ လေထဲပျံဝဲနိုင်တာ အားလုံးအသိ ဟာ... သူ့ရှိတဲ့နေရာကို လုံးဝ အနံ့ခံလို့မရဘူး... သူနဲ့ ခွဲတွေ့လိုက်မှ မင်း သိ ရွာ သာယာသွားမယ်... ပေါက်တယ်နော်”

“မကြီးဂျိုး ထွက်လာအောင်...”

သခင်လေး လူရာဝင်က မျက်နှာအသေလေးဖြင့် စကားကို သရိုက် ဆာ၏။ ဝနက -

“မင်းတို့ ပေါ်တင်ညားလိုက်ပါဆို”

မုန်းက ငစမာန်ခုတ်သံလေးဖြင့် -

“သူတို့က လာခေါ်ရင်ကောလို့...”

ဝနက ရင်ကိုကော့ကာ -

“ငါ့အလောင်းကိုကျော်နိုင်မှ ခေါ်နိုင်မှာပါ ဟ”

ကတိ အကြီးကြီးပေး၏။ မုန်းက သခင်လေး လူရာဝင်ကို ညှော် နှက်စောင်းလေးဝင့်ကာ -

“အားနာစရာကြီးဟယ်... ညားလိုက်ကြစို့... အဖတ်တင်သွားတာ

အို... ခပ်... ခပ်”

မင်္ဂလာပွဲက ဝက်ဝက်ကွဲမျှ စည်၏။ မာမိတွေ့လာခေါ်ရင် လုံးဝ ဆိုတ်ဆိုပြီး ပေါ်တင်ပြောပြီး ဆောင်တာကိုး။ သို့ကြောင့် ကြိတ်ကြိတ်ကို နှိုးလို့ လှည်းတွေ၊ လှေတွေ လက်ဖွဲ့ကြ၏။

သတို့သားလောင်းကလည်း အာပေတူး မဟုတ်ဘူးလေး သူကြီး သား “သခင်လေး လူရာဝင်” ကိုး။ တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံတို့က မြိုင်ခိုင်လို့။

သတို့သမီးလေး မုန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အပျော်တို့သည် နန့်စလူး ခါနေပါတယ်။ သတို့သားလောင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဟတ်ကော့ကြီး၊ ဒူးရင်း

အိတ် အလုံးလိုက် မြို့ထားရသလိုမျိုး ခံစားနေရ၏။

ခြံဝကို လည်တဆန်ဆန်နဲ့ မျှော်လို့ အဲမှာပဲ -

“ဂျွီ...”

လှည်းယာဉ်တစ်စီး ထိုးရင်၏။ မာမိတစ်ယောက်က အက်ရှုရှု သံလေးဖြင့် -

“သားရေ... လယ်ဒီလား ဟင်... ဒိုးကြမယ်လေ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော သခင်လေး လူရာဝင်က ပနကို နှိုးကြည့်၏။ ဝနက မျက်စိမိုတ်ပြု၏။ အသာနေဆိုတဲ့ အသာ၊ ဝနက

ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဇွာကာ လှည်းပေါ်မှာ မာမီများကို ရှိုးနေ၏။

မာမီများ စိတ်မရှည်တော့ ပါ။ ခါးထောက်ကာ -

“နား ဂီလာန ဖြစ်သွားပြီလား သားရေ.. မာမီတို့ကို ငြိမြင်အောင် လုပ်နေတာလား.. ဝင်လာခဲ့မယ်နော်”

လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသော

မာမီ လေးယောက်သည် လှည်းပေါ်မှ ရန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဝနအကြောင်း အနည်းငယ် စိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသည်။ ကိုယ်ခံပညာပေါက်မြောက်သော ဝနတွင် ဘိုးသူတော် တစ္ဆေကြီးထံမှ သတ်ကီးရိုက်လာသော တစ္ဆေဦးထုပ်ကလေး ရှိပါသည်။ ထိုတစ္ဆေဦးထုပ်ကလေးသည် အတော်အတန် အစွမ်းထက်လှပါသည်။ ဤကား စကားညွှပ်)

ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထားသော ဝနသည် မာမီလေးယောက် အရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ ဟီကနဲ ပြုံးပြကာ -

“မင်္ဂလာဆောင် လာအားပေးတာပေါ့။ ဟာ.. လက်ဖွဲ့လည်း မပါဘူး.. ဖရီးကပ်. ကပ်မယ်.. ကုန်းဆင်းမယ်ပေါ့”

ဟု ကလီသို့သို့ စကားကို လွှတ်၏။ တင်းနေသော မာမီက ထန်းသီးလောက်ရှိသည့် လက်သီးကြီးဖြင့် ဝန၏မျက်နှာအား -

“ဝိုး”

ကနဲ ကော်ပြီး ထိုးချလိုက်၏။ ဝနက အသာရှောင်ကာ ငုံထားသော ဆေးလိပ်ငွေ့ဖြင့် မာမီတို့အား မှုတ်လိုက်လေတော့၏။ ဒေါသမာန်ဖြင့် မုန်လိုနေသော မာမီများမှာ -

“ဟယ်..”

“ဟယ်တော့”

“ဘာစစ်တာလဲ”

တီးဝိုင်းမှ လွင့်လာသော ခိုးသံနှင့်အတူ အမုန်းဆွဲ။ အမုန်းနှိတ်လေတော့၏တကား။

“အို.. ဘာတဲ့”

“ကောင်လေး..”

“ရိုတ်ထား.. ရေ့(စ်)”

ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်မှာ ကွေးနေအောင် ကနေသော မာမီတို့ကို ကြည့်ကာ ပွဲကျလို့ မဆုံး။ နောက်.. ကွမ်းသုံးယာ ညက်ခန့်ကြာသောအခါ မာမီ ရှစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။

“သားရေ.. လယ်ဒီလား ဟင်”

ဝနက ဆေးလိပ်ငွေ့နှင့် မှုတ်ပြန်၏။ မာမီရှစ်ယောက်မှာ -

“ဟင်!..”

“ဟယ်..”

“အဲတော့..”

ခိုးသံနှင့်အတူ ကွေးနေအောင် ရိုတ်ပြန်လေတော့၏။ ပရိသတ်ဝတ်တုပ်လို့ မရ။ ဝါးဝါးဟားဟားနှင့် ရိုချေ၏။ သခင်လေး လူရာဝင်မှာ ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့။ သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင်ပင် ဝါးစပ်အဟောင်းသားကြီးနဲ့ ဝနကို ကျွတ်စဉ် ဖြစ်နေတာပါ။ တော်တော်လာတဲ့ မောင်ပေါ့။ နောက်.. ကွမ်း ဝါးယာညက်ခန့်ကြာပြန်သောအခါ မာမီ ဆယ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်လေ၏။

“သားလေးရေ..”

ဝနက မှုတ်ပြန်၏။ ဆေးလိပ်ငွေ့နဲ့ မာမီများမှာ ခိုးသံနှင့်အတူ ရိုတ်ပြန်လေတော့၏။

“သား.. လေး”

ဝနက မှတ်ပြန်လေ၏။ မာမိများ ရှိတ်ပြန်လေ၏။

နောက် -
“သား..”

ဝနက မှတ်ပြန်လေ၏။ မာမိများ .. ရှိတ် .. ပြန် .. လေ၏။

ညနေစောင်းတော့ မာမိအယောက် (၅၀) ကျော်သွားပါပြီ။ တစ်ယောက်မှ အကောင်းပကတိ မရှိကြတော့ချေ။ အချို့က အမောဖောက်၊ အချို့က လျှာခေါက်၊ အချို့က ဓွေခေါက်လို့ တကယ့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးတွေ မိုးသို့ညီသည့် ဒီးသံကို တုပပြီး မရှိတ်နိုင်ကြတော့။ ဝါသနာပါရင်ပေါ့။ ဒင်းတို့ကို သွားကြားထိုးသံနှင့် သတ်လို့တောင် ရတယ်။

အဲ့မှာပဲ -
“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”
“လေပ် ... လေပ်”

လေထုကို ထိုးခွဲလာသော အသံများကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ကြားရ၏။ မိုးမြေ သိမ်သိမ်တုန်လေပြီ။ သစ်ပင်များမှာ ဖရိုဖရဲ၊ အလူးအလဲ၊ အိမ်အမိုးများ ပွင့်လန်ကုန်ကြ၏။

ရွှေပွဲကြွလာ ပရိသတ်များမှာ သေမင်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား။

“ပြေး.. ပြေး..”
“သုတ်ပါ ဟ ..”
“ယောက်ျားချေ..”
“ဟေလကွာ”
“ကလေးကို လိုက်ရှာမနေနဲ့ .. ကျွန်မရှိရင် ကလေးရှိတယ်”
“ဟုတ်သားဟ”

အလူအယက် ပြေးကြလေ၏။ အော်သံဟစ်သံများကား ငရဲပွက်

သည့်အလား။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝန .. လူရာဝင် .. မုန်းမှအပ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ မာမိများကား အတုံးအရုန်း။

“ဝေါ..ဝေါ..”
“လေပ် .. လေပ်”

အုန်းလက်ကို စီး လာသော လူတစ်ယောက်၊ မြေပြင်ပေါ်သို့ သုတ်ကန် ဆင်း၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ နှင့် မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါ တကား။

ထိုသူကား မာမိတို့ ၏ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး “မကြီးဂျိုး” ပင်တည်း။ ယပ်တောင်လေး ကို ခတ်လို့။ ကန့်ကလျဟန်ဖြင့် ဝေလျှောက်လာကာ အကဲခတ်သည်။

အတုံးအရုံး ဖြစ်နေကြသော သူ့ဘော်ဘော်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်လက် သွား၏။ အကြောက်လွန်နေသော သခင်လေး လူရာဝင်တို့ စုံတွဲကို ကြည့် ကာ -

“လူဆိုးလေး .. တို့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ရတာ မှဲ့ .. သိပ်ဆိုးတာ .. တင့်”

ဝနက -
“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”
လက်ခုပ်တီးကာ အကွယ်မှ ထွက်လာပြီး -
“ဂျီပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျိုး ..”
မကြီးဂျိုးက အံ့သြသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ရှင်ကြီးက..”

ဝနက -

“ဝါး..ဟား..ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မောကာ -

“ဒီလိုဖြစ်အောင် .. အကွက်ရွှေလိုတ်တဲ့ လူပေါ့ဟ”

မကြီးဂျိုးက ဝနကို လျှာတစ်လစ်ထုတ်ကာ လှောင်ပြရင်း -

“တို့ သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ငါ့ကို ကျော်နိုင်ရင်တော့ .. ခေါ်နိုင်တာပေါ့”

“တကယ်..”

“စကားအဖြစ် ပြောတာဟ .. နင့်ဘဝက ဒီနေ့ စပုံတုံးပြီး နက်ဖြန်

ဆိုတာ မရှိတော့သွား..”

မကြီးဂျိုးက အဝေးရှိ သစ်ပင်ကြီးကို -

“ဖြောင်း!..”

လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

“ဝုန်း!..”

သစ်ပင်ကြီး ပြိုလဲသွား၏။ ဘာဆိုလားဆိုတဲ့ အထာပေါ့။ ဝနက

ခစ် .. ခစ် ရယ်ရင်း အဝေးရှိ အုန်းပင်ကြီးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် -

“ခေါက်” ကနဲ လှမ်းတောက်လိုက်၏။

အုန်းပင်မှာ မီးစွဲလောင်ပြီး မီးလယ်မှ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွား

လေတော့၏။

“ဟယ်တော့ .. လူက မွေးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟယ်”

မကြီးဂျိုးမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားကြီးနဲ့ ကျွတ်ကျသွားတာ၊ ဝန

က မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးကာ -

“အဲ့အဆင့်လောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့..”

မီးစွဲလောင်နေသော အုန်းပင်ကြီးကို မျက်စပစ်ပြကာ -

“မြင်တယ်နော် .. ဟောသလို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ..”

မကြီးဂျိုးက -

“သနားလို့ ရေပေးချိုးတာကို .. ကျွန်းခိုင်းချင်တယ်ပေါ့” ဟုဆို

တာညာခြေ မြောက်
တာမြေကြီးကို ရိုက်
ချသည်။ မြေကြီးမှာ
အရာမ ဝါးရာကြီး ဖြစ်သွား
သည်။ အဲ့နောက်မှာပေါ့ -

“ယား!..”

“ကျား!..”

“အီး(စ်) .

လေထဲမှာ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားမှာ .. အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ ..
အသည်းအသန် ခိုက်ကြလေတော့၏။ မကြီးဂျိုးသည် သူ့ရဲ့ အားပါသော
သံကော် ယပ်တောင်ဖြင့် လှမ်းရိုက်၏။

ဝနက အနာခံကာ မကြီးဂျိုး၏ရင်ဝအား ခူးဖြင့် ..

“အင်း ဟာ..”

ဆောင့်တိုက်၏။

“အောင်မလေး တော် !..”

မကြီးဂျိုးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ကာ လေထဲမှာ တဆင့်
အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ .. အဲ့မှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ၏။
သွေးတွေ ပွက်ပွက်အန်လို့၊ ဝနက လေထဲမှ လွှားကနဲ ရုန်ဆင်းကာ “စင်ပေါ်
ဇာလူ ခွေးမကြောက်” အထာဖြင့် -

“ခစ် ... ခစ်”

ရယ်လေတော့၏။ မကြီးဂျိုးက နောက်ဆုံး လက်နက် ထုတ်သုံး
လေပြီ။

“ရောဟာ..”

ဝန၏မျက်နှာအား သဲဖြင့် ကောက်ပတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အား!..”

မကြီးဂျိုးသည် မျက်နှာကို ပွတ်ကာ ချာလပတ်လည်နေသော

ဝနအား ပါးရိုက်၏ ။ ဆံပင်
ဆောင့်ဆွဲကာ ခွေးဖြင့် တိုက်၏။
ဆောင့်ကန်၏ ။

“မှတ်ပလား ဟဲ့ ..
ကောင်စုတ်”

ဝန မြေကြီးပေါ်မှာ
ထွန်ထွန်လူးနေပါပြီ။ ဒါကို အခွင့်
ကောင်းယူကာ မကြီးဂျိုးသည်
လူရာဝင်တို့ထံ ပြေးလာ၏ ။
သတ္တိ ကောင်းလွန်းလှသော
သခင်လေး လူရာဝင်က -

“နင့်လက်ထဲမှာတော့
စမ့် အတုံးမစ်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ရေတွင်း

ထဲသို့ ခုန်ချလေ၏ ။ မကြီးဂျိုးသည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော
“မုန်း” အား ဖမ်းချုပ်ထားပေတော့၏ ။ ဝနသည် စဉ်အိုးထဲ ခေါင်းစိုက်ကာ
မျက်နှာသစ်၏ ။ ပြီးနောက် မကြီးဂျိုးရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏ ။

မကြီးဂျိုးက -

“ကောင်မလေးကို ရှော့ပစ်လိုက်မှာနော်”

ဝနသည် ခါးကြားမှ ပေါက်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။ မကြီးဂျိုး

မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဝနသည် ပေါက်ဓားအား -

“ဝိုး!..” ကနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်၏ ။

လျှပ်စီးလက်သည်အလား မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် မကြီးဂျိုး ရှောင်
ချိန် မရတော့ပါ။ ပေါက်ဓားသည် မကြီးဂျိုး၏ လည်ခြံအား -

“ဒုတ်”

“အောင်မလေးတော့ ..”

ဂျီပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျိုး၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းကား .. လွန်စွာ ခါးလှ

ချေ၏တကား။

ဝန၏ ကူညီဆောင်မမှုကြောင့် အာခေါင်နီရွာကလေးမှာ သာယာ
အေးဆေး သွားပေပြီတကား။ ကျေးဇူးတစ်ဖန် ပြန်တင်သည့်အနေဖြင့် သူ
ကြီးမင်းက အာဒကေများ ဆုချ၏ ။

“မလိုပါဘူးဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဝနက အာဒကေများကို ယူ၏ ။

“ဆင်းရဲသားတွေအတွက် လိုတယ်”

ပြီးနောက် ဝနသည် မြင်းညိုကြီးပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်ကာ -

“ဟိုင်းယား ... ဇေ့သားကြီး”

အာခေါင်နီရွာကလေးနှင့် ဝေးရာစီသို့ ဒုန်းစိုင်းခဲ့လေတော့၏
အကား။

သိပ်မတွေ့ကြပါနဲ့။

ဂေါက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဝနရဲ့ နာမည်အရင်းက ဗညားဝနပါ။

အတိက ဒလကပါ။ ဝန ဒလကို ပြန်နေပါတယ်။ ဒလကို ပြန်ရောက်ပါ့မလား။

ဘာပဲပြောပြောပေါ့။

“ဒလက ဝန” .. ပေါ့။

လူရှိန်အောင်

ဆံကေသာနှင့် အမှတ်အယူမှားခြင်း

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမှတ်မှား၊ အယူလွဲနေမှုတစ်ခုမှာ မိမိ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ဖြတ်တောက် (ညှပ်ခြင်း) ပြုပြင်ခြင်းသည်ပင် "မိမိနဲ့ လော" ဟူ၍ ထင်မှတ်နေကြသည်။ ထိုသည်ကို ရှေးရှေးဆရာများက (၇) နေ့၊ (၇) ရက်ပြည့်အောင် အတိအလင်း မရေးသားခဲ့ကြပေ။

ရှေးမြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဆံပင်ထုံးခြင်း၊ မိန်းကလေးများ ဆံထုံး၊ ထုံးခြင်းတို့ ရှေးအခါက ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ယောကျ်ားလေးများသည် ရှင်သာမဓန ပြုလျှင် ဆံချ(ခေါင်းရိတ်)ကြသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ မညှပ်ပါ။

အကြောင်းရင်းမှာ "မွေးနေ့ တနင်္လာနေ့သားဟာ သောကြာရက်၊ ကေသာ ဆံညှပ် မပြုရာ"၊ "မွေးနေ့ သောကြာနေ့သားဟာ တနင်္လာနေ့ ကေသာဆံညှပ် မပြုရာ" ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ထိုသို့ ပြောလေ့ရှိကြသည်မှာ ပြောသူတို့သည် ပြောချင်တိုင်း ပြောနေကြခြင်း မဟုတ်၊ စာအုပ်ထဲမှ ဖတ်မှတ်ပြီး ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုစာကို ရေးသူသည် မိမိသိသည့်အတိုင်းသာ ရေးပြီး စာဖတ်သူသိအောင် ရေးမပြခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် -

ယနေ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များသည် "တနင်္လာနေ့တိုင်း ဆိုင်ပိတ်၏"၊ တချို့က "သောကြာနေ့ပါ ဆိုင်ပိတ်သည်"။

ထိုသို့ ဆိုင်ပိတ်ခြင်းသည် "မွေးနေ့ တနင်္လာ သောကြာ ကေသာ ဆံညှပ် မပြုရာ"၊ "မွေးနေ့ သောကြာ တနင်္လာ ကေသာဆံညှပ် မပြုရာ" ဆိုသည့် စကားဟောင်းကြောင့် အများသုံးကြသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ နည်းအတိုင်း ဆိုင်ပိတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းမှာ ထိုစကားရပ်တွင် တနင်္လာနေ့သားသမီးနှင့် သောကြာနေ့သားသမီးများအတွက်သာ ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျန်(၅)ရက် နေ့ သားသမီးများအတွက် ရေးသားထားခြင်း မရှိပေ။

အမှန်က -

၁) တနင်္လာနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့နှင့် ဆပွတ်ဖြစ်သော သောကြာနေ့တို့ အပါအဝင် ထိုနေ့သုံးရက်မှာ ဆံပင်ပယ်ရှင်းခြင်း (ဆံပင် မညှပ်ရပါ)။

၂) တနင်္လာနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော အင်္ဂါနေ့နှင့် ဆပွတ်ဖြစ်သော စနေ၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၃) အင်္ဂါနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော အင်္ဂါ၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ ထိုသုံးနေ့မှာ ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော ကြာသပတေး၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ ထိုနေ့သုံးနေ့တွင် ဆံပင် မညှပ်အပ်။

၅) ကြာသပတေးနေ့ သားသမီးများသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော ကြာသပတေး၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော သောကြာ၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော အင်္ဂါနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၆) သောကြာသားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော သောကြာနေ့၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော စနေ၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင် မညှပ်အပ်။

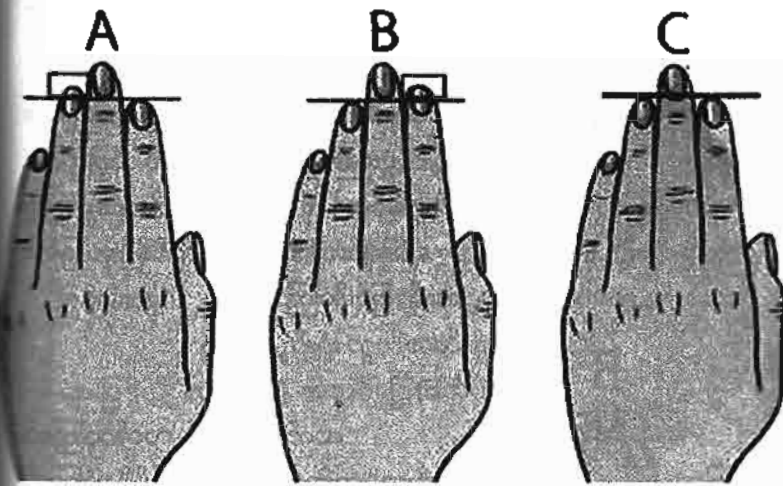
၇) စနေသားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော စနေ၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော ကြာသပတေးနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

ရေးသားထားခဲ့သော ရှောင်စရာ၊ ဆောင်စရာအကြောင်းသည် ဤကဲ့သို့ (၇)ရက်၊ (၇)နေ့ကို ရေးမှတ်မပြုခဲ့ဘဲ တနင်္ဂနွေနှင့်သောကြာနေ့သားသမီးတို့ကိုသာ မှတ်သားရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆံကေသာနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်မှား၍ အယူမှားခြင်းများဖြစ်ကြရပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဥက္ကာဗိုလ် (၈၀၅ - ၁၃၁၂)

လက်ချောင်းအတိုအရှည်နှင့် လူအကြောင်း

လက်ညှိုးနဲ့ လက်သူကြွယ်တို့ရဲ့ အတိုအရှည် ကွာခြားမှုကို ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာကို ဆန်းစစ် လေ့လာကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုနည်းလမ်းမှာ A, B, C ဆိုပြီး ပုံစံ(၃)မျိုး ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်များကိုတော့ အောက်ပါ ဆက်ကြည့်ပါ။

A) လက်သူကြွယ်က လက်ညှိုးထက် ပိုပြီး ရှည်သူတွေဟာ အများ အားဖြင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာ ချောမောလှပသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

တခြားသူတွေ တောင့် မခံထားနိုင်အောင် ကျက်သရေမဂ်လာနဲ့ ဆွဲဆောင်လှ တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူတို့ဟာ စိတ်တိုလွယ်သူ၊ စွန့်စားဖို့ဆိုရင် ပြဿနာ မရှိသူဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေ ဖြစ်ပါလား။

ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ တွေးခေါ်ချင့်ချိန်တတ်သူတွေတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဟာ စစ်သား၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်တုရင်ကစားသူနဲ့ Cross Word တွေကို အောင်မြင်အောင် ကစားတတ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ် လက်ချောင်းအရှည်ကြီးရှိသူတွေဟာ ငွေများများ ရှာနိုင်သူတွေဖြစ်တယ်လို့ သိပ္ပံပညာရှင်များကတောင် ဆိုပါတယ်။ လက်သူကြွယ်တိုတဲ့လူထက် ပိုရှာနိုင်တာကို ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့လို လူမျိုးကိုယူတဲ့သူကတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေရှာကောင်းတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါကြောင်း။

B) လက်ညှိုးထက် လက်သူကြွယ်တို သူတွေကတော့ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အထင်ကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

တစ်ဦးတည်းနေရတာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး သူတို့အားလပ်ချိန်ကို တခြားသူက နှောင့်ယှက်တာမျိုးကို လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။

ချစ်သူရည်းစားထားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ မာနကြီးတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ တော်ရုံနဲ့ ထုတ်မပြတတ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကို ဂရုစိုက်တာကိုတော့ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေဟာ အောင်မြင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ခံစားမှု လွယ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့အပေါ် တစ်ဆကောင်းရင် အဆတစ်ရာ ပြန်ကောင်းတတ်သလို၊ မကောင်းရင်လည်း တန်ပြန်တတ်ကြပါတယ်။ အချစ်ကြီးသလို၊ အမျက်ကြီးတတ်ကြတဲ့ လူစားမျိုးတွေလို့

ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာရှင်များက သုံးသပ်ကြပါတယ်။

C) လက်ညှိုးနဲ့ လက်သူကြွယ် အရှည်အတို တူညီသူတွေကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချစ်သူ၊ စိတ်ရွှင်စရာ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ မျက်နှာ ပျက်လောက်အောင် နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ စည်းရုံး လွယ်တတ်သူများဖြစ်လို့ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေတတ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဆက်ဆံရေးတစ်ခုမှာ သစ္စာရှိကြသူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့လက်တွဲဖော်အပေါ် ကြင်နာမှု၊ ယုယမှုတွေနဲ့ အထူးဂရုစိုက်တတ်သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ရတဲ့သူတိုင်းကတော့ စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေကို ရရှိမှာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့် လူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူတို့ဟာ ရိုးသားပြီး မလိမ်တတ်၊ မညာတတ်သူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းတတ်ကြသူများဖြစ်ပြီး လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းသင်းတတ်လို့ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေများ ဆီကနေ မကြာခင် အကူအညီကောင်းတွေ ရတတ်ပါတယ်။

နန်းရှေ့ ပုဏ္ဏားဘုရား

မကွေးညိုပိဋ်

စင်ရန် အတွက် တစ်ထွာသာသာရှိသော ဘာလီချိုင့် ရေတစ်ပုံးလျှင် (၅၀၀)ပေး၍ (၁၀၀၀)စိုး ပယ်ကာ ခုံသံ သန့်စင်ယုံ၊ ရေကို ချိုးလိုက်ပြီး ပထမစေတီကို ဦးခိုက်ပြီးနောက် လိုရာဆန္ဒတောင်းဆိုရန် (ကျီးတန်းပါးစပ်) သိုက် ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကျီးတန်းပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ထည့်သွင်းရန်အတွက် ထုထောင်တန် ကျပ်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် အကြွေအနှုတ်များ လဲယူပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကျီးကန်းပါးစပ်ထဲသို့ အကြွေစေ့များ ပစ်နိုင်ရန် နောက်သို့ ခြေဆယ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်၏။ အကြွေစေ့များ မပစ်ပေါက်မီ တွေ့တော်သည် လိုရာဆုကို တောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်သည် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဤ ကျီးကန်းပါးစပ်သို့ မလာမှီ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခဲ့ပါသည် ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရှာနေသော နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘာကွန်းအား တွေ့ရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်ပစ်သော အကြွေစေ့များ ကျီးပါးစပ်တွင်းသို့ ရောက်ရပါစေသား”

ဟု သစ္စာစကားဆိုပြီးနောက် တစ်ထောင်စိုး လဲလာသော အကြွေစေ့အားလုံးကို ညာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဝှန်အားအကုန်သုံးပြီး ထိုကျီးပါးစပ်ရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်ရန်အတွက် မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ -

လားလား... ကျီးပါးစပ်၏ထိပ် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် (နေကသိုက်)၊

နေသော နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘာကွန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရလေတော့၏။ အောင်ပါလေ... မြန်မာ သိန်းတစ်ထောင်ငါးရာ ဆုပေါက်လျှင် ပင် ဤမျှ ကျွန်တော်ပျော်မည် မထင်။ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အကြွေစေ့များကို ဝမ်းသာမှု ပီတိအစုံဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးသကာလ ကျွန်တော်သည် လာလမ်းမှ ပြန်တက်ကာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘာကွန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားမိလေတော့၏။

“ဟိတ်လူ... ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်း”
“ငါ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘာကွန်း ဆီသွားမလို့”

“အခု သူ့နဲ့ တွေ့ခွင့်မရှိ ခင်ဗျား သူ့နဲ့ တွေ့ရင်ရင် ဟိုး အာတ်က လူသွားလမ်းက နတ် ကျွန်းမှာ သွားစောင့်၊ တောင်ဆွယ် ဆွယ်ရင် ဆရာကြီး ဆင်းလာ ခဲ့မယ်”

ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စီးတားနေ၏။ ထို ကလေးမှာ ဆရာကြီးအား ဆေး မီးယူ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်နေ ခြစ်၍ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်။ ကလေးညွှန်သော နတ်ကျွန်းသို့ ဆင်းခဲ့ရတော့၏။

နတ်ကျွန်းက ဘုရားနှင့် တော်တော်ဝေးသည်။ နတ်ကျွန်း၏ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးများ၊ ပလတ်စတစ်ဗျာကိုခင်းလျက် အစားအသောက်များ အသောက်ပြီး စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကျွန်တော်သည် ဆရာအထူ ဒီညတွင် ဒီနေရာမှာ အိပ်ရတော့မည်မှာ သေချာနေပြီ ဖြစ်ပေ၏။

နတ်ကျွန်း၏နောက်နား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘာကွန်း၏နေကသိုက်ရှုနေပုံ (ပီနိုင်) ပန်းချီကားချပ်ကြီးနှင့် ကြော်ငြာကို တွေ့ရ၏။ ထိုကြော်ငြာနောက်တွင် အမိုးသာလျှင်မိုးထားပြီး အကာ လုံးဝမရှိသော ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုကွပ်ပျစ်၏ ခေါင်းပိုင်းတွင် ဝါးလုံးဖြင့် အဆင့်ဆင့်ဆင့်လုပ်ထားပြီး ထိုအဆင့်ပေါ်တွင် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲနှင့် ကြက်ကောင်လုံးကြော်၊ မုန့်ဆီကြော်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်မုန့်များနှင့် အချိုညှပ်ပုလင်းအမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးမှ မတွေ့ရ။ နေစုန်းစုန်း ချစ်သွားသော အခါ ဆရာရောက်လာ၏။ တုံကင်ကတ်ပြားယူထားသူများ အလှည့်ကျ မေးရန် စောင့်နေကြ၏။

“ဟော... ဝရှိ/”

“တစ်ယောက်လျှင် ငါးမိနစ်သာ ဟောမည်”

“လိုရင်း တိုရှင်းပဲ မေးပါ”

ဟု ရေးထားသော ကြော်ငြာမိနစ်ကို ယခုမှ သတိပြုမိနေသည်။ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးက တော်တော်ချမ်းသာနေသည်။ စိန်နားတပ်ကြီးက ပြောင်နေသည်။ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်ဆွဲကြိုး၊ စိန်လက်ကောက်တွေနှင့် ဖြစ်၏။

“ကိုင်း.. ပြော သမီး၊ ဘာသိချင်သလဲ”

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘက္ခန်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက နာမည်ကြီး မိန်းမလျှာ မော်ဒယ်သင်တန်းဆင်း။ ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို တိုက်တွေ့ဝယ်ပေး၊ မိမိယုံစရာကားတွေ ငွေထုတ်ရိုက်ပေးနေတဲ့အပြင် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြောတစ်လကိုးသီတင်း အိမ်ကို ပြန်မလာဘူး .. ဆရာ၊ အဲဒါကြာရင် လုံးဝအိမ်က ထွက်သွားမှာ ကြောက်လို့၊ ဘယ်လို ယတြာချေရမလဲ ဆရာ” ဟု မေး၏။

“ပထမ လင်ချစ်၊ မယားချစ် ယတြာ အရင်လုပ်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျား အိမ်မြဲမယ့် ယတြာလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဆရာ”

“ကိုင်း.. လင်ချစ်၊ မယားချစ် ယတြာကို မှတ်ထား။ အင်္ဂါနေ့ (ဆီး)ဖိပင် အခေါက်(၁)လက်မ ပတ်လည်ခွာယူ၊ သောကြာနေ့မှာ သပြေပင်မှ အခေါက်ကို (၁)လက်မ ခွာယူ”

“ဖီးခေါက်ပေါ်မှာ တိုယ့်ယောက်ျားအမည်နဲ့ မွေးနံကိုရေး၊ သခင်ခေါက်ပေါ်မှာ မိန်းမနာမည်ကို ရေး၊ မွေးနံပါ ထည့်ရေးရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဆရာ”

“အဲဒီ နာမည်ရေးထားတဲ့ ဖီးခေါက်နဲ့ သပြေခေါက်ကို နာမည်ချင်း၊ ရင်ချင်းအပ်ဖြစ်အောင် ထပ်လိုက်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားရဲ့အင်္ကျီနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆိုးက ဖြစ်ဖြစ်၊ အပ်ချည်မျှင်ရအောင် စွဲထုတ်၊ နောက်ပြီး မိန်းမရဲ့အင်္ကျီနဲ့ ထမိကိုလည်း အပ်ချီမျှင်ရအောင် ထုတ်”

“အဲဒီ အပ်ချည်မျှင် နှစ်ချောင်းနဲ့ အခုနက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး

ထပ်ထားတဲ့ ဖီးခေါက်နဲ့ သပြေခေါက်ကို (၉)ပတ်၊ ထပ်မိအောင်ပတ်ပြီး ချည်ထားလိုက်”

“အဲသလို အပ်ချည်တွေ ပတ်နေတုန်းမှာ နှုတ်ကနေပြီး အသံထွက်အောင် ရွတ်ဆိုရမယ်။ ရွတ်ရမယ့် စကားကတော့ ..

ငါတို့ ချစ်လိုက်ကြတာ မခွဲမခွာ။

ငါတို့ ချစ်လိုက်ကြတာ မခွဲမခွာလို့ ကိုးခေါက်ရွတ်ပြီး ညအိပ်တဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားရဲ့ ခေါင်းအုန်းအောက်မှာ တစ်လှည့်၊ မိန်းမရဲ့ ခေါင်းအုန်းအောက်မှာ တစ်လှည့်ထားပြီး အိပ်၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား(ပူပါဂရ)ကော်တပ်ထားသလို ကပ်နေလိမ့်မယ်”

“ဟီ ဟီ .. ဟုတ်မှာပါနော် ဆရာ”

“ဟဲ့ .. စိန်မမ၊ နင်က ဒီကိစ္စ ရယ်စရာမှတ်နေသလား။ မယုံရင် ဇလုပ်နဲ့၊ ယုံရင်လုပ်”

“ယဲ့ .. ယုံပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာပြောတာက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ။ ဆရာ အိမ်က ထွက်မသွားအောင်လုပ်တဲ့ ယတြာလေး ဆရာ”

“ပြောပြီး စကား ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ဟဲ့ .. စိန်မမရဲ့ .. ကဲ .. လိုက်မှတ်ထား”

“ဖောက်ပြားပြီး ထွက်သွားဖို့ လုပ်နေတဲ့ လူရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်၊ မိန်းမဆိုရင်လည်း မိန်းမရဲ့ ထမိနဲ့ အင်္ကျီကို ရေရွတ်ပြီး အိမ်ရှေ့အဝတ်တန်းမှာ ပတ်ထားပြီး ရေမပြတ်လောင်း၊ ထွက်သွားသူရဲ့ အမည်နဲ့ မွေးနံကို ရွတ်ဆိုပြီး ပြန်ပြန်ပြန်ခဲ၊ ပြန်ပြန်ပြန်ခဲ .. ဆိုပြီး ပြောပါ။ ရေခြောက်သွားရင် အဲသလိုပဲ ပြောပြီး ရေလောင်းပေး၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဟဲ့ .. စိန်မမ”

“ရှင် .. ပြောပါ ဆရာ”

“နင့်ကို ယတြာအဆစ် အပိုဆောင်းပေးတဲ့သဘောနဲ့ လင်မယား တွာဟနေတာ ပြန်စီအောင်၊ ပေါင်းဖက်လုပ်တဲ့ ယတြာကို ပြောလိုက်ဦးမယ် .. မှတ်ထားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ရှင် ပြောပါ ဆရာ”

“လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ (၂)ပုံကို မျက်နှာချင်းဆိုင်

ဖြစ်အောင် ကော်ကလေးစေတီနဲ့ တပ်လိုက်။ ဓာတ်ပုံကို ရင်ချင်းအပ်လိုက်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို ကြော့ပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်။ အဲဒီကြော့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအပေါ်ကို ကွာစိတစ်ထုပ် ဖြူးချပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာထား။ ဒီ လင်မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေလို့ ရွတ်ဆို .. ကြားရဲ့လား။ ဟဲ့ .. စိန်မမရဲ့ .. ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ဆရာ၊ မှတ်လည်း မှတ်ထားပါတယ်”

“အေး အေး .. အလှူခံပုံးထဲကို ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ထည့်ပြီး သွားတော့”

“နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် ..”

စိန်မမက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထုပ်ထုတ်၍ အလှူခံဖလားထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်ကို ဆရာမြင်လေရာ -

“ဟဲ့ .. စိန်မမ၊ နင် ဘယ်လောက်ထည့်လိုက်တာလဲ”

“သုံး ပုလင်းပါ .. ဆရာ”

“မကြာ .. ဒီကလေးမကတော့ ဝိုရဲ့ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တို့ ဖျက်နေပြီ။ ငါ ဆရာက ကလေးတွေ ကျောင်းဖွင့်တဲ့အထိ ဒီဘုရားမှာ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ဟောမှာ .. ဒီက ပြီးသွားရင်တော့ တစ်ခါဟော တစ်ပုလင်းယူမှာ။ စိန်မမတို့ သဒ္ဓါပေါက်ရင် .. ငါ ဆရာဟောတာလည်း မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ နှင့်ဇာသာနှင့် ဆယ်သိန်း လှူလှူ၊ တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း လှူလှူ၊ လှူပေါ့ကွယ် .. အခုတော့ နှင့်ငွေ သုံးသောင်းကိုပြန်ယူပြီ။ အကြွေတင်ဆယ်ငါးကျပ်သာ ထည့်ခဲ့ ..”

“ဟေ့ .. နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက ကုန်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်ဆိုင် ရောင်းရတာမြင်တော့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ကုန်စုံဆိုင် ထထောင်တယ် ဆရာ။ အဲဒါ ကျွန်မက ပိုရောင်းချင်တယ် ဆရာ။ အဲဒီကလေး ယတြာချေချင်လို့ပါ”

“နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ယူ၊ ခြင်္သေ့ဘက်က အပ်ချည်ကြီးချည်၊ နံရံတစ်ခုမှာ ကပ်ထား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ငါ့နံရံကလေးရေးပြီး အပ်ချည်ကြီးနဲ့ ဆွဲထား။ ငွေဝင် လာသိရွှင်လိမ့်မယ်”

“နောက်ပြီး ညအိပ်တဲ့အခါမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင် တနင်္ဂနွေညမှာ မြောက်ဘက်ကို ခေါင်းထားပြီး မအိပ်ရဘူး။ ဈေးဝယ်သွားမယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခုအတွက် သွားတော့မယ်ဆိုရင် (သီဟိုဠ်) သားကို နှင်းပြီး ထွက်”

“တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင် အဲဒီ တနင်္ဂနွေမှာ အနောက်တောင်တို့ ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့။ (ဒန်းသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“အင်္ဂါသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းထား အိပ်နဲ့။ (ဂန်ဂေါ) သားကို နှင်းပြီးမှ သွား”

“ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုရင် အဲဒီနေ့မှာ အရှေ့မြောက်အရပ်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့ (အုန်းသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“ကြာသပတေးသားသမီးဆိုရင် အရှေ့တောင်အရပ်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့။ (ဖီးသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“သောကြာသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ တောင်အရပ်မှာ ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့ (ရှောက်) သားကို နှင်းပြီး ထွက်”

“စနေသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ အနောက်အရပ်ကို ခေါင်းပေး အိပ်နဲ့။ ပျဉ်းမသားကို နှင်းပြီးမှ သွား”

“အဲသလို သွားပြီးမှ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် နှင်ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း အားလုံး တွေ့ရပစ္စည်းတွေဖြစ်သွားပြီး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမှာ ပြိုင်ဘက်တွေကို နှင်ပေး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းအားကောင်းမယ်”

“ဒီနည်းက ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ အခုအခင်းဖြစ်ပြီး တရားဆိုင်ဖို့ တရားရုံးကို သွားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရတော့ သူတို့ဆိုရင်လည်း နှင်တယ်။ ဒီနည်းကို ..”

“အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ယူတာ” လို့ ခေါ်တယ်။ ကိုင်း .. နောက်တစ်ယောက်ဟေ့”

“ကျွန်မ ယောကျ်ားက ရှေ့လထဲမှာ ရာထူးတိုးမယ် ဆရာ။ အဲဒါမှ ရာထူးတိုးပြီးရင် ဒီပြင် တစ်မြို့မြို့ကို ပြောင်းရမယ်။ မပြောင်းချင်ခင်မှာ အလှူပေးဖို့ နေမှရမယ်။ အဲဒါ .. ဆရာ၊ ကျွန်မတို့က ရာထူးတော့ တိုးချင်တယ် ဆရာ။ ဒါမှ လစာတိုးမှာလေ။ အဲဒါ ဘာယတြာများ လုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“အောင်မယ်လေး..ကလေးမရယ်၊ အနေကြာဖို့အတွက် နေကြာစေ့ကိုပင် အားကိုးရမှာပေါ့ကွယ်”

“အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ကြွေကျောက်ပြား တစ်ချပ်ဝယ်၊ ရေစင်အောင် ဆေး၊ အမွှေးနံ့သာ ပက်ဖျန်း၊ အဲဒီ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ မပြောင်းချင်တဲ့ လူရဲ့နာမည်၊ လုပ်တဲ့ အလုပ်အမည်၊ နေရပ်တို့ ရေးပြီး နေကြာစေ့တင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်မှာ တင်ထားလိုက်”

“ကိုင်း..နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက အခုတလော အလုပ်အကိုင် မကောင်းဘူးဆရာ၊ ကျွန်မ အလုပ်ကောင်း

ပြီး ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်ချင်ပါတယ် ဆရာ”

“နင်က ဘာစီးပွား လုပ်တာတုန်း”

“ကျွန်မတို့က စားသောက်ဆိုင်ပါ။ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ဆီချက်နဲ့ ဝေါက်ဆွဲ၊ အစားအသောက်ဆိုင်ပေါ့”

“အေး..သေသေချာချာ မှတ်၊ မီးဖိုကို အားကိုးပြီး ကြော်လှော်၊ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင် စားသောက်တဲ့ စီးပွားရေးသမား မှန်သမျှ ရောင်းကောင်းချင်ရင် စီးပွားလာဘ်ရွှင်ချင်ရင် ဆေးပေါ့လိပ်(၂)လိပ်ကို ဝယ်၊ အင်ဖက်နဲ့ ပတ်၊ နီးကြီးနဲ့ လိပ်ပြီး ချည်၊ အဲဒီ အင်ဖက်ပတ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်ကို အပ်ချည်ကြိုးအဖြူနဲ့ သေချာခိုင်အောင် ချည်ပြီး မီးဖိုအပေါ်တည့်တည့်၊ မီးမလောင်နိုင်အောင် မီးနဲ့ ဝေးဝေးအပေါ်မှာ တွဲလောင်းချည်ထားလိုက်”

“နင်ဆိုင်ကို လာစားရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ဓားနဲ့တုတ်နဲ့ စောင့်နေရင်တောင် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ရှင်ဆိုင်က အစားအသောက်ကို မစားရရင် သေမှာပါလို့ဆိုပြီး ဝင်စားကြလိမ့်မယ်.. မှတ်မိလား”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက လင်ချစ်မယားချစ် ယတြာယူချင်တယ်”

“အေး..ကောင်းပြီ” ဆိုပြီး ပထမဆုံးမေးခဲ့တဲ့ စိန်မမကို ဖေးလိုက်တဲ့နည်းတွေကို ပြန်ပြောတာ တွေ့ရပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။

“ကျွန်မက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငွေငါးသိန်း ဈေးလိုက်တာ၊ ပထမ တစ်လ၊ နှစ်လတော့ အတိုးမှန်မှန် ဆပ်တယ်၊ ငါးလလောက်ရှိတော့ တိုင်ချင်ရာတိုင်၊ အတိုးလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ငွေရင်းလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး လူကိုတောင် သတ်မယ့်သဘော ဖြစ်နေတယ်ဆရာ”

“အမူဖွင့်မယ်ဆိုပြီး တရားရုံးသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့နေခန့် တရားရုံးစရိတ်နဲ့ ငါးသိန်းမက ကုန်မယ်တဲ့ ဆရာ၊ အစဉ်မသင့်ရင်၊ ငွေချေးစားခွင့်၊ အတိုးယူခွင့် မရှိဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး အစိုးရက သူတို့ ခွင့်ပြုချက်မရှိ ငွေကို အတိုးယူချေးစားလို့ တရားခွဲခံရပြီး ကိုယ်က တရားခံပြန်ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒါကလေး အစဉ်ပြေချင်ပါတယ်”

“အေး..အဲသလိုဆိုရင်.. မုန့်စိမ်းပေါင်းကို ကြောပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားစင်မှာ ဘုရားကိုလှူပါ။ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ အတွင်းမှာ လှူရမှာနော်။ နင့်ဆီက ယူသွားတဲ့လူရဲ့ အမည်၊ အဘအမည်၊ နေရပ်ကိုပြောပြီး..

“ငါ့ဆီက ယူသွားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်ပေး” လို့ ပြောပြီး တင်ပါ။ ဘုရားကိုကျတော့ ဆွမ်းတော်တင်သလို ရွတ်ဖတ်ပြီး တင်ပါ။ ကျွန်မချေးထားတဲ့ ငွေများ(မ)ဘယ်သူ့၊ (မောင်)ဘယ်သူထံမှ ပြန်ရအောင် ကူညီဖေးမဖေး သနားတော်မူပါလို့ ဆုတောင်းပါ”

“အဲသလို ဆုတောင်းပြီးလို့ အကြွေးသွားတောင်းရင်း လမ်းမှာ သော့ခလောက်တစ်ခုယူသွားပြီး သော့ကိုပိတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက် လုပ်သွားပါ။ ပါးစပ်ကလည်း “ငါ့အကြွေးတွေ ပြန်ပေး၊ ငါ့အကြွေးတွေ ပြန်ပေး” လို့ သော့ဖွင့် တစ်ခွန်း၊ သော့ပိတ်ရင် တစ်ခွန်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောဆိုနေသည့်အထိ၊ သော့ကိုဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်ပြီး ရွတ်နေပါ။ မကြာခင် ငွေများ ပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ယောက် ဟေ့..”

ဆရာ နန်းရွှေပုဂ္ဂိုလ်များဘဝကွန်းကတော့ ဟောတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ တန်အောင်၊ မေးခွန်းတစ်မျိုးပဲ အမေးခံတယ်။ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကို ငါးမိနစ်တောင် မကြာဘူး။ အခု နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“ဆရာ .. ကျွန်မ ငွေတွေ လှူယုံသတ်ပြီး အယူခံရလို့ ဆရာ .. အဲဒါပြန်ရအောင် ယကြာလေး လုပ်ပေးပါဦး”

“အေး .. နင့်အသက်၊ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ အသက်ကို နာရီ၊ မိနစ် အကိုက်ဖြစ်ရမယ်နော်။ အဲဒီအသက်ကို (၄)နဲ့မြှောက်၊ ရတဲ့အဖြေ အရေ အတွက်အတိုင်း (မှန်လုံးရေပေါ်)လုံး။ (၇)အိမ်ပြည့်အောင် လှူလိုက်”

“အဲဒီအထဲက မှန်လုံးရေပေါ် ဆယ်လုံးကို အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားမှာ ဆယ်နာရီတိတိမှာ လှူပြီး ရလိုတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ရဖို့ ဆုတောင်း”

“ပြုလုပ်ရမယ့်နေ့ကတော့ မိမိရဲ့ ရောက်ရှိနေတဲ့အသက်ကို (၇)နဲ့စား၊ တစ်ကြွင်းရင် တနင်္ဂနွေနေ့ လုပ်၊ နှစ်ကြွင်းရင် တနင်္လာနေ့ လုပ်၊ သုံးကြွင်းရင် အင်္ဂါနေ့လုပ်၊ လေးကြွင်းရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လုပ်၊ ငါးကြွင်းရင် ကြာသပတေးနေ့ လုပ်၊ ခြောက်ကြွင်းရင် သောကြာလုပ်၊ ခုနစ်ကြွင်းရင် စနေနေ့မှာ လုပ်ရမယ်”

“ဒီနည်းကို ဆုံးပါးနေသော ငွေကြေးများပြန်ပေါ်ရန် (လာဘ်ပွင့်၊ ငွေရွှင်၊ မှန်လုံးရေပေါ် ယကြာ)လို့ ခေါ်တယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ကြည့်၊ နင့်ငွေတွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမကျန် ပြန်ရလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း .. နောက်တစ်ယောက် ဟေ့”

“ကျွန်မက နေ့ ခုနစ်နေ့ ပစ္စည်းအကုန် ရောင်းပါတယ် ဆရာ။ ဥပမာ တနင်္ဂနွေနဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် အိမ်၊ အိုး၊ အုတ်၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ စသည်ဖြင့် ပေါ့ရှင်”

“တနင်္လာနံပစ္စည်းဆိုရင် ကြက်၊ ရွဲ၊ ကား၊ စတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ တော်ပါတော့၊ နေ့ ခုနစ်နေ့နံပစ္စည်းဆိုရင် ဆရာသိပါပြီ၊ တော်ပါတော့များ၊ ကဲ .. ကဲ၊ သေသေချာချာ မှတ်ပြီး မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်”

“တနင်္ဂနွေနံပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချင်ရင် အဲဒီပစ္စည်းတွေအောက်

“မင်း.. ငါလေ.. မပြောလိုက်ချင်ဘူး။
ပေဒင်ဆရာရဲ့ ထမင်းလုပ်က
မင်းလည်ချောင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။
ပေဒင်ဆရာတွေ ထမင်းငတ်အောင် မင်းလုပ်နေပြီ”

မှာ (ရွက်လှ)ရွက်တွေ ထား။ (သရက်)ကိုင်း။ ဒါမှမဟုတ် (လောက်သေ) ကိုင်းနဲ့ ရိုက်ပြီး ဒီပစ္စည်းတွေ မြန်မြန်ထွက်ကြ .. ဆိုပြီး (၇)ချက်ရိုက်”

“တနင်္လာနံပစ္စည်းဆိုရင် (ပိန်းရွက်)ကို ပစ္စည်းအောက်မှာထားပြီး (ပိတောက်ကိုင်း)နဲ့ ရိုက်။ အထက်ကအတိုင်း ပြောဆိုပြီး ရိုက်”

“အင်္ဂါနံပစ္စည်းဆိုရင် (သီဟိုဠ်)ရွက်ကိုင်း။ (အုန်း)သားနဲ့ ရိုက်”

“ဗုဒ္ဓဟူးနံပစ္စည်းဆိုရင် (ထန်းရွက်)ထား။ (အန်းညွန့်)နဲ့ ရိုက်”

“ကြာသပတေးနံပစ္စည်းဆိုရင် (အုန်းညွန့်)ထား။ (သဇင်)ကိုင်းနဲ့ ရိုက်”

“သောကြာနံပစ္စည်းဆိုရင် (ကံ့ကော်ညွန့်)အောက်မှာထား။ (ခရေ) ကိုင်းနဲ့ ရိုက်”

“စနေနံပစ္စည်းတွေဆိုရင် (ဖီးညွန့်)ကို အောက်မှာထား။ (စိန်ပန်း) ကိုင်းနဲ့ ရိုက်”

“ဘယ်ပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ (ရောင်းထွက်) .. (ရောင်းထွက်) လို့ ပြောရမယ်။ နောက်တစ်ယောက် ဟေ့ .. ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးလှုပ်ပဲ ဟာ။ ငါ့ညွှန်သည်လည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး။ မိုးလည်း ရွှပ်သွားပြီ။ ဒီနေ့မေးဖို့ ကျန်နေတဲ့လူတွေ မနက်ဖြန်ကျရင် အစောဆုံး မေးခွင့်ပေးမယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒီတစ်ယောက်ပြီးရင် နားမယ်”

“ကိုင်း .. ကလေးမ၊ မေးတော့ .. ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ် .. ကျွန်မရဲ့ အိမ်က အခုတလေး ဘာဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ သရဲခြောက်သလိုလို၊ စုန်းပဲ ပူးချင်သလိုလို၊ လုပ်သမျှ

အကြံအစည်တွေလည်း ပျက်၊ စီးပွားလည်း ပျက်လာတယ် ဆရာ။ အဲဒါ ကျွန်မ၊ အိမ်သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားပြီး လာဘ်လာဘလည်း ရှုပ်၊ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းချင်တယ် ဆရာ။ အဲဒါ ဖြေဖျောက်ဖို့ ယတြာကောင်းကလေး ယူချင်ပါတယ်”

“အေး... သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ လုပ်ဖြစ်အောင်လည်း ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်”

“ဒီနည်းကိုတော့ တို့ရဲ့ အရင်ကျတဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေက (ရွှေဝင်)၊ (ငွေဝင်)၊ (လာဘ်ဝင်)၊ (အနှောင့်အယှက် ကင်းဝေးသော ယတြာ) လို့ခေါ်ကြတယ်ကွယ်”

“ဘုရားဈေးမှာ သွားပြီး ပုလွေနှစ်ချောင်းဝယ်... မှတ်တဲ့ဘက်ကို အောက်မှာထားပြီး ကြိုးနဲ့ ချည်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ တွဲလောင်းချိတ်ထား။ အတိုက်အခိုက်တွေပျောက်ပြီး အကောင်းတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဈေးရောင်းကောင်းချင်ရင်တော့ ဈေးထိုင်ရမှ မျှော်ထား။ စီးပွားတက်ပြီး အခိုက်အညံ့များ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးပါလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း... ကိုင်း။ နောက်နေ့မှ ဆက်တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ဆရာလည်း နားတော့မယ်”

ဟုပြောပြီး ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်း အနားယူလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်တော် အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်(၁၀)နာရီ ထိုးနေပေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ခိုက်ထဲက ပိုးတွေကလည်း အခါတောင်းနေကြပြီး တစ်စီးစီးနဲ့ မြည်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်... ကျီးပါးစပ်ကုန်းက ကျွန်တော့်ကို တားသော ကလေးက ကန်တော့စင်ပေါ်မှ ကြက်ကောင်လုံးကြော်နှင့် ငါးကြော်များကို လူလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ချပေး၏။

“ဆရာ အခုပြောပြမယ် ယတြာကလေးကို နေ့တိုင်း ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတွေ ဘယ်လောက်ရှိမှီ၊ ဘေးဆိုပဝင်ဘူး။ စီးပွား မပျက်ဘူး။ အတိုက်အခိုက်ဘေးက လွတ်မယ်”

ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းတစ်ယောက် ရေကို တပျော့ပျော့လောင်းချိုးနေချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထမင်းအုပ်ကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ချပေး၏။

ကောင်ကလေးက ကန်တော့စင်အောက်တွင်ရှိသော ခံတောင်းဆဲမှ ပန်းကန်လေးချပ်နှင့် ရွန်းခရင်း အစုံလေးစုံ(၈)ချောင်းကို ယူကာ၊ ရေဆေးနေ၏။ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရေများစင်အောင်သုတ်ပြီး ကျွန်တော်၏အနီး ခေါင်းရင်းမှ လာထိုင်ပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်၏။

ကျွန်တော်သည် ညစာကို ဝိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်ဘဲ ကြက်တောင်လိုက်ကြော်၊ ငါးကြော်များဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားလိုက်ရ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ထိုင်၍ ကျွန်တော်နှင့် နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့ အချို့ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်တို့ကို စား၍ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာ နေကသိုဏ်းရှုတော့ မျက်လုံးတွေ မပျက်စီးဘူးလား ဆရာ”

“မပျက်အောင် လုပ်ရင် မပျက်ပါဘူး”

“အဲဒီစကားတော့ ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး ဆရာ”

“ရော... ဒီမှာ ကြည့်”

ဆရာက မုန့်သေးသေးကလေး နှစ်ချပ်ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင် မျက်ကပ်မှန် နှစ်ချပ်ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာက ဒီမျက်ကပ်မှန် နှစ်ချပ်နဲ့ တစ်နေ့ကုန် နေကိုမော့ကြည့်နေတော့ မျက်လုံး ဘယ်ထိခိုက်မလဲ ညှိစိမ့်ရ”

“လူဆိုတာ ထူးရင် ထူးရမယ်။ ရူးရင် ရူးရမယ်ကွ။ သာမန်လူဆိုရင် ထယ်သူက ငါ့ဆီ ဗေဒင်လာမေးတော့မလဲ။ ဒီတော့ သူတို့အထင်ကြီးအောင် ဆရာက “နေကသိုက်” ရှုတယ်ဆိုပြီး ကျီးပါးစစ်ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင် နေလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ လူတွေက ငါ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်းဘိုးတော်ဆိုပြီး ကိုးကွယ်နေကြတာ ကွ။ နို့ .. နေ့စမ်းပါဦး။ မင်းထဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကို လာရှာနေတာ တုန်း”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာရယ်။ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ပါရမီ မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် .. ဗေဒင်မေးရင် ငွေကုန်မယ် မဟုတ်လား ဆရာ။ ဒီတော့ ဗေဒင်မမေးဘဲ ယတြာချေနည်းတွေ၊ သာမန်ပြည်သူတွေ သိအောင် လုံးချင်းကလေး ရေးရမလားလို့ ဆရာ”

“မင်း .. ငါလေ .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ထမင်းလုတ်က မင်းလည်ချောင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဗေဒင်ဆရာတွေ ထမင်းငတ်အောင် မင်းလုပ်နေပြီ”

“ဪ .. ဆရာရယ်၊ ဆရာက မကောင်းဘက်က တွေးနေတာကို ဆရာရဲ့ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ဆရာ့ဓာတ်ပုံကလေးနဲ့ လှလှပပ သေသေသပ်သပ်ကလေး ရိုက်ထုတ်ပြီး နာမည်လှလှပပကလေး ပေးလိုက်ရင် သာမန် လူပရိသတ်လည်း အကျိုးရှိ။ ဗေဒင်ဆရာလက်သစ်ကလေးတွေလည်း ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး အလွယ်တကူ မဟောနိုင်ဘူးလား ဆရာ”

“ဪ .. အေး .. ဟုတ်သား။ မင်းအကြံ မဆိုးပဲကွ။ ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုပေးမယ် စိတ်ကူးထားလဲကွ”

“ဗေဒင် ပညာရှင်ကြီးများ၏ လက်တွေ့အောင်မြင်သော ယတြာများ” ဆိုပြီး ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ် ဆရာ”

“အပါးပါး .. ကောင်းလိုက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်ကွ။ ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကို ဗဟောရသေးတဲ့ ယတြာကို မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်ကွ”

“ဆရာက ဘာကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားတာလဲ ဆရာ”

“လျှို့ဝှက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထိန်ချန်ထားတာလည်း ဖျတ်ဘူး။ အဲဒီယတြာကို ဟောဖို့ မတိုက်ဆိုင်ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ဆရာ့အနေနဲ့ အဲဒီယတြာကို စာပန်းချီ ရေးဆွဲပြီး ငါ့ဟောခန်းမှာ ချိတ်ထားဖို့ လုပ်ထားတယ်ကွ”

“ကြည့်သူ မြင်မယ်။ မသိသူ ကျော်သွား .. သိသူ ဇော်စားပေါ့စွာ။ မြင်သူ တန်ဖိုးသိရင် ယူကြပေမပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီယတြာကို မင်းစာအုပ်ထဲ ထည့်ရင် သာမန်လူတွေ သိအောင်တော့ မိတ်ဆက်စာရေးပေးရလိမ့်မယ်ကွ”

“ဘယ်လိုများလဲ ဆရာ”

“အခုလူတွေ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘ အမျိုးမျိုးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြတယ်။ ဆရာ အခု ပြော ပြမယ့် ယတြာကလေးကို နေ့တိုင်း ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတွေ ဘယ်လောက်နိမ့်နည်းဆိုးဆိုး မဝင်ဘူး။ စီးပွား မပျက်ဘူး။ အတိုက်အခိုက်ဘေးက လူငယ်၊ ခုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက် မခံရဘူးကွ”

“အပြိုင်အဆိုင်တွေကို အနိုင်ရမယ်၊ သွားလေရာ ဘေးမစော့
ညှိစိမ့်ရ၊ မင်းစာအုပ်ထဲထည့်ရေးဖို့ ပြောပြမယ်.. သေချာမှတ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာ၊ ကျွန်တော်စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးပါမယ်၊ ပြော
ပါ ဆရာ”

“အခုပြောမယ့် ယတြာကိုတော့ (မွေးနေ့ ပန်းမြတ် မင်္ဂလာ..
ယတြာ)လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဆရာ”

တနင်္ဂနွေ - သားသမီးများ၊ မိမိ မွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)မိနစ်မှာ
(အုန်းညွန့်) ၆ ညွန့်၊ (ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊ (မေမြို့) ဝန်
၁၉ ပွင့်ကို အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားမှာ ကပ်လှူပါ။

တနင်္လာ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ
(ကန့်ကော်) ၁၅ ညွန့်၊ သပြေ ၂ ညွန့်၊ မေမြို့ ၁၉ ဇွန်
ကို အိမ်ရှိ ဘုရားကို လှူရမယ်။

အင်္ဂါ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)၊ (နှင်းဆီ)
၁၀ပွင့်၊ (ဖီးညွန့်) ၈ ညွန့်၊ (သပြေ) ၂၁ ညွန့်၊ အိမ်
ဘုရားမှာ လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး - သားသမီးများ၊ မွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ (ဇွန်
၄က်ပျောသီး) ၃ လုံး၊ (အုန်းသီး) ၁ စိပ်၊ (ငွေ) ၉
ကျပ်ကို အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ လှူပါ။

ကြာသပတေး - သားသမီးများ၊ မွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)မိနစ်အချိန်
(ကန့်ကော်) ၁၅ ညွန့်၊ (မေမြို့) ၁၉ ညွန့်၊ (အုန်းညွန့်)
၆ ညွန့်ကို အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ လှူပါ။

သောကြာ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ
(ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊ (နှင်းဆီ) ၁၀ပွင့်၊ (ဖီး)ညွန့် ၈ ညွန့်
လှူပါ။

ဇနက် - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ
(ဖီး)ညွန့် ၈ ညွန့်၊ (ဒေါ်န) ၁၀ခက်၊ (ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊
မိမိ အိမ်က ဘုရားမှာ လှူပါ”

“အဲဒါကတော့ မွေးနေ့ ပန်းမြတ်မင်္ဂလာ ယတြာပဲ ညှိစိမ့်ရ၊ မှန်
မှန်လုပ်သွားရင် ရန်ဟူသမျှ အောင်မြင်မယ်၊ ဘေးဆိုးရန်ဆိုးမှန်သမျှ
ဆင်းလွတ်မယ်၊ စီးပွား လာဘ်လာဘ တိုးတက်မယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း
စုတ်ကွ၊ မယ့်ရင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဇွတ် အဓမ္မ မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး”

“လူတွေမှာ ကိုယ့်လောဘနဲ့ ကိုယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဒါကြောင့်
ဆိုတာရဲ့မြတ်စွာဘုရားက သတိပေး ဟောကြားထားတဲ့ စကားလေး တစ်
နွှန်းရှိတယ် ငါ့လူ.. အဲဒါက..”

“သဒိသံ.. ပါကံ.. ဇနေတိ တဲ့ကွ”

“သဒိသံ.. တူသော”

“ပါကံ.. အကျိုးပေး”

“ဇနေတိ.. ဖြစ်စေ၏” တဲ့ကွ၊

“သူတစ်ပါးကို မကောင်းတာလုပ်မိရင် ကိုယ့်မှာလည်း မကောင်း
တာ ဖြစ်မယ်၊ သူတစ်ပါးကို ကောင်းတာလုပ်ပေးရင် ကိုယ်ကောင်းတာ
ဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ”

“ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောရရင်.. သရက်ပင်စိုက်ရင် သရက်သီးစားရ
မယ်၊ ဆူးပင်စိုက်ရင် ဆူး အစူးခံရမယ်ပေါ့ကွာ” ဟု နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘာကွန်း
ထဲ သူပြောချင်ရာပြောပြီး အိမ်ရာဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်
ဆီးရိုးစေတီကို ဦးခိုက်ရိုခိုးပြီး အိမ်ရာဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

(ပညာဒါန) အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေသည်။

သဗ္ဗေ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ
မက္ခေညှိစိမ့်

လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေဆုံးနမိတ်ပြခြင်းများ

လူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးတော့မယ်ဆိုပါက ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ နမိတ်ပြများ၊ လက္ခဏာများကတော့ ..

ပထမနမိတ်-

- ၁) သွားများ ခြူးဖွေးနေရာမှ ရုတ်တရက် အနီရောင်သမ်းလာခြင်း။
- ၂) မီးခိုးရောင် ပြောင်းခြင်း။
ကွမ်းစားလွန်း၍ ဖြစ်သောအရောင်များ ဖြစ်ပြီး
- ၃) သွားတစ်ချို့ဟာ အလိုလိုနေရင်းမှ ကျွတ်ခြင်း၊ ပြုတ်ကျခြင်း။
- ၄) နှာခေါင်းအဖျား ကွေးခြင်း၊ ကောက်တွန့်လာခြင်း၊ နှာဖျားတို၍ တုတ်လာခြင်း။
- ၅) နှာခေါင်း အပေါ်သို့ လန်ခြင်း၊ အသက်ရှူရာတွင် နှာခေါင်းတိုပင့်၍ ရှူခြင်း။
- ၆) မျက်လုံး မျက်အိမ်တွင်းကို ဝင်ခြင်း၊ မျက်လုံး တစ်ဖက်ကျဉ်း တစ်ဖက်ကျယ် ဖြစ်လာခြင်း။
- ၇) မျက်သားမာပြီး ခြောက်သွေ့နေခြင်း။
- ၈) မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာခြင်း။

၉) မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ ယိုစီး တျခြင်း။

၁၀) မျက်လုံး မျက်သားများ အနီရောင် ပြောင်းလာခြင်းတို့သည် မကြာသော အချိန်တွင် သေဆုံးမည်ဟု ပြဆိုခြင်း လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယနမိတ်-

- ၁) မျက်ခုံးများ ကုတ်တွန့်လာခြင်း။
- ၂) မျက်တောင် စင်းလာခြင်း။
- ၃) ပါးစပ်အတွင်းသို့ အစားအစာ ခွံကျွေးသည်ကို လျှာဖြင့် မသိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၄) ရေကိုပင် လျှာနှင့် မသိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၅) တစ်ခုခုကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခြင်း။
- ၆) ဦးခေါင်းကို တည့်မတ်စွာ မထားနိုင်ဘဲ လည်ကျခြင်း (ဇက်လည်ခြင်း) တို့ ဖြစ်နေလျှင် ထိုသူသည် မကြာခင် သေဆုံးတော့မယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

တတိယနမိတ်-

- ၁) နေမကောင်းသူ (လူမမာ)သည် အိပ်ရာမှနိုးလျှင် တွေဝေ ထိုင်းဖိုင်းနေခြင်း။
- ၂) အိပ်မပျော်ချိန် များခြင်း။
- ၃) စကားပြောလျှင် မေ့ကျန်ခဲ့သည်က များခြင်း။
- ၄) ခွဲရပေါက်များမှ သွေးများ ယိုကျခြင်း။
- ၅) ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များကို မထိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၆) ဆေးဝါးများကို မပြတ်စားသုံး (ကုသ)နေပါသော်လည်း သက်သာမှု မရှိခြင်း။
- ၇) အားအင်ကုန်ခမ်း၍ ရောဂါပိုတိုးလာခြင်း။

- ၈) ပါးစပ်မှ သွားရည်များ ထွက်ကျခြင်း။
- ၉) အသားအရေ ခြောက်ခမ်းလာခြင်း။
- ၁၀) စကားကို ပီပီသသ မပြောနိုင်ခြင်း။
- ၁၁) နောက်ဆုံး အချိန်၌ ကိုယ်လက်ခြေတို့ ရှန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ဖြစ်လျှင် မကြာမီ သေဆုံးတော့မယ့် လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓတုတ္ထနမိတ်-

- ၁) အာခံတွင်းနှင့် နှာခေါင်းတို့မှ ထွက်လာသော လေသည် အေးစက်နေခြင်း။
- ၂) ဂယောက်ချောက်များ ပြောဆိုခြင်း။
- ၃) အစားမှန်း မသိခြင်း။
- ၄) အိပ်ရမည်ကို မသိခြင်း။
- ၅) နှုတ်ခမ်း၊ လျှာ၊ အာများ ခြောက်သွေ့ခြင်း။
- ၆) ရင်အစုံ (ရင်ဘတ်) မောက်တက်လာခြင်း။
- ၇) နားထင်း၊ နားရင်းများ ပိန်ချိုင့်လာခြင်း။
- ၈) လည်ပင်းကြောများ ထောင်ထလာခြင်း။
- ၉) မျက်လုံးအိမ် ကျ၍ မှိန်းနေခြင်း။
- ၁၀) ခြေလက်များ လှုပ်ရှားတုန်ခါခြင်းများ ဖြစ်လာလျှင် မကြာမီ အချိန်မှာ သေဆုံးပါတော့မယ်။

ပဉ္စမနမိတ်-

ရက်အပိုင်းအခြားနှင့် သေဆုံးရက်ကို သတ်မှတ်ခြင်း(အလွန် ကုသိုလ်ထူးသူမှ လွဲလျှင်) ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် အလွန်မှ မှန်ကန်ပြီး မြန်မာသမားအိုများသာလျှင် အသိများပါတယ်။

- ၁) ခြေဖျားမှစ၍ အေးပြီး ဒူးဆစ်အထိ အေးလာလျှင် (ဝါးရက်)
- ၂) မေးမခိုင်တော့ဘဲ အောက်မေးပြုတ်ကျလျှင် (သုံးရက်)
- ၃) ကျွေးမှန်းမသိ၊ ထိမှန်းမသိလျှင် (နှစ်ရက်)

၄) ကြားခြင်း၊ မွှေးခြင်း၊ နံခြင်း

ထိုမှတစ်ဆင့် (နေ့နှင့် ည)

၅) မျက်လုံး ကြောင်

နေ့၊ ည မအိပ်ခြင်း

ကျန်ခဲ့သည့် ရက်များ

ကျွတ်ကျခြင်း၊ ကျင်ငယ်

ခြင်း အမြဲပေါ်ခြင်း၊ နာ

ခြင်းပေါက်ဝ ကျယ်လာခြင်း၊ ခြေနှင့်

ထက်တို့တွင် သွေးဆုတ်ခြင်း၊ ခြေရံ

သောင်ခြင်း၊ လက်မ ကုတ်ကျခြင်းတို့

ဖြစ်လျှင် ထိုသူသည် အချိန်ပိုင်း၊ နာရီ

အတွင်း သေဆုံးမည်ဟု မှတ်ပါ

။

အခု ဖြစ် စဉ် များဟာ

သာဝ ဂရောဝဒနာကို ခံစားရပြီး

လွန် လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊

အချိန်ပိုင်း ဖြစ်မှုများ၏ နမိတ် လက္ခဏာများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် သဘာဝလွန် အသက်တို၍ သေရခြင်းမျိုး

များမှာ ထိုကဲ့သို့ နမိတ်များ မပြဘဲ ၊ တခြားသော ရှေ့ပြန်နမိတ်မျိုးသာလျှင်

ဖြစ်တယ်။

သေခြင်းတရားဟာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဖွဲ့စည်းထားကြတဲ့

အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း (အင်္ဂါအစိတ်) အပါအဝင်၊ သွေးသား အကြော အရိုးတို့နှင့် ဖြစ်တည်ကြသူ

အသက်တို၍ သေခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့နှင့် လုံးဝမကင်းနိုင်ကြပါဘူး။ ဖြစ်

တခြားသော ရုပ်ဝတ္ထုဟာ ပျက်စီးရန်အတွက်ပဲ ရှိပါတယ်။

စိုးယဉ်ထွန်း

စောရနုထွတ်

ဆန်လျင်မောင်တောက်ခဲ

||
 'အစ်ကိုလေးကို ယုံကြည်လို့ပါ။
 ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းကို
 မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး။
 ဟော.. အစ်ကိုလေး
 အံ့ဩသွားပြီလား..
 တကယ်ပြောတာပါဗျာ'

||

လူပြောများကြသည်။

နည်းနည်းလေး လက်ခြေလေးများ ဆော့လျှင် လူကြီးတွေက ပြောကြသည်။ "ဒီကောင်လေး သူခိုးနက္ခတ်များ ပါလား မသိဘူး.." ဒီလို ပြောသံကြားနေကျ။

ကိုယ်တိုင်တော့ အရင်က ကြားရုံသာ ကြားဖူးတာ .. မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသက်လေးဆယ်ကျွမ့် သူတို့နဲ့ တွေ့ရတာ .. တစ်နယ်ထဲ တစ်ရပ်ထဲ အတူနေကြတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ်တလည်း ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်လုပ်၊ တစ်နယ်က တစ်နယ်ပြောင်းနေရတော့ ရွာနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်။

ကျန်းမာရေးကြောင့် ဆေးပင်စင်ယူပြီး ရွာပြန် အခြေချနေခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမှာ သူတို့နဲ့ စတွေ့တာပဲ။ အသက်က သူတို့က ကျုပ်ထက် (၁၀)နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်တယ်။ သူတို့အကြောင်းလား .. ပြောပြပါမယ်။

တစ်ယောက်က မောင်သိန်း .. အများခေါ်တာက ငယ်နာမည် ကုလား- ဘာလုပ်လုပ် မစဉ်းစား ထင်ရာလုပ်တတ်လို့ "ကုလားရမ်း" လို့ ဘွဲ့တစ်ခု တိုးသွားတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က မောင်ဝင်း - သူကလည်း ဘွဲ့ထူးနဲ့ပဲ .. ရာရောင်ရောင်နဲ့ ဟိုဟာ မန်းမှတ်၊ ဒီဟာ မန်းမှတ်နဲ့ဆိုတော့ သူတို့ ဘဝဝင်းကနေ "မော်ဝင်း" လို့ တစ်မျိုး၊ "မော်ရှူး" လို့ နောက်ကွယ်မှာ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါက သူတို့ရဲ့ဂုဏ်ခြံပုံတွေပါ။

ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ကို အထင်မသေးလိုက်နဲ့နော်။ မော်ဝင်းက ဘွဲ့ကြီးမျိုးကြီးပါ။ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက လယ်ပိုင်ယာပိုင် ဘုရား တရား သာလေးစားသူတွေ၊ စီးပွားရေး အားလုံးပြေလည်တယ်။ သူ တစ်ယောက် နည်းနည်းကျပ်တာ။ ဒါကလည်း သူက အလုပ်ကို စိတ်ပါမှ လုပ်လေ။ မိန်းမက ဈေးရောင်းကျွေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဘဝရပ်တည်နေကြတာ။

ရွာထဲမှာ သာရေး၊ နာရေးရှိရင် သိ - သိ - မသိ - သိ - လုပ်စရာ အလုပ် အကုန်ဝင်လုပ်တာ။ ထင်းခွဲ၊ ဓရခပ်၊ မသာကျင်းတူးက အစ လုပ်တယ်။ ပိုက်ဆံတော့ မပေးရဘူး။ ဒါပေမယ့် အရက်တော့ တိုက်ရတယ်။

မော်ဝင်းမှာက ပညာတစ်ခုရှိတယ်။ ခါနာမန်းတဲ့ .. ပညာရှိတယ်။ ကျုပ် ခါးနာတုန်း သူရောက်လာပြီး -

"အစ်ကိုလေး .. ခါနာလို့ဆို .. ကုလားရမ်းပြောလို့ ကျွန်တော် သိတယ်"

"အေးကွာ .. နှစ်ရက် ရှိသွားပြီ၊ ထမင်းစားပြီး ထလိုက်တာ .. ခါးဆန့်မရ ဖြစ်သွားတယ်ကွာ"

"မပုပ်နဲ့ .. ယူပစ်သလို ပျောက်သွားမှာ"

စကားလည်း ဆုံး၊ သူ ယူလာတဲ့ ဝါးခြမ်းနှစ်ခြမ်းနဲ့ ကျုပ်ကို အိမ်အိတ်ဝမှာ ရပ်ခိုင်းပြီး သူက လှေခါးပေါ်က ရပ်တော့ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေါ့။ ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို ခါးနှစ်ဖက်ဘေးမှာ ဘယ်ညာကပ်ပြီး သူခါးမှာ ဆည်း ကပ်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဆန် လက်တစ်ဆုပ်နဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ချိတ်နေတာပဲ။

ကျုပ်လည်း အနာပျောက်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကြည့်နေတယ်။ အံ့ဩစရာဗျာ .. ခါး ဘယ်ညာက ဝါးခြမ်းနှစ်ခု အလယ်မှာ ပူးကပ်သွားတယ်။ ဝါးခြမ်းပူးသွားတာနဲ့ ပူးတဲ့နေရာက ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို ချိတ်ပြီး နောက်ပြန် အိမ်ရှေ့ကို ပစ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ .. အစ်ကိုလေး .. ခါးက ဝေဒနာတွေ ကျွန်တော်ယူပြီး ထဲ လိုက်တယ်။ ကဲ .. အစ်ကိုလေး၊ လမ်းလျှောက်ကြည့်ပါဦး။ ခါးလည်း လှုပ်ရှားကြည့်ပါဦး”

သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လမ်းလျှောက်ကြည့်တင်မနာတော့ဘူး။ ခါးကို လှည့်ကြည့်တယ်။ အစဉ်ပြေသွားတယ်။ ကျုပ် ထဲသာလိုက်တာ မပြောနဲ့။ ဒီမှော် .. ဒီပညာ ဘယ်ကရလဲပေါ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ..

“ကဲ .. မှော်၊ မင်း ဒီပညာ ဘယ်ကရတာလဲ .. ပြောပါဦး”

“အစ်ကိုလေးကလည်း တောင်ပိုင်းက ကုလားဆရာ မွတ်တလက်ပြတ်ပေးသွားတာ ဗျ”

သူ့ပြောမှ သတိရသည်။ အောက်လမ်းဆရာ .. ဘာညာနဲ့ ခြေနေတဲ့ ဦးမွတ်တူး - ဘယ်ဘက်လက် လက်ကောက်ဝတ်က ပြတ်နေတယ် ဟုတ်ပြီ ..။

“ကဲ .. မင်းပြန်ရင် ဆန်ယူသွား။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးလိုက်မယ် အိမ်ကို ရောက်ပါစေ။ ဘိုးချစ်ဖွယ်ဆိုင် မပို့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ .. ဆန်က အိမ်ကို ပို့မယ်။ ပိုက်ဆံက တစ်ဝက်ပဲ အိမ်တို ပေးမယ်။ တစ်ဝက်က ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးချစ်ဖွယ် အရက်ဆိုင်ပေါ့ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ဟဲ”

သူ့စကား။ သူ သဘောကျစွာ ရယ်လျက် နှုတ်ဆက်ကာ စေ့သော ပစ္စည်းများ သယ်ရန် မှော် ပြန်သွားတယ်။

ဟိုကောင် ကုလားရမ်းက တစ်ဖို့ပါ။ ဖားရှာ၊ ငါးရှာ တော်တယ် တစ်ပွဲစားလို့တောင် ပြောတာ။ ရရမ်းချောင်းထဲမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ စားအိစားခွက်အပြည့်နဲ့ ရေတက်၊ ရေကျ၊ ဇနည မရွေး ငါးရှာတယ်။ ရသည့်ငါးကို မိန်းမက ရွာထဲ လိုက်ရောင်း။ ဒီလိုပဲ .. သံသရာလည်နေတာ။ သားသစ်ပဲ (၃)ယောက်ရသွားပြီ။ သူလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ဘဝနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အတွေ့နည်းလာတယ်။

တစ်နေ့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ခေါင်းရင်းထရုံပုတ်ပြီး -

“အစ်ကိုလေး .. အစ်ကိုလေး” လို့ ခေါ်သံကြားတယ်။

“ဘယ်သူလဲ .. ဒီအချိန်ကြီး” လို့ မေးလိုက်တာ -

“ကုလားရမ်းပါ .. အစ်ကိုလေး၊ တံခါးဖွင့်နဲ့ .. မီးခွက် မထွန်း ပါနဲ့နော်”

ကျုပ်လည်း သူ့အသံကြားတော့ အိပ်ပျောက်သွားတယ်။ သူက ဆိုးပေမယ့် ကျုပ်ကို လေးစားတယ်။ ကျုပ်စကားကို နားထောင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် တံခါးဖွင့်ပေးတာ သူ အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ဆောင်းခင်းဘက် ညမှာ ဒီကောင် အသက်ရှူသံကြားနေတယ်။ တတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ သူ့အဖေတွေ သုတ်နေတယ်။ သောက်ရေအိုးက ရေကို ခပ်သောက်တယ်။ တစ်ခွက် ဆုတ်ဘူး။ နှစ်ခွက်သောက်တယ်။

“အစ်ကိုလေးရယ် .. ကျွန်တော် သေပြီတောင် ထင်တာ။ ကံကောင်းလို့ အစ်ကိုလေး အိမ်ရောက်တာ”

“အစအဆုံးပြောမှ သိမှာပေါ့ကွာ။ ပြောစမ်းပါ .. မင်းအကြောင်း” ဒီလို အစ်ကိုလေးရယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်။

“ခုမှ အစ်ကိုလေးကို ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြမယ်။ အစ်ကိုလေး မသိတာတွေ အများကြီးပဲ။ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော်တို့ အရွယ် ချောက်တော့ အလုပ်နဲ့ အဝေးရောက်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ အလည်း စားနိုင်၊ သောက်နိုင်ပါ။ အဖေလုပ်စာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အိပေမယ့် အစ်ကိုလေးရာ .. ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး။ ခု အသတ် (၁)ကျော်လာပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောဘူး။ အစ်ကိုလေးကို ယုံကြည်ပို့ပါ။ ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းကို မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဟော .. အစ်ကိုလေး အံ့ဩသွားပြီလား .. တကယ်ပြောတာပါ ဗျာ”

ပြောရင်း ဓမ္မတ္တနား၍ ဓေးလိပ်ဖွာနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က

လည်း တိတ်ဆိတ်လို့ တစ်ရွာလုံးမှာ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်ထဲ ရိုလား ထရတယ်။

“ကျွန်တော်သိတတ်တဲ့အရွယ်ထဲက အမေက ဈေးဝယ်ခိုင်းဈေးဆိုင်က တစ်ခုခု ဆိုင်ရှင်မသိအောင် ယူခဲ့တာ။ သိသွားရင်လည်း ပြီးထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း တော့တော့ မိသားစုကို ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ ကျွေးတယ်။ အစ်ကိုလေး။”

“ဒီအကြောင်းကို မိန်းမတောင် မသိဘူး။ ကျွန်တော်ပြောလည်း မပြောဘူး။ မိန်းမဆိုတာ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ရန်ဖြစ်ရင် ပေါ်မယ်ထေ့နောက်ပြီး သားသမီးတွေလည်း အရှက်ရမှာ။ ကျွန်တော်မှာ မရိုးရမနေဘူး။ အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော် စိတ်တင်းပြီး နေကြည့်တယ်။ မရဘူး။ အိမ်လို့လည်း မပျော်ဘူး။ စိတ်လည်း တိုတယ်။ ဘာအလိုမကျမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီအချိန် သူတစ်ပါးပစ္စည်း နည်းနည်းပဲ ခိုးပြီးရင် နေသာထိုင်သာ ရှိတယ်။”

“မင်း ဒီလိုစိတ်ပေါ်တာ .. နေ့တိုင်းလား။ ဘယ်လိုအချိန်မှာ ပေါ်တာလဲ”

ကျွန်က မေးတာပေါ့။

“နေ့တိုင်း ညတိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ အရင်တုန်းက ဆင်မထားမိခဲ့ဘူး။ နည်းနည်း စီးပွားရေး အစဉ်မပြေရင် ထွက်ခွာလိုက်တာ။ အစ်ကိုလေး မရှိတုန်းက ရွာထဲမှာ ပစ္စည်းပျောက်ရင် မှော်ငဝင်းကို ဖမ်းဆီးဖမ်း။ သူ့မဖမ်းရင် ကျွန်တော့် ဖမ်းတော့တာပဲ။ မှော်နဲ့ ကျွန်တော် ပစ္စည်းလက်ဝယ် မမိတော့ အနေချောင်နေတယ်။ ဖမ်းသွားလိုက်၊ ပြန်လွှတ်လိုက်နဲ့ သံသရာ လည်နေတယ်”

“တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အိမ်ဖောက်ခိုးမှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ် ထွက်သွားတယ်။ လျော့ရက်နဲ့ဆို နှစ်နှစ်လောက် ထောင်ထမင်းစားခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော် အသက်ကလည်း ဒုတိယအရွယ် ရောက်နေလေ။ ဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းမသွားနဲ့ သွားလို့ တွေ့တာနဲ့ တကာကြီးမကောင်းတာတွေ စွန့်ပါတော့ .. ကျောင်းက ရိပ်သာမှာ တရားလာထိုင်အံ့ ဘုန်းကြီး တာဝန်ယူပါတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အစ်ကိုလေးရယ် .. ထောင်ထဲမှာ နှစ် နှစ် နေရတယ်ဆိုပေမယ့် တရားထိုင်ဖို့ (၇)ရက်ကို ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခုလည်း ကျွန်တော် ကုလားတဲတို ဝင်ခိုးတာ တဲထဲက လူတွေ အကုန် အိပ်ပျော်နေတယ်။ ပစ္စည်းယူပြီးတော့ ပြန်အထွက် .. သူ့သား ညီအစ်ကို အပြင်က ပြန်အလာနဲ့ တိုးလို့ .. ထိုးကြိတ်ပြီး လူအလွတ် ပြေးလာရတာ .. ပစ္စည်းတွေတော့ အကုန်ကျန်ခဲ့တယ်။”

“အကြောင့် မင်းကို ငါ ခင်ဗျာ ပြောတာ .. ဒီအလုပ်တွေ မလုပ် နဲ့လို့လေ။ စောစောကထဲက ပြောပါလား။ ကျွန်တော် မရိုးရမနေနိုင်ဘူးလို့ မင်းဖြစ်ပုံက အင်းဝခေတ်က သူခိုးကြီး ငတက်ပြားလို စောရနက္ခတ်မိတာလား။ ဆေးထိုးထားလို့လား ပြောစမ်း ငါ့ကို ..”

“ကျွန်တော် ဘာဆေးမှ မထိုးဘူး .. အစ်ကိုလေး။”

“အဲဆို မင်းမွေးတုန်းက စောရနက္ခတ်နဲ့များ ယှဉ်မွေးလားကွာ။ သူခိုးတော့ သူခိုး .. ငတက်ပြားကြီးလို ဘုရားတကာ သူခိုး ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

“ဟာ .. အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်တော်က ဒီဘဝက လွတ်ချင်ပါပြီ .. အစ်ကိုလေးရာ၊ လပြည့် - လကွယ်နေတွေ ရောက်မှာ သိပ်ကြောက်တာ။ အဲဒီညတွေမှာလေ .. ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး အစ်ကိုလေး။”

“နောက်ဆုံး ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ စိတ်ထိန်းပြီး အိမ်ရှေ့အိမ်က မြဲတာထားတဲ့ ဝါးလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စတီဗိုးမှ နေသာထိုင်သာရှိတယ်။ ဒီဘဝကလည်း လွတ်ချင်ပါပြီ အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရွာပဲတ အိမ်တွေကို မရိုးဘူး .. တခြားမှာ သွားခိုးတယ်”

“မင်း .. အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကျွန်တော် အခု ရေပေါ်အိမ်ပေါ့.. အစ်ကိုလေးရာ၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို မြို့ဆင်ခြေပုံး ရပ်ကွက်လေးမှာ အိမ်လေး ဆောက်ပေးထားတယ်။ ပဲခူးမြစ်ဘေးပေါ့.. အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကုန်းပေါ် နေရင် အချိန်ရောက်ရင် ရုံးမိမှာလို့ ရေထဲမှာပဲ နေတယ်။ ရေထဲမှာနေတော့ ခိုးချင်စိတ်ပေါက်ရင် ပိုတလှေဆီသွားပြီး စတိ ငါးတစ်ကောင်လောက် မသိအောင် ယူထားတာပေါ့.. အစ်ကိုလေး”

“ကျွန်တော် ဒီဘဝက လွတ်ချင်ပါပြီ။ ဆရာ ကောင်းကောင်းတွေရင် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါနော်၊ ဒါလေး တစ်ခုတော့ ကူညီပါ အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ အစ်ကိုလေး အိပ်ပျက်သွားပြီ။ ကဲ.. ညဉ့်လည်း နက်ပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်မယ်။ အစ်ကိုလေးကို သတိရလို့ပါ။ မှော် အိမ်တောင် ကျွန်တော် မသွားတော့ဘူး။ သူလည်း ရွာသုသာန်မှာ တရားထိုင်နေတယ် ပြောတယ်”

“ဟ ! .. ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဝါလည်း မကြားမိဘူး”

“နန်းဆန်လှ ကျောင်းက ဦးဇင်းလေး ပြောတာ၊ နေ့ဘက် သူ့ကျောင်းမှာ နေတယ်။ ပုတီးစိပ်တယ်။ ညဘက် သုသာန်က ဝူတွေပေါ်မှာ ပုတီးစိတ်တယ်တဲ့၊ ဒီတစ်ခါ အမိဋ္ဌာန် ရက်ပြည့်ရင် သူ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီလို့ ပြောတဲ့အကြောင်း။ ကျွန်တော် ဦးဇင်းလေးကို သွားကန်တော့လို့ သိရတယ်။ မနက်စာကိုတော့ ဦးဇင်းလေးက ကျွေးတယ်။ ညစာ မစားဘူး။ ဥပုသ်ရက်ရှည်လို့လည်း ပြောတယ် အစ်ကိုလေး”

“လုပ်မှာကွ.. မှော်က သူ့စိတ်ထင်ရာကိုတော့ ဖွဲ့ရုံရှိနဲ့ လုပ်တတ်တယ်။ မိန်းမကတော့ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်းပေါ့ကွာ၊ အတော်ဟုတ်တဲ့ ကောင်ကွ”

။

စောရတစ်ယောက်တော့ အသိလေးရမှ ဘဝဇာတ်သိမ်းရတယ်။ ကုလားရမ်းတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ လပြည့်လကွယ်တိုင်း အရင်လို မခိုးပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးနေရတယ်။

ကုလားရမ်းလည်း စကားလည်းဆုံး၊ မှောင်ထဲမှာ ဖျောက်သွားတယ်။ သတိရလိုက်သည်။ သည်ညက လကွယ်နေညကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ကုလားတဲသွားမိုးတာကိုး။ မနက်လင်းရင် ကြားရမည့် သူရိုးအကြောင်း။ တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း မှော်နဲ့သူတို့ အရင်ခေါ်မှာ။

အော်.. ဘယ်လို အကုသိုလ်ကံတွေ၊ သူတို့မှာ ဒီလောက်များနေပါလိမ့်။ ကျုပ်က ဆုံးမပေမယ့် သူတို့က လိုက်နာမှ ကောင်းမှာ။ ကိုယ့် သားသမီးတောင် မလွယ်တဲ့အလုပ်။ သူ ပြန်သွားပေမယ့် ကျုပ် အိပ်မရတော့ဘူး။ မှန်အိမ်လေးထွန်းပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။

မှော်နဲ့ ကုလားရမ်း - သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်းတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောတာ။ သူတို့ကြောင့်.. မိသားစုတွေ ရှက်ကြသည်။ သူတို့ မသိမဟုတ်၊ သိကြသည်။ သူတို့ မကောင်းသတင်း မကြားရ။

မှော်က သုသာန်မှာ ရက်လေးဆယ် .. ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ သူ့ဆရာက တာဝန်ပေးလို့ လုပ်ရကြောင်း .. ရက်လေးဆယ် ပြည့်ရင် သတ္တဝါတွေကို ကယ်ဆယ်ရမည့်အကြောင်း။ သတ္တဝါတွေ ကယ်ပြီးမှ သူ့လမ်းသူထွက်သွားမည့်အကြောင်းကို နန်းဆန်လှ - ဦးဇင်းလေးကို လျှောက်ထားကြောင်းကို ဦးဇင်းလေး ပြောပြ၍ သိရသည်။

မှော်တစ်ယောက်၊ ရက်လေးဆယ်မပြည့် .. တစ်လမပြည့်ခင် လေးမှာ ဆွမ်းခံပြန်လာပြီး ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ဦးဇင်းလေး ဆွမ်းသုန်းအား အပြီး အချိန်ဆိုလျှင် မှော် ကျောင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဦးဇင်းလေး သပိတ်ဆေးနေကြ။

ဒီနေ့... မှော်ကို မတွေ့၍ ဦးဇင်းလေးကိုရင် ကျောင်းသားများကို မေးကြည့်ရာ မတွေ့ကြောင်း ပြော၍ ကျောင်းမှ ကပွဲထိ ဦးဂျေန်အား ခေါ်၍ သုသာန်သို့ သွားကြည့်ရာ ဝူရှေ့တွင် တဖောင်းလေး လဲလျက် အသက်မဲ့နေသော မှော်ဝင်းကို တွေ့ရသည်။

ဦးဇင်းလေး ကိုင်ကြည့်တော့... ညဦးထဲက သေနေဟန် တွေ့ရသည်။ ကပွဲယကြီးအား သူ့အိမ် အကြောင်း ကြားခိုင်း... ဒီသတင်း ကြား၍ လူ(၃၀)လောက် ထွက်လာသည်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြပြီး အလောင်းအား သုသာန် ဖြစ်ပေါ်မှာပဲ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြင်ပဒဏ်ရာ ဘာမျှ မတွေ့ပေ။

ကျွပ်လည်း မှော် ဘဝဇာတ်သိမ်းကို ဦးဇင်းလေး ပြော၍ ဇာတ်စုံ သိရသည်။ စိတ်မကောင်းရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှ မကူညီနိုင်။ စောရတစ်ယောက် တော့ အသိလေးရမှ ဘဝဇာတ်သိမ်းရတယ်။ ကုလားရမ်းတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ ဟိုတစ်ခါ ညဘက် လာပြီးထဲက ပျောက်သွားတာ (၃)နှစ်ကျော်ပြီ။ စုချိန်ဆို လပြည့်လကွယ်တိုင်း အရင်လို.. မရိုးပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးနေရတယ်။

တကယ်ပဲ စောရနက္ခတ်နဲ့များ သူတို့ယှဉ်မွေးတာလား။ ကျွပ်က အဲဒီလောက်တော့ ဉာဏ်မမိုဘူးလေ။ ပြောသံကြားဖူးတာ စု ကျွပ်ပြောနေတဲ့ မှော်နဲ့ ကုလားရမ်းက ဘယ်သူက စောရနက္ခတ်လဲ... မှော်ကတော့ ကျွပ်ကို မပြောပြဘူး။

ကုလားရမ်းကတော့ သူ ဘာကြောင့် ရိုးရတယ်။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေတဲ့နှစ်တွေလည်း စတိဖြစ်ဖြစ် ရိုးရတဲ့အကြောင်း၊ လပြည့်(သို့) လကွယ်ရောက်မှာကို အလွန်ကြောက်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားပြီး (၃)နှစ်

ကျော်ပြီ.. မတွေ့ရတာ။

Message: -

“ကုလားရမ်းရေ.. မင်း ဒီစာလေးကို ဖတ်မိရင် ငါ့ဆီကို ဆက်သွယ်ပါ။ ငါထင်ပါတယ်.. ဒီအချိန်ဆို အရင်အလုပ်တွေ စွန့်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားနေမှာပါ။ မင်း စိတ်ရင်း ဖြူပါတယ်။ “ဒီ မရိုးရ မနေနိုင်.. ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က စောရနက္ခတ်လား မသိဘူး..” ဆိုတဲ့

အစွဲလေး ဖျောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ မင်းရော ငါရော.. သက်ရှိ ထင်ရှားရှိချိန် တို့ ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်။ မင်းဆယ်သွယ်မှာကို ငါ စောင့်နေမှာ.. မင်း အမြန် ဆက်သွယ်နော်.. တကယ်မျှော်နေမယ့် မင်းတို့ရဲ့ အစ်ကိုလေး”

သန်လျင် မောင်ကျောက်ခဲ

နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းနှင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ

နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းဟာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ အလေ့အထ တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အချို့က အမှန်တကယ် ပူပန်တတ်ကြပြီး အချို့သူတွေက အမှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ နာခေါင်းသွေးလျှံရတဲ့ အကြောင်းရင်း အများကြီး ရှိပါတယ်။

အရိုးကျိုးခြင်း၊ နာခေါင်းနို့က်ခြင်း၊ နာခေါင်းနှင့် ဓာတ်မတည့်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်းနဲ့ တုပ်ကွေးဖျားနာတွေမှာလည်း နာခေါင်းသွေးလျှံတတ်ပါတယ်။ နာခေါင်းသွေးလျှံရတဲ့ အကြောင်းကတော့ နာသီးဖျားကို ခြားထားတဲ့ Nasal Septum ခေါ် အကာအရံတစ်ခုမှတစ်ဆင့် နာခေါင်းအရေပြားမှစတင်ပြီး သွေးကျွေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အမြဲတစေတော့ ဒီအကြောင်းတစ်ခုထဲကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ နာခေါင်းသွေးလျှံကျလာခြင်းရဲ့ အကြောင်းဟာ တိကျသေချာတဲ့ အဖြေမရှိတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး ပူပန်ရန် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတရံမှာ ရောဂါကြီးတစ်ခုရဲ့ ရေပြေးဖြစ်တတ်တာကိုတော့ သတိပြုပါ။

ပူပန်သင့်တဲ့အချိန်တွေကတော့

- ၁) သွေးကျနေစဉ် အသက်ရှူလို့ မရခြင်း၊
- ၂) နှလုံးခုန်နှုန်း မမှန် ရင်တုန်ခြင်း၊
- ၃) မကြာခင်က ဖြစ်တတ်ပြီး သွေးဆုံးရှုံးမှု များခြင်း။

၄) သွေးကျချိန် မူးသတိလစ်သွားခြင်း၊

၅) သွေးလျှံစဉ် ဝေးအပြင်းအထန် ကိုက်ခြင်းတို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများကတော့ သွေးအမြောက်အမြားကို ဖျိုချမိပြီး အော့အန်ချင်လာခြင်း၊ မကြာခင်က သွေးလျှံခြင်းကြောင့် အားနည်းလာခြင်းတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် နာခေါင်းသွေးလျှံတာကို ဘယ်လိုကုသမလဲ၊ ဘယ်လို ကာကွယ်နိုင်မလဲဆိုတာကို ဆဋ္ဌမအာရုံပရိသတ်ကြီး သိဖို့ လိုလာပါပြီ။

ကုသနည်းကတော့ -

၁) ငှုပ်တုပ်ထိုင်ပါ။ ရှေ့ကို ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်တိုးပြီး ငုံ့ထားပါ။ နာခေါင်းမှ သွေးလည်ချောင်းထဲ ပြန်မရောက်ဘဲ မိမိရှေ့သာ ထွက်ကျလာရန် ဖြစ်ပါတယ်။

၂) သွေးခဲလေးများ ပိတ်ဆို့ အသက်ရှူမရ မဖြစ်စေဖို့ ညင်သာစွာ နှပ်ညှစ်ပေးပါ။ နာခေါင်း နာနုရိုးအောက် နာသီးကို ဖိထားပေးပါ။ လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ခုဖြင့် နာသီးကို ဖြည်းဖြည်းညှစ်ထားပြီး (၁၀)မိနစ်ခန့် ထားပေးရပါမယ်။

၃) ပိတ်တီးစုဝမ်းစအလိပ်(သို့) ကော့တွန်စကို ခေါက်ပြီး သွားဝှံနဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကြား (၁၀)မိနစ်ခန့် ထားပါ။ နာခေါင်းရဲ့ အောက်ခြေ Root of the nose အောက်မှာ ထားရန်ဖြစ်ပါတယ်။

၄) အအေးဇတ်တင်ခြင်း၊ ရေခဲတုံး သေးသေး၊ ဒါမှမဟုတ် ရေခဲရေထုတ်ထားတဲ့ အဝတ်စကို နာခေါင်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ၊ ဒါမှမဟုတ် နာခေါင်းသွေးယိုနေတဲ့ နာခေါင်းပေါက်ဘက်ကို ဖိထားပါ။

ကိုယ်ခံနိုင်သလောက်အထိ အအေးဖတ်တင်ထားပြီး ဂေဟနား ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပါ။ ရေအေးဓာတ်ကြောင့် သွေးကြောတွေ ပိတ်ညွှတ်ကုန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ နှာခေါင်းသွေးတိတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာဝန်များ ညွှန်းတဲ့ Nasal Spray ကလည်း နှာခေါင်းသွေးလျှံတာကို ရပ်စေပါလိမ့်မယ်။

သင်ဟာ ဒီလိုမျိုး မကြာခင် နှာခေါင်းသွေးလျှံတတ်တယ်ဆိုပါ က မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေလည်း လုပ်သင့်ပါတယ်။ လိုက်နာ ရမှာကတော့ -

၁) လေအေးစက် အဲတွန်း အလွန်အကျွံ အသုံးပြုခြင်းကို ရှောင် ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှာခေါင်းတွင်းမှာရှိတဲ့ အရည်ထွက် စိုစွတ်စေ တဲ့ အသားနု (Mucous Membrane) တွေဟာ အအေးဒဏ်ကြောင့် ခြောက်ကပ်သွားပြီး နှာခေါင်းသွေးလျှံစေတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

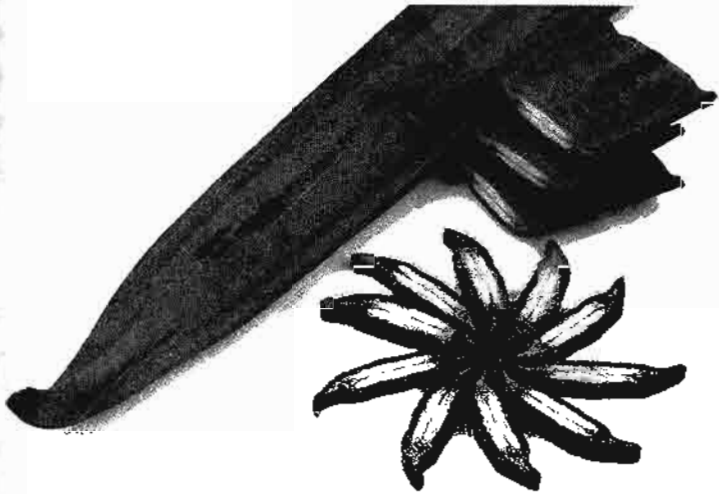
(တောင်ပေါ်ရှမ်းပြည်နေသူတွေမှာ သိပ်အေးတဲ့အခါ အလိုလို နှာခေါင်းသွေး လျှံတတ်ပါတယ်)

၂) ဝိတာမင်စီ များများစားပါ။ ဝိတာမင်စီဟာ သွေးကြောတွေကို ခိုင်မာစေပြီး အရည်ရွှမ်းတဲ့ အသားနုကို ကာကွယ်ပေးပါတယ်။ အရည် များများသောက်ပါ။ ရေသောက်ခြင်းဟာ သင့်အသားအရေကို အစိုဓာတ် ပေးရုံသာမက အသားနုတွေကိုလည်း ရေဓာတ်ပေးနိုင်ပါတယ်။

၃) နံနက် အိပ်ရာထချိန်နဲ့ အိပ်ရာ မဝင်မီမှာ ကိုယ့်ရဲ့နှာခေါင်း အတွင်းသား (Mucous membrane) တွေ စိုစွတ်လာအောင် အသက်ရှူ သွင်း လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပါ။ ဆားရည် အနည်းငယ် ရှူခြင်း၊ ဆားရည်ဖြင့် နှာခေါင်း ပလုပ်ကျင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ပါ။ သင့်ရဲ့အရေပြားနုတွေဟာ ဆား ဓာတ်နဲ့ အရည်ဓာတ်ရနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒါတွေတော့ အခြေသိပ် ရှာလို့မရတဲ့ နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း နဲ့ ပတ်သက်လို့ သိမှတ်ကုသဖွယ်ရာများဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် ကြောင်လျှာပင်အစွမ်း

မြန်မာလူမျိုးတို့က "ကြောင်လျှာပင်" လို့ခေါ်ပြီး အင်္ဂလိပ် အခေါ် မှာတော့ Indian Trumpet Flower ဖြစ်ပါတယ်။ ရုက္ခပေဒအခေါ်မှာတော့ OTOXY Limindicum Veni လို့ သုံးနှုန်းပါတယ်။

မျိုးရင်းမှာ BIGNONIACEAE ဖြစ်တဲ့ ဆေးဖက်ဝင် စားသုံးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်လျှာကြီး၊ ကြောင်လျှာလက်တို့၊ ကြောင်လျှာ ဆူးပေါက် လို့ (၃)မျိုးရှိပါတယ်။ ဒေသအလိုက် ဖြစ်ထွန်းကြပြီး ကြောင်လျှာကြီးပင် မှာ နေရာဒေသ အများအပြားတွင် စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်ပါတယ်။

အပင်ခြောင့်ပြီး အပွင့်မှာ အာပွင့်ဖြစ်ပါတယ်။ အသီးက ရှည် လျားပြီး အပြားကြီးပါတယ်။ ကြောင်လျှာလက်တို့ပင်ဟာ အပွင့်သေးပြီး အသီးကလည်း တိုတောင်းပါတယ်။ ကြောင်လျှာကြီးနဲ့ ကြောင်လျှာလက် တို့ပင်ကို အစိုပင်၊ အမပင် လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

ကြောင်လျှာပင်ဟာ ဒဿမူလ အမြစ်ဆယ်ပါးအုပ်စုဝင်ဖြစ်ပြီး ဆေးဖက်သုံးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ အသီး၊ အပွင့်၊ အခေါက်၊ အမြစ်တို့မှာ အသုံးဝင်ပြီး စားသုံးရာမှာ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သရတ ဟာ ဆီမဲ့၊ ဖန်၊ ခါးဖြစ်ပြီး အသီးစိမ်းတယ်။ အပူစပ်အရသာဟဲ့ပြီး အခါ

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်ပါခြင်းကြောင့် အစာကိုကြေစေနိုင်ပါတယ်။

လေသလိပ် ကို နိုင်ပြီး ဒေါသသုံးပါးကို ငြိမ်းစေပါတယ်။ ခံတွင်း ပျက်ခြင်း၊ ပန်းနာ၊ ရောင်းဆိုး၊ အစာမကြေ ဖြစ်ခြင်း၊ အာခေါင်ခြောက်၊ အာခေါင်ကွဲခြင်းများကို ပျောက်ကင်းပါတယ်။

ကြောင့် လျှာပင် က အပွင့်၊ အသီး၊ အရွက်တို့ကို စားသုံးရာမှာ အပွင့်ကို ရေခန်းစိမ်းပြီး အတို့အဖြစ် စားသုံးကြသလို၊ ပုစွန်ခြောက်နှင့်လည်း ကြော်ပြီး စားကြပါတယ်။ ထမင်းမြိန်စေပါတယ်။ နားလေထွက်ခြင်း၊ နားအူခြင်းများကို ပျောက်ကင်းပါတယ်။

ကြောင်လျှာသီးကို ကြော်စားခြင်း၊ အစိမ်းသုပ်စားခြင်း၊ မီးဖုတ်ပြီး မြှုပ်စားခြင်းတို့ဖြင့် နားအူ၊ နားလေးခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေပါတယ်။ ကြောင်လျှာရွက်ကို ပြုတ်တို့ခြင်း၊ ကြော်စားခြင်း၊ သုပ်စားခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါတယ်။

လေဖြတ်ခြင်း၊ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ၊ တစ်ပိုင်းသေ၊ ထုံကျဉ်နာ၊ ရှိနေခြင်းတို့အတွက် အမြစ်၊ အခေါက်တို့ကို သွေးလိမ်းရပါတယ်။ ပန်းနာ၊ ရောင်းဆိုး၊ ရင် ကြပ် ခြင်း

အတွက် ကြောင်လျှာခေါက်ကို အခြောက်ထမ်းပြီး အမှုန့်ကြိတ်ကာ တစ် ကြိမ်

တော်စိစွန်း တစ်စွန်းနဲ့ ချင်းပြီး ပျားရည်တို့နှင့် ရောပြီး လျှတ်ပေး ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါတယ်။

အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်းတို့အတွက် အခေါက်ခြောက်

တို့ကို ရေခန်းစိမ်းပြီး ရေကြည်ကို သောက်ရပါမယ်။

အမျိုးသမီးများ မီးဖွားပြီးတဲ့နောက် (၁၅)ရက်အထိ ကိုယ်လက်တုတ်တိုက်ခဲနာကျင်ခြင်းများအတွက် ကြောင်လျှာခေါက် အခြောက်မှုန့်၊ အခြောက်မှုန့်၊ ထန်းလျက် တို့ကို ကြောင်လျှာခေါက် အခြောက်မှုန့်နဲ့ အခြောက်အမှုန့်တို့ကို ဆတူ ရောပြီး ထန်းလျက်ကို တစ်ဆတ်တိုးရောပြီး အလှုံပြုလုပ်ကာ တစ်နေ့ (၃) လုံးကို နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည သုံးကြိမ် ရေချက်အေးနဲ့ သောက်ပါ။

ကြောင်လျှာသီးအစိမ်းကို ပါးပါးလှီးပြီး ပုစွန်ခြောက်၊ ဆီချက်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ နှမ်း၊ ကြက်သွန်စိမ်းတို့နဲ့ သံပရာရည်ညှစ်ပြီး သုပ်စားပါ။ အနာငန်းမန်းလိုက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းပါတယ်။

အာခေါက်ခြောက်ခြင်း၊ အာခေါင်ကွဲခြင်းတို့ကို ကြောင်လျှာရွက်နှင့် ကြောင်လျှာခေါက်တို့ကို ထုရိုက်ခြေမှု၍ ရေစိမ်းပြီး ငုံပေးခြင်း၊ ပလုပ်ချင်းခြင်းများ ပြုလုပ်လျှင် ပျောက်ကင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကြောင်လျှာခေါက်ကို ရေနင့်သွေးပြီး တိုက်ပေးပါက ရွဲကျပ်ခြင်း ပျောက်ကင်းပါတယ်။ ကြောင်လျှာပင်ချဲ့ဆေးဖက်ဝင်ခြင်းများကို ပိုသိရှိအောင်လေ့လာပြီး သင့်အားကို သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဝေဒနာများ ကင်းဝေးကြပါစေ။

□

HP
Aung

2 0 1 5

လက်ပြတ်သူတော်

မောင်လေးအောင်
(သန်လျင်)

- ထူးခြားဆန်းကြယ်၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲ၊
- လွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်း၊
- အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလှသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း၊
- ယူလက်နည်းလမ်း၊ လှည့်စားခြင်းအတတ်ပညာတို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အသုံးချခဲ့လေသော ဂန္ဓိကုပညာ... စသည်ဖြင့်။

||
 “ခင်ဗျား ယောက်ျား
 မိကောင်းဘူး၊ မိကောင်းဘူး။
 ဝက် လိမ်တယ်၊ ညာတယ်။
 ဝ အားကြီး၊ စိတ်ခိုးတယ်။
 ခု သူ ဘယ်မှာလဲ။
 ဘယ်သွားလဲ။ ပြော.. ပြော
 ဝ စာရင်း အပြတ်ရှင်းရမယ်”

“ပညာဆိုတာ မသိအပ်၊ မတတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်လို့ မရှိပါဘူး ကွာ။ အားလုံး သိအပ်၊ တတ်အပ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပညာရပ်တိုင်း လုပ်စားသင့်၊ လုပ်စားထိုက်တာ ရှိသလို၊ မလုပ်စားသင့် မလုပ်စားထိုက် တာတွေလည်း ရှိတယ် .. ငါ့မြေးရဲ့”

“အေး... အဖိုး သည်ပညာကို ငါ့မြေးကို သင်ပေးမယ်။ သူများ လိမ်တာ၊ ညာတာ မခံရအောင်ပေါ့ ငါ့မြေးရယ်။ အဖိုး သင်ပေးလို့ တတ် မြောက်လာခဲ့ရင် ဒီပညာရပ်နဲ့ မလုပ်စားရဘူးနော်။ ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်စားပါနဲ့”

“အဲ .. ဒါပေမယ့် ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်တော့မယ့် အခြေအနေ၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်တော့မယ့် အနေအထား ဆိုက် ရောက်ခဲ့ရင်တော့ မလွဲသာ၊ မရှောင်သာ၊ ဘုရားမှာ သစ္စာတစ်ခုပြုပြီး လုပ် သင့် လုပ်ပေါ့ကွယ်”

အဖိုးပြောခဲ့သည့် စကား၊ သူတော်၏နားဝမှာ ကြားယောင်နေမိ သည်။ အဖိုးကဖြင့် မရှိတော့ပြီ။ အဖိုးစကားကို နားထောင်သောအားဖြင့် သူတော် မလုပ်ချင်ပါ။ သူတော်အနေဖြင့် အမှန်တကယ် မလုပ်ချင်ပါ။

သို့သော် ရက်ပိုင်းအတွင်း ပေးသွင်းရမည့်ငွေ၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမည့် ကိစ္စ၊ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်တော့မည့် အခြေအနေ။

သည့်အတွက်ရယ်ကြောင့်၊ သူတော်မလုပ်ချင်သော်လည်း လုပ် ခဲ့တော့မည်။ ဇနီးဖြစ်သူ အေးမြကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း အေးမြ ချော နားစရာ၊ သောကပင်လယ်ဝေနေသည်။ စိတ်သောကရောက်ပြီး စိတ် ဆင်းရဲနေတယ်လေ”

ပေးရမည့် ငွေသည် (၃)ရက်သာ လိုတော့သည်။ သည်လိုမှ မလုပ်ခဲ့ရင် လုပ်အလယ်မှာ အရှက်ကွဲရတော့မည့်အဖြစ်၊ သူတော်နှင့် အေးမြ .. တံတွေးခွက် ပက်လက်ပျော့ရတော့မည့် အခြေအနေ၊ လုပ်ကို သုပ်ရတော့မည်။

သူတော် ဘုရားမှာ သစ္စာပြုလိုက်သည်။
 “ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤပညာရပ်ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ သုပ်စားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ လိမ်ခြင်း၊ ညာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခု မလွဲသာ၊ မရှောင် သာ၍ ကြီးမားသော ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပါသောကြောင့် ဤ ပညာရပ်ဖြင့် လုပ်စားသမှု ပြုပါမည်။ မည်သူ့အပေါ်ကိုမှ စေတနာ၊ မေတ္တာ မချက်ခဲ့ပါ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နေ့စဉ် ထာဝရ၊ ရိသေ့စွာ .. မေတ္တာပို့ မေတ္တာ ဘမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန့်နေပါသည်။

ဤစကားသည် မှန်ကန်သော စကားဖြစ်ပါသည်။ မှန်ကန်သော စကားသည် “သစ္စာ” စကားဖြစ်ပါသည်။ ဤသစ္စာစကားသည် မှန်ကန်ပါ သောကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အပေါ်၌ “နက်မွတ်” ဘေးရန် မရှိပါစေ သာ။ အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်း မရှိပါစေသာ။ အထူးအားဖြင့် ရန်ကဲခါး ဦးပိတ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား” ဟု ..

သူတော်သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် အတုလံ။ အတု မရှိသော အရှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား ဆီမီး ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် လောင်း ဓာတ်ပေး၍ ပူဇော်ပြီး “အောင်” အမွှေးတိုင်ဖြင့် နံ့သာပေး ပူဇော်ခါ ရေစင်

ရေချမ်းဖြင့် ဆက်ကပ်လှူတန်းပြီး သစ္စာပြု လိုက်ပါတော့သည်။

“ပထမဆုံး အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ နောင်နောင်...ဘယ်သောအခါမှ ဤအပြစ်ဖြင့် လုပ်စားခြင်း မပြုပါ” ဟု ထပ်ဆင့် သစ္စာပြုပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူတော်မှ သည် - “လက်ပြတ် သူတော်” ဖြစ်လာရခြင်း။ အကြောင်းရင်းသည်...ကား။

ခိုင်မာသော ဝက်တံကိုလည်း ရောက်ပြီးပြီ။ အကောင်းဆုံး မျိုးကောင်းမျိုးသန် ဖြစ်သည့် ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ဝမှဝ၊ လှမလှ၊ ဖီးနေ အောင် ဝနေသည်။ ကြားနေအောင် လှသည်။

သည်သို့ ဝနေ၊ လှနေသော (ရှယ်) ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် “လာကြည့်သူတိုင်း... ကြိုက်သွားစေရမည်၊ ခိုက်သွားစေရမည်” ဟု ခြံကြားပြီးပြီ။

“လာကြည့်သူတိုင်း... ကြိုက်သွားစေရမည်၊ ခိုက်သွားစေရမည်” ဟု ခြံကြားပြီးပြီ။ သူတော် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဇနီးဖြစ်သူအေးမြသည်လည်း မြို့ပေါ်မှ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက်ကို ဝက်တော်ရန် စပ်ထားပြီးပြီ။ သည်နေ့၊ မကြာမီ အချိန်အတွင်း လာကြတော့မည် မျိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တရုတ်ပေါက်ဖော်များဖြစ်ကြသည့် ကျင်စိန်နှင့် ဟုတ်စိန်၊ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူတော်၏ဝက်ခြံကို သွားကြည့်ကြသည်။

“အားပါး... ဝက်ကြီးသွားပြီး ကြိုက်သွားပြီး ဝလည်းဝ၊ လှလည်းလှ၊ ဝက်ကြီးတယ်၊ ဘီလောက်လဲ... ဘီလောက်လဲ ပြော... ပြော” ဟု

“အဲဒီသူ ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်မှ စကားစလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝကြိုက်တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ သည်ဝက်မျိုးက ရှာမှ ရှားမျိုး... ကြောရိတယ်... ရှားတယ်နော်၊ မျိုးကောင်းမျိုးသန် ဝက်၊ ကျွေးတာလည်း ကျွေးပယ် ကျွေးထားတာလေ။ ဒါကြောင့် လှနေတာ... ဝနေတာ... အထူးအထူး ဝက်ကြီးတွေပေါ့ဗျာ”

ဟု သူတော်မှ အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။ “ပြော... ပြော... ဝ ဘီလောက်ပေးရမှာလဲ... ပြော” “တစ်ကောင်ကို (x x) နှစ်ကောင်ဆိုတော့ (x x x) ပေါ့ဗျာ” “မိများဘူးလား... လျှော့ပါဦး”

ဟု ကျင်စိန်မှ ဈေးဆစ်နေသေးသည်။ “မများပါဘူး ဗျာ... မများပါဘူး။ ကျုပ်က ကြိုက်ဈေးရမှ ရောင်းမှာ... ဝ မယူလည်း နေပါး ကျုပ် ဝက်ကို ယူမယ့်သူက စပ်များများရယ်။ ဝက်တစ်ဦး ဆိုင်ထားသေးတယ်... လာကြည့်ကြမှာ”

ဟု သူတော်မှ စပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သောအခါ - “အား... မိလုပ်ပါနဲ့... မိလုပ်ပါနဲ့... ဝယူမှာပါ။ စင်များ မီးမ ကိုယ်... လာကြည့်ပါ ပြောလို့ ဝလာတာလေ။ ဘယ်သူမှ မရောင်းပါနဲ့... ဝယူပါ... ဝ အခုပဲ ယူသွားတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဝက်နှစ်ကောင်ဖိုးအတွက် ကျသင့်ငွေတို့ အကုန်အစား ဝက်နှစ်ကောင်ကို ကြီးချည်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။ သိမ်သက်သောအခါ အသင့်ပြုလုပ်ထားသော ဝက်ခြံတွင် ဝက်နှစ်ကောင်

ကို အစာကျွေးပြီး ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ရွာမှ မြို့သို့ လာရသည်မှာ အတော်လေး ဝေးလှ၏။ ကျင်စိန်ထံ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပင်ပန်းနေကြပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီပဲ။ ဆာဆာနှင့် ထမင်းစားလိုက်ကြ၏။ တဝစားပြီးသည်နှင့် ခြေပစ်၊ လက်ပစ် အိပ်လိုက်သည်မှာ ည(၁၁)နာရီ ထိုးမှ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နိမ့်ကြသည်။

ဝက်သံမကြားရ၍ လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုယူပြီး အလျင်အမြန် အောက်ကို ဆင်းလိုက်၏။ ဝက်ခြံတံခါးကို ဖွင့်၍ ခတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ -

ပေါက်ဖော် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အံ့သြဖြင်းမက အံ့သြနေကြလေ၏။ ဝက်ကြီးနှစ်ကောင် မရှိတော့ပါ။ ချောပေ၊ လှပေဆိုသော ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်၏ နေရာတွင် ခြင်းကြားကြီးနှစ်လုံးသည် နေရာယူ၍ တရုတ်ပေါက်ဖော်နှစ်ယောက်အား မျက်စိပစ်ပြနေသည့်အလား... ရှိချေတော့၏။ ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ဒေါသပုန် ထလေပြီ။

ရ ချက်ချင်းပင် သူတော်ဆီ လိုက်သွားချင်သည်။ ညဘတ် အချိန်မတော်ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ခရီးက ဝေးလွန်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်လိုက်ချင်သော်လည်း မလိုက်နိုင်၊ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။

ဒေါသမီးသည် တောက်လောင်ဆဲ .. ည(၁၂)နာရီကျော်နေပြီလေ။ ပြန်အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့။ "မိုးရယ်.. မြန်မြန်လင်းပဲတော့" ဟု ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ဆုတောင်းနေမိရုံကလွဲ၍ ဘာမျှား တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

"အေးမြရေ.. တို့အပူတော့ ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒီမှာ ရော့ .. ငွေထုပ်ကြွေးရှင်ကို ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေ အကြေသာ ပေးလိုက်တော့။ ပိုနေတဲ့ ငွေလေးကို ကျွန်ကျွန်လစ်လစ် သိမ်းထားနော်.. အေးမြ"

"အေးပါတော် .. ကျုပ် အခု သွားပေးမှာပါ .. ပိုတဲ့ငွေကို ကျုပ်

သူ့နှစ်ကျစ်လစ်လစ် သိမ်းထားနဲ့မယ် တော်"

"အေး.. အေး၊ တို့အပူကတော့ အေးသွားပြီ။ အေးသေးတာက ဟို တရုတ်ပေါက်ဖော်၊ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ပဲ။ အခု ညဘက်ကြီးတော့ ဘယ်လိုမှ လာမှာဟုတ်ဘူး။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်"

"မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်မှာ .. ဟုတ်လား ကိုသူတော်"

"ဟုတ်တယ် .. မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်မှာ၊ ငါပြောမယ် .. မနက်ကို စောစောထ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ၊ လူ့တာတွေတာနဲ့ ငါ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဝင်အိပ်နေမယ်။ အေးမြက ခြံထဲ ဆင်းနေ"

"ခြံထဲ ဆင်းပြီး ထင်းဖြတ်နေမယ် တော် .. မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ်၊ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ငါ့ကို ဘယ်မှာလဲလို့ မေးလိမ့်မယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေဘယ်လို ပြော၊ နှိုးပေးပါဆိုရင် ကျုပ် မနှိုးရဲဘူး။ ရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် သွားနှိုးလို့ ပြော .. ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား"

"ဖေါက်ပါတယ် တော် .. ပေါက်ပါတယ်၊ တစ်ခါပြောတာနဲ့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်"

"အေးပါ .. အေးမြ၊ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကဲ .. တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လည်း သောကတွေ ပင်လယ်ဝေနေလို့ အိပ်ပျက်ညတွေ များနေပြီ။ သည်ညတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကို အိပ်ပစ်လိုက်တော့ .. ပျော်ပျော်ကြီးသာ အိပ်တော့ အေးမြရေ.. မနက်ကျရင် စောစောထနော်"

အာရုံဦး အာရုံတက်၊ ဝေလီဝေလင်းအချိန်၊ ကျေးငှက် သာဓကတို့၏ ကျီကျီကျာကျာ တေးဆိုသံကိုလည်း ကြားနေရပြီ။ ကိုသူတော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်၊ စောစောနိုးနေကြပြီလေ။ အေးမြကျော်ပေးသော

ပဲမြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ကိုလည်း နှစ်ယောက်သား စားပြီးကြပြီ။

ရေခန်းပူပူကို မှုတ်၍ မှုတ်၍ သောက်ကောင်းနေစဉ် -

“ဟယ် . . ဘယ်အချိန်က ထပြီး ကဆုန်ပေါက် ရောက်လာတာလဲ မသိဘူးတော် . . ဟိုမှာ လာနေကြပြီ။ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက်”

“ကဲ . . ကိုသူတော် . . ရှင်အိပ်ခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်ပေးတော့ . . ကျုပ်လည်း ဓားမ ဆွဲပြီး ခြံထဲ ဆင်းတော့မယ်” မှန်ပါသည်။

မိုးတောင် ကောင်းကောင်း

မလင်းချင်သေး။ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက် ကဆုန်ပေါက် ရောက်လာကြသည်။

သူတော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အေးမြသည် ဓားမဆွဲပြီး ခြံထဲဆင်း၍ ထင်းဖြတ်နေသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ တရုတ်ပေါက်ဖော် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အေးမြ ထင်းဖြတ်ရာနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ခင်ဗျား ယောကျ်ား၊ မိကောင်းသူ၊ မိကောင်းသူ၊ ဝကို လိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ဝ အားကြီး စိတ်ဆိုးတယ်၊ ခု သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားလဲ၊ ပြော . . ပြော ဝ စာရင်း အပြတ်ရှင်းရမယ်”

“ကိုသူတော် ဘယ်မှ မသွားဘူး။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်” ဟု အေးမြသည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“အိပ်နေတယ် . . ဟုတ်လား၊ ဝကို နှိုးပေး၊ ဝကို နှိုးပေး၊ သူနိုးမှ ဝ စာရင်းရှင်းလို့ရမှာ . .”

“ကျုပ် .. မနှိုးရဲပါဘူးတော်၊ သူ အိပ်လို့ လာနှိုးရင် ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စာရင်းကို အပြတ်ပဲ ရှင်းရှင်း၊ မပြတ်တပြတ်ပဲ ရှင်းရှင်း

ပေါက်ဖော် ကိုယ်တိုင် သွားနှိုး”

“ဒါဆိုလည်း ဝ သွားနှိုးမယ်”

ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပါတော့သည်။ အိပ်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး အိပ်ခန်းဝသို့ အဝင်၊ မြင်လိုက်ရသော

မြင်ကွင်းသည်ကား သူတော်သည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လူသေကောင်ကြီးအလား . . စန့်စန့်ကြီး ရှိနေလေ၏။

“အင်း . . ကြည့်ရတာ မသာကြီးကျနေတာပဲ။ သေချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား၊ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား . .”

ဟု တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် အတွေးဝင်မိသည်။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်သည် သူတော်၏ ပေါင်ကို ခြေမဖြင့် ကုတ်၍ တုတ်၍ အသံကုန်အော်ပြီး နှိုးလေ၏။

“ကိုသူတော် . . ထ ထ၊ ဝ စာရင်းရှင်းမယ်၊ ထလေ ဗျာ”

ကိုသူတော်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ခြေမနှင့် နာနာလေး ကုတ်ပြီး ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

“ကိုသူတော် ထဗျာ၊ ဝ စိတ်ဆိုးလာပြီ၊ မြန်မြန်ထ . . ဝ စာရင်းရှင်းမယ်”

ကိုသူတော် မတုန်မလှုပ်၊ မသာရုပ်အတိုင်းသာ ရှိနေ၏။ တတိယအကြိမ်ပြောက် တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်သည် သူတော်ပေါင်ပေါ်တွင် ခြေဖမ်းဖြင့် နာကျင်အောင် ဖိပြီး နှိုးပြန်သည်။

“သူတော် . . ထဗျာ၊ ခင်ဗျား လွန်နေပြီ၊ ထတော့လေဗျာ . . အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဝ စာရင်းရှင်းချင်လှပြီ၊ ထပါဗျာ . . ထပါ”

သူတော်သည် တစ်ချက်လေးမျှ အနေအထား မပျက်၊ မလှုပ်ရေးချ၊ မလှုပ် . . မသာရုပ်ပဲ ခြစ်နေပါတော့သည်။

“ကဲ . . မထူးတော့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မနှိုးနှိုးအောင် နှိုးမယ်” ဟု . .

အတွေးဝင်ပြီး သူတော်၏ညာလက်ကို တရုတ်ကျင်စိန်သည် သူ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တအားကုန် ဆောင့်ဆွဲပြီး -

“သူတော် ထဗျာ . . ထ ထ” ဟု အော်ခေါ်ပြီး နှိုးလိုက်သည်တွင်

သူတော်၏ လက်သည် တစ်တောင် ဆစ်မှနေ၍ တိတိရီရီ ပြတ်သွားသည်။ လက်ချောင်း ငါးချောင်းသည် တရုတ် ကျင်စိန်၏ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ကုတ်တွယ်ထားလေသည်။

တရုတ်ကျင်စိန် အလန်ကြီးလန်ပြီး အထိတ်ကြီး ထိတ်သွား၏။ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကုတ်တွယ်ထားသော လက်ချောင်း လေးများကို ခွာသည်။ မကွာရေးမျှ မကွာ။ အခါခါ ခွာချလည်း ကွာမကျ။ ပို၍ ကုတ်တွယ်ထားသောကြောင့် ကျင်စိန် လက်မောင်းများ ပို၍ ပို၍ နာ လာသည်။

တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်၏ အာရုံသည် လက်ပြတ်ကြီးပေါ်၌ ရှိနေ၏။ အလန်လန်၊ အထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ခွာချနေပါသော်လည်း လက်ချောင်းလေးများသည် ကွာကျ မလာ။ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကုတ်တွယ်ထားသောကြောင့် တရုတ်ကျင်စိန်၏ လက်မောင်းသည် ပို၍ ပို၍သာ နာနေပါတော့သည်။

နာနေရင်းမှ အထိတ်ထိတ် အလန်လန် ရှိနေသည့်ကြားမှ သူတော်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် .. အလန်အထိတ် ရှိနေရာမှ အကြောက်တရားတို့သည် အစွန်ဆုံး၊ အထွဋ်အထိတ် သို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ပြူးသွားသည်။ (မျက်လုံး) မိအကြောက်ကြီး ကြောက်သွားသည်။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူတော်၏မျက်နှာသည် သူတော်မျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘဲ လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော မျက်နှာ၊ သူတော်၏ မျက်နှာ

ပျောက်ပြီး ဆိုးဝါးသော သရဲမျက်နှာ ပေါက်နေပါတော့သည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါတိ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသည်။ သွားများပေါ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်နေသည်မှာ ကြောက်လက်မခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်၏။ လျှာသည် အပြင်သို့ ထွက်နေသည်မှာ တစ်တောင်ရှိလိမ့်မည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်နေ၏။ နားသည် ကြီးမှ ကြီး၊ အကြီးကြီး.. နာခေါင်းသည် ပိပြားနေ၏။ နာခေါင်းပေါက်တော့ ရှိမည် ထင်၏။

ဤ.. သို့ လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ -

ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်သည် သူ၏လက်မောင်းတွင် ကုတ်တွယ်ထားသော လက်ပြတ် တန်းလန်းကြီးနှင့်ပင် အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး -

“အောင်မယ်လေး.. သရဲကြောက်တယ်” ဟု အော်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှသည် အပြင်သို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ခါး ခြံထဲသို့ ကရုန်ပေါက် ပြေးသွားပါစေတော့သည်။

အော်ပြီး ပြေးဆင်းလာသော ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်ကို သူတော်၏ နှီးအေးမြ မြင်လိုက်ရသောအခါ -

“ပေါက်ဖော် .. ရှင် ရှင် ကျွန်မ ယောကျ်ားလက်ကို ဖြတ်လိုက်အယ်၊ ရှင်တို့ ရဲတိုင်မယ်။ ဂါတ်ကို တိုင်ဖြစ်အောင် တိုင်မယ်” ဟု အေးမြသည့် ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“မိဟုတ်ဘူး.. မိဟုတ်ဘူး.. ဝ မိဖြတ်ဘူး.. သူ့အလိုလိုပြတ်ပြီး လေထဲထဲ ပါလာတာ”

“ဘာ ! .. သူ့အလိုလို ပြတ်တာလဲ၊ မဖြတ်ဘဲနဲ့ မပြတ်ဘူး။ ရှင် ဖြစ်လို ပြတ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ယောကျ်ား လက်ကို ရှင်ဖြတ်တာ။ ကံ .. ဘာ ပြောဦးမှာလဲ။ ဘာညာဦးမလဲ .. ရှင်ကို ရဲနဲ့ တိုင်ကိုတိုင်ရမယ်”

“ဝ မိညာပါဘူး.. စိမိပြောဆို .. စိမိပြောပါတယ်။ တိကယ်ပါ .. ငါ့ ခြံထဲဘူး..”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ပြတ်တန်းလန်းကြီးနှင့် ကြောက်

အားကြီးစွာဖြင့် ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တသားတည်း ကျအောင် ပြေးသွားစေ တော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ထချည် .. တစ်ခါ ထိုင်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် စောင့် နေရရှာသော ကျင်စိန်တပည့်၊ ဟုတ်စိန်သည် ယခုလို သူ၏ဆရာဖြစ်သူ သည် လက်ပြတ်တန်းလန်းကြီးနှင့် ကပျောသောပါး ထွက်လာပြီး ဖဝါးနှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးသွားသောအခါ ..

ဟုတ်စိန်လည်း မနေသာတော့၊ ဘာရယ်၊ ညာရယ် မသိ၊ ဧရာ ဌိယောင်၍ ဆရာနည်းတူ ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ဆရာ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပါတော့သည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်းလည်း လက်ပြတ်ကြီးကို ခါခါချနေမိသည်။ လက်ပြတ်ကြီးသည် ကွာမကျန်နိုင်၊ ခိုင်နေသည် ထင်၏။ အတော်လှမ်း လှမ်း၊ ဝေးဝေးကြီး တစ်နေရာ လယ်ကွင်းအစပ်ရောက်မှ မခါချဘဲနှင့် ကွာ ကျလေတော့သည်။

အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ စွာချခဲ့စဉ်က ကွာမကျန်ခဲ့၊ အခုမှ မစွာချဘဲ ကွာကျလာသည့်အဖြစ်က အဆန်းသား၊ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းလွန်း ပါဘိတော့၊ သည်တော့မှ ဆရာဖြစ်သူ ဖောက်ဖော်ကျင်စိန်သည် လူတို့ စိတ်ပေါ့ ဖြစ်သွား၏။ လူလန်း၊ စိတ်လန်း ဖြစ်နေပြီး လက်ပြတ်ကြီးမှ ဧည့် တော့ဘဲကိုး။ သို့သော် .. ကြောက်စိတ်က မပြယ်သေး။

ဂန္ထီရဆန်လွန်းသော ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော လွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော ကိုယ်တွေ့ကြုံ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို ဖောက်ဖော်ကျင်စိန်သည် တပည့်ဖြစ်သူ ဟုတ်စိန်ကို လမ်းသွားရင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ..

နားထောင်နေသူ ဟုတ်စိန်သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံသူ ကျင်စိန် ထက် နားထောင်ရင်း .. နားထောင်ရင်း၊ လမ်းသွားရင်း .. လမ်းသွားရင်း အကြောက်တရားတွေပိုခါ၊ ကြောက်ရွံ့များ ပါကုန်ပါတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ငြို့ပေါ်ရှိ အိမ်သို့ ရောက်သွားကြပါတော့သည်။ မိအေးနှစ်ခါ နာရုံသာမကဘူး၊ သုံးခါပဲ နာနာ၊ နာချင် နာပါး တော့၊ ဝက်နှစ်ကောင်ဘိုး ပြန်မရလည်း နေပါစေ၊ ဆုံးရင်လည်း ဆုံးသေ

တော့၊ ဂါတ်လည်း မရောက်ချင်ဘူး၊ ရဲနဲ့လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူး၊ အမှုလည်း မပါတ်ချင်ပါဘူး။ သရဲ ရှုပ်ပေါက်နေတဲ့ သူတော်မျက်နှာလည်း နှစ်ခါ ပြန်မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့ ..”

ဟု အကြောက်ကြီး ကြောက်၊ အလန့်ကြီး လန့်ပြီး ရင်ထိတ်၊ ဆည်းတုန်ဖြစ်ခဲ့ကြသော ဖောက်ဖော် ကျင်စိန်နှင့် ဟုတ်စိန် .. ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် သူတော်ဆီသို့ သယ်သောအခါမှ ပြန်သွားကြတော့ သည် မဟုတ်ချေ။

မြွေပါလည်း ဆုံး၊ သားလည်း ဆုံးချင်၊ ဆုံးပါစေတော့လေ။ သူ အတော်ဆီသို့ မသွားရေးမျိုး မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့ သထည်။

ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပဉ္စလက်နည်း။ သည်စားခြင်း အတတ်ပညာဖြင့် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူတော်၏ ခိုင်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာ များစွာဖြင့် ..

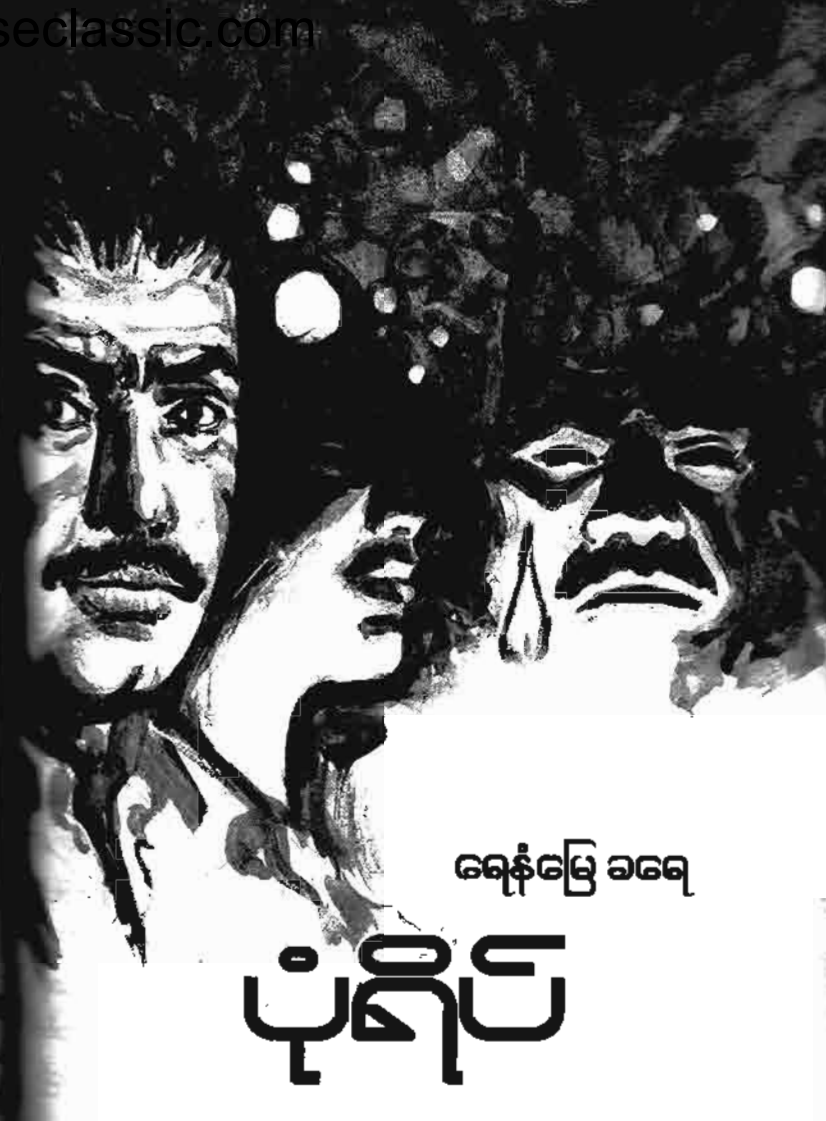
ဆတ်ချက်၊ ။ ဟိုး ... လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလ၊ စာရေးသူ မူလ သန်းကျောင်းသားဘဝ ရှိစဉ်က အဖိုးပြောပြခဲ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ် လမ်းသည် ဂန္ထီရ ဆန်လွန်းသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသည်။ လျှို့ဝှက် နက်နဲသည်။ ဇွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်း ဇွန်ပါဘိ။

သည်ကြောင့် အဖိုးကို သတိရခြင်း များစွာ၊ များစွာဖြင့် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်၍ ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးသားအပ်ပါသည်။

သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု
မောင်လေးအောင်(သန်းချင်)

ရေနံမြေခရေ

ပုရိပ်

- ကျွတ်မလွတ်သူတစ်ဦး၏ခြောက်လှန့်မှု
- အရက်သောက်ခြင်းတရုတ်အမဲစားခြင်းကို
- အကြိုက်နှစ်သက်တဲ့တစ္ဆေ
- ဩဇာသိမ်းကဲသိမ်းသောနေ့ကိုဆိုက်ကျောက်လာခဲ့သော
- အိသားစုနှင့်ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏အတွေးမှားအမြင်မှားမှားကြောင်း။

။
 “မပေးနိုင်ဘူး...
 မောင်လေးအတွက်ပဲ
 ကျွန်တော့တယ်”
 “နှင့် လင်ငယ်ကျတော့
 စေတနာရှိတယ်ပေါ့.. ငါ့ကျတော့
 စေတနာ မရှိဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား”

“ကိုဝင်းအောင်... ခင်ဗျား ရာထူးတက်လို့ ပဲခူးကိုပြောင်းရမယ်။ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

“ဘယ်တော့ ပြောင်းရမလဲ”

“ဒီလကုန် ပြောင်းရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား မရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ ပျင်းနေမှာပဲ”

ကိုဝင်းအောင်မှာ ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု ရာထူးတက်၍ ပဲခူးသို့ ပြောင်းမိန့်ကျလာသည်။ ကိုဝင်းအောင် အလုပ်ဆင် သည်နှင့် အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူပြောင်းရမည့် အကြောင်း သူ့ဇနီးအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ ပြောင်းရမှာလဲ”

“ဒီလကုန်ရင် ပြောင်းရမယ်။ မင်းသိမ်းစရာရှိတာတွေကို အခု ကတည်းက သိမ်းထားလိုက်တော့”

ကိုဝင်းအောင်ဇနီး မလေးရွှေမှာ ဒီအိမ်က မပြောင်းချင်။ ဒါမယ့် သူ့ယောက်ျားသွားတဲ့နေ့က သူလိုက်ရမည်။ ကိုဝင်းအောင်တွင် သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှ ကျောင်းမနေသေးဘဲ

ကျန်သောအခါ ကိုဝင်းအောင်တို့မိသားစု ပဲခူးကို ပြောင်းလာကြသည်။

ပဲခူးရောက်တော့ သူတို့ဌာနကပေးထားသော တိုက်ခန်းတွင် ငြိမ်သည်။ သူတို့နေရမည့် တိုက်ခန်းမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်ပြီး နန်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ မြဲကြီးမှာလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ သူတို့နေ သရုပ်ကွက်မှာ ဆိတ်ငြိမ်၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နားအေးပါးအေးနေတတ်သော ကိုဝင်းအောင်တစ်ယောက်၊ အိမ်ကို သဘောကျသွားသည်။

“မိန်းမ... ဒီတိုက်ခန်းကို သဘောကျလား”

“သဘောကျပါတယ်... တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ”

ကိုဝင်းအောင်တို့ လင်မယား ထိုအိမ်ရောက်မှ စိတ်ချမ်းသာနေ နေကြသည်။ ယခင်နေခဲ့တဲ့အိမ်က ကျဉ်းပြီး အိမ်ချင်းကပ်နေသဖြင့် ဆူညံနေ နေပြီး ဒီအိမ်ရောက်မှ နားအေးသွားသည်။ ကိုဝင်းအောင်မှာ စွင့်တစ်လ နှစ်ချိန်ရုံးစတင်ရသည်။

ရုံးကဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကလည်း ကိုဝင်းအောင်ကို လှူသစ် သဘောမထားဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ ကိုဝင်းအောင် အလုပ်ဆင်သည့်နေ့မှစ၍ မနားရပါ။ အိမ်ကိုမိုးချုပ်မှ ပြန်ရသည်။

“မိန်းမ... ကိုယ် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နေကပ်ကျမယ်။ အလုပ်မပြီးသေး နှိမှာ အိပ်ရင် အိပ်ရမယ်။ ကိုယ့်ကို စောင့်မနေနဲ့... အိပ်နှင့်ကြနော်”

“ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ အလုပ်ကို စိတ်ချလက်ချသာ ဆင်ပါ”

“ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်။ တံခါးကို သေချာပိတ်ထားဦး”
“ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုဝင်းအောင် မှာစရာတွေမှာ၍ ရုံးကိုထွက်ခဲ့သည်။ မလေးရွှေ အထောက် ည(၇) နာရီထိုးသောအခါ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေး နေသည်။ သူကတော့ ကိုဝင်းအောင်ကို စောင့်ရင်း(၈) နာရီထိုးသော အခါ ကိုဝင်းအောင်ကိုမစောင့်တော့ဘဲ၊ ထမင်းစားလိုက်သည်။

ည(၉) နာရီထိုးသောအခါ ကလေးတွေကို သိပ်ပြီး သူကတော့ သေသေးဘဲ ကိုဝင်းအောင်ကို စောင့်ရင်း စာဖတ်နေသည်။ ည(၁၀) နာရီ

ရောက်တော့ အိပ်ချင်လာသည်။

“အင်း . . ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ သူ မလာတော့ပါဘူး။ ငါလည်း အိပ်ချင်လာပြီ။ မစောင့်တော့ဘူး”

မလေးရွှေ တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ မီးတွေကို ဖွင့်ထားသည်။ မလေးရွှေ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘယ်လောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ။ မလေးရွှေ စိတ်ထဲ သူ့ကို တစ်စုံ

တစ်ယောက် က ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။

သူ လန့်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား လူတစ်ယောက်က အခန်းဝတွင် လက်ထောက်၍ ကြည့်နေသည်။ အသားက မဲမဲ၊ ဆံပင်က တစ်ခေါင်းလုံး ကောက်နေသည်။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာအောက်ပိုင်းထဲ ဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားသည်။

သူ့ကို ရီပြပြီး ကြည့်နေသည်။ သွားတွေက ဖွေးပြီးဖြူနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွားတွေက အပေါ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မလေးရွှေ လန့်ပြီး အော်လိုက်သည်။

“အမလေး . .”

မလေးရွှေ အော်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ တစ်အောင်ကြာတော့ မလေးရွှေ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ အခန်းပြင်ထွက်ကြည့်သော်လည်း အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရပါ။ တံခါးတွေကို လိုက်ကြည့်သော်လည်း တံခါးတွေ အကုန်လုံး ပိတ်ရက် တွေ့ရသည်။ သူ ပြန်အိပ်၍ မရ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၄)နာရီ ထိ နေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ ထမင်းအိုးတည်ထားပြီး လုပ်စရာ ချီသည်များကို လုပ်ရင်း မိုးလင်းလာသည်။ နံနက် (၇)နာရီထိုးတော့ ကိုဇင်းအောင် ရောက်လာသည်။ မလေးရွှေ ညက အဖြစ်ကို ကိုဇင်းအောင် ထံသို့ မပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။ ပြောရင်လည်း ယုံမည်မဟုတ်ပါ။

နောက်နေ့တွေ ကိုဇင်းအောင် ရုံးက စောစောပြန်လာ၍ တော်သေးသည်။ အဲဒီနောက် သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံရိပ်က မလေးရွှေမျက်စိထဲ ဆွဲနေသည်။ တခြား သူတို့မိသားစုကို နောင်ယုက်ဘာမျိုး မရှိပေ။

နောက်နှစ်လကြာသောအခါ ရုံးက ကိုဇင်းအောင်ကို ရန်ကုန်ရုံးသို့ ရုံးကိစ္စဖြင့် သွားရန် တာဝန်ပေးသဖြင့် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားရန် အတွက် အိမ်ကို အစောကြီး ပြန်လာသည်။

“ကိုဇင်းအောင် . . ရှင် အိမ်ကို ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

“ကို . . မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ရုံးကို ရုံးကိစ္စနဲ့ သွားရမယ်”

“ဘယ် နှစ်ရက်ကြာမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မရဘူး။ ရုံးကိစ္စပြီးမှ ပြန်လာရမှာ . . ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ . . ရှင်သာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

ကိုဇင်းအောင် နောက်နေ့မနက်အစောကြီး ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားသည်။ အိမ်တွင် မလေးရွှေတို့ သားအမိသုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ည(၇)နာရီ သားအမိသုံးယောက်၊ ထမင်းစားပြီး ကလေးတွေက ကစားနေပြီး မလေးရွှေက စာဖတ်နေသည်။ ည(၁၀)နာရီထိုးတော့ မလေးရွှေ အိပ်ချင်လာသည်။

“ကလေးတွေက မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ အမေ အိပ်ချင်လာပြီ”

မလေးရွှေ အိမ်တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ပြီး ကလေးတွေကို ခေါ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ မလေးရွှေ အိပ်၍ မကြာသေး . . လန့်ပြီး နိုးလာသည်။ သူ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ် မိုးပြီး လူတစ်ယောက် ခြူးပြီး ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်အော်လိုက်သည်။

“အမလေး . . လုပ်ကြပါဦး”

သူ့အော်သံကြောင့် သူ့ အနားက ထွက်သွားသည်။ သူ အိပ်နေရာမှထ၍ အပေါက်ဝကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကျောကိုပဲ မြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ သိသည်။ ဟိုနေ့က တွေ့လိုက်သော လူပါ။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဝင်လာပါလိမ့်။ ထွက်သွားတော့လည်း အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်ပါ။

သူ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စိတ်တွေလည်း တော်တော်နှင့် မဖြေ။ အပြင်လည်း သူ မထွက်ရဲပါ။ နောက်ဆုံး ကလေးတွေ အိပ်နေသော ခုတင်ကိုသွား၍ ကလေးတွေနှင့်အတူ ရော အိပ်နေလိုက်သည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် မနက်နေခြင်းမှ နိုးသည်။ မလေးရွှေ ညကအဖြစ်ကို မြင်ယောင်ပြီး ကြောက်နေမိသည်။

နေ့လယ်ရောက်တော့ ကိုဝင်းအောင် ပြန်လာသည်။ ကိုဝင်းအောင် ပြန်လာမှ မလေးရွှေ စိတ်ချမ်းသာတော့သည်။ သူ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်ကို ကိုဝင်းအောင်အား ပြောပြချင်သော်လည်း ယုံမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အခု မပြောသေးဘဲ ကိုဝင်းအောင် ရုံးမှာ ညအိပ်တော့မှ ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မမ .. တံခါး ဖွင့်ပါဦး”

“ဘယ်သူလဲ .. ညမိုးချုပ်ကြီး”

“မမမောင် .. တင်ထွန်းပါ”

မလေးရွှေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း .. ည မိုးချုပ်ကြီး ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

“မမမိကို တမင်လာတာ .. ဒီကိုအစောကြီး ရောက်နေတာ။ အိပ်ရာမတွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ”

လိုက်ရှာတာနဲ့ မိုးချုပ်သွားတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ .. အစ်မတို့ အိပ်ခန်းမှာမတွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ”

“မင်း .. ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“စားပြီပြီ .. ဆိုင်မှာ ဝင်စားခဲ့တယ်”

“မင့်အရက်တွေ သောက်လာတာလား .. အနံ့ကို မှန်နေတာ”

‘အမလေး.. လုပ်ကြပါဦး သရဲ.. သရဲ.. အစ်မရေ.. သရဲမြောက်တယ်ဗျ’
ကိုဝင်းအောင်နှင့် မလေးရွှေတို့ သူ့အော်သံကြောင့် ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ တွေ့ခါးရင်းမှာ ဆုံးကြသည်။

“အစ်မကလည်း နည်းနည်းလေး သောက်လာတာပါ။ ဒါနဲ့ အစ်မ .. အစ်မကိုရော”

“မင့်အစ်ကို .. အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပြီ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ နောက်မှ မလေးရွှေ နာရီကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟာ ! .. (၁၁)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ အိပ်မှပဲ .. မနက် အစောကြီး ထရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်တော့မယ်။ မနက်စောစော ထပြီး ပြန်တော့မယ်”

“ကဲ .. ဒါဆို အစ်မ အပေါ်ထပ် သွားတော့မယ်။ မင်းက အောက်ထပ်မှာ ခုတင်ရှိတယ်။ စောင့်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အိပ်တော့ ..”

မောင်တင်ထွန်း၊ တစ်ယောက် အောက်ခုတင်ပေါ် ခြင်ထောင်ချပြီး မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မောင်တင်ထွန်း မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ သူ့ခုတင်ကြီး လှုပ်နေမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့ခြေထောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာဆွဲနေသလို စံစားရသည်။

သူ အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ခုတင်ကြီးကတော့ လှုပ်နေဆဲပါ။ သူ ခြေရင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ လန့်သွားပြီး -

“ဟေ့ .. အပြင်က ဘယ်သူလဲ .. မေးနေတော့ မပြောသွားလား”

“မပြောနဲ့ဦးကွာ”

သူ ခေါင်းအုံးနှင့် အထဲကနေ ရိုက်နေသည်။ သူရိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင် အပြင်မှာ စောစောက လူရိပ် မရှိတော့ပါ။ သူ ခြင်ထောင်လှန်ပြီး အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် တံခါးဝကို လျှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်သည်။

အပေါ်အကျီ မပါ။ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ သူ တွေ့တဲ့ တံမြက်စည်းကို တောက်ပြီး ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။

ကျောကို ထိသွားသော်လည်း ဂရုမစိုက် ပိတ်ထားသော တံခါးကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ သူ ကြည့်ပြီး ကြောက်သွားသည်။ မောင်တင်ထွန်း ကြောက်ကြောက်နှင့်အော်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြေးသွားသည်။

“အမလေး...လုပ်ကြပါဦး။ သရဲ...သရဲ...အစ်မရေ...သရဲခြောက်တယ်ဗျ”

ကိုဝင်းအောင်နှင့် မလေးရွှေတို့ သူ့အော်သံကြောင့် ပြေးလာကြသည်။ သူတို့လှေခါးရင်းမှာ ဆုံကြသည်။

“ဟဲ့...တင်ထွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ကျွန်တော့်ကို သရဲခြောက်တယ်”

“လာ...ဒီမှာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”
မလေးရွှေတို့ သုံးယောက်၊ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ မလေး

ရွှေက စပြီး-

“ကဲ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

မောင်တင်ထွန်း သူ့ကျွဲတွေရသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“နေပါဦး...ညနေက မင်းထမင်းစားတဲ့အထဲမှာ တရုတ်အမဲဖိုသေးသလား”

“ပါတယ်...အစ်မ”

“ဟုတ်ပြီ...အဲဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးတာ...အစ်မတို့အိမ်က တရုတ်အမဲ စားလို့မရဘူး။ အရက်သောက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဟိုတစ်ခါ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်း တရုတ်အမဲ ဝယ်စားလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ်လည်း မသိပါလား။ ကိုယ့်ကိုလည်း မပြောဘူး”

“အစ်ကို...ပြောလည်း မယုံမှန်းသိလို့ မပြောတော့...”

“တော်ပြီ...အစ်မတို့အိမ် နောက်မလာတော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်”

“မပြန်နဲ့ဦး...အခုမှ မနက် (၄)နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး”

“မလင်းလည်း နေပါစေ။ လမ်းသွားရင်းနဲ့ လင်းသွားလိမ့်မယ်။ အစ်မတို့အိမ်မှာ တစ်နာရီတောင် မနေချင်တော့ဘူး... သွားမယ်”

“တားလို့မရလည်း သွားတော့...”

မလေးရွှေမှာ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သူ့ကိုရည်စူး၍ အမျှဝေ၊ မေတ္တာပို့သည်။ နောက်ထပ် သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မလေးရွှေ၏ မျက်စိထဲမှာတော့ သူ့ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တစ်နေ့ မနက် သူအိမ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် တစ်ဘက်အိမ်က အဒေါ်ကြီးက သူတို့လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“တူမတို့က ဒီကို ပြောင်းလာတာ... မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... အဒေါ်၊ ဒီအိမ်ကို ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ အဒေါ်တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းရင် ကျွန်မတို့အိမ် လာလည်ပါလား”

“အေးကွယ်... နောက်နေ့မှ အဒေါ်လာခဲ့မယ်”

မလေးရွှေတစ်ဘက်ခြံက အဒေါ်ကြီးနှင့် ခဏကြာအောင် စကားပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ နောက် (၁)ရက်၊ (၂)ရက်အနုတော့ ထစ်ဘက်ခြံက အဒေါ်ကြီး သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။

“လာ...အဒေါ်...အိမ်ထဲဝင်ပါ၊ ခဏနော်...အဒေါ်...ကျွန်မ ကော်ဖီ သွားချော်လိုက်ဦးမယ်”

မလေးရွှေ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး အဒေါ်ကြီးအတွက် ကော်ဖီနှင့်မှန် တွေ ယူလာသည်။

“အဒေါ်...သုံးဆောင်ပါဦး”

“အားနာစရာကွယ်”

မလေးရွှေ အဒေါ်ကြီးနှင့် စကားပြောရင်းက ဒီအိမ်အကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။

“အဒေါ်... ကျွန်မတို့ မရောက်ခင်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ နေ သွားသေးလဲ”

“ဒီအိမ်မှာ တူမတို့ မရောက်ခင်က မိသားစု(၅)ယောက် နေသွား တယ်။ အဲဒီမိသားစုက တကယ် သနားစရာ ကောင်းတယ်။ ပြောရမှာ တောင် စိတ်မကောင်းဘူး”

“ပြောပါ... အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“အဖြစ်ကတော့... ဒီလိုကွဲ့”

ဒေါ်ပုမတွင် သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးသားက မောင် တင်မြဖြစ်ပြီး အငယ်ဆုံးသားက မောင်တင်လှဖြစ်သည်။ မောင်တင်လှမှာ လူပျိုဖြစ်ပြီး မောင်တင်မြမှာ မိန်းမရိုပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ မောင်တင်လှမှာ ဈေးထဲတွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းသည်။

မောင်တင်မြမှာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိ၊ ကျွဲပန်း အလုပ် လုပ်သည်။ ဒီကြားထဲ နေ့တိုင်း အရက်သောက်သည်။ အရက်သောက်ပြီး အိမ်သားတွေကို ရစ်သေးသည်။ တင်မြမှာ အလုပ်လုပ်၍ ရလဒ်သော ပိုက်ဆံကို မိန်းမကို မပေးဘဲ အကုန်လုံး အရက် သောက်ပစ်သည်။

တစ်နေ့ ဒေါ်ပုမတို့ မိသားစုအတွက် ကံဆိုးသောနေ့ ဖြစ်လာ သည်။ အဲဒီနေ့က မောင်တင်လှ အိမ်ကို အစောကြီးပြန်လာသည်။

“ဟဲ့ သား... ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

“ဒီနေ့ စိတ်တွေလေးပြီး ခေါင်းတွေ မူးနေလို့ အစောကြီး ပြော လာတာ”

“ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါလား”

“ဆေး မသောက်သေးဘူး။ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ဦး မယ်”

မောင်တင်လှ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မောင် တင်လှ ရေချိုးနေစဉ် တင်မြရောက်လာသည်။ အရက်တွေလည်း အရက် မူးလာသည်။

“မိန်းမ... ငါ ဝိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်း စားမယ်”

“ခဏစောင့်ပါလား။ ရှင်ညီ ရေချိုးပြီး အားလုံး အတူတူ စားမယ်”

“မစောင့်နိုင်ဘူး... ငါ့ကို အရင်ခွေးပေး”

“ဒါဆိုလည်း ခွေးပေးမယ်”

တင်မြ မိန်းမ ထမင်းခွေးပေးလိုက်သည်။

“ဟင်းက နည်းလှချည်လား”

“နည်းနည်းပဲ ရမှာပေါ့... ဒီဟင်းတောင် ရှင်နဲ့ မောင်လေးအတွက်

ချက်ထားတာ၊ အမေနဲ့ ကျွန်မတို့က ဖြစ်သလို စားရတာ”

“ဒါတွေ ငါမသိဘူး... ငါ့ကို နောက်ထပ် ဟင်းထပ်ထည့်ပေးဦး”

“ကိုတင်မြ... ရှင် မရစ်နဲ့နော်၊ ထမင်း အေးအေးဆေးဆေး စား”

“ရစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ... အခု ငါ့ကို ဟင်းထပ်ထည့်ပေး”

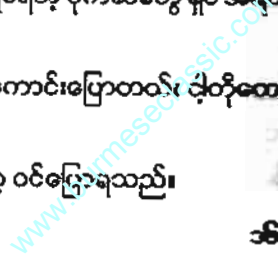
“မပေးနိုင်ဘူး... မောင်လေးအတွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နှင့် လင်ငယ်ကျတော့ စေတနာရှိတယ်ပေါ့... ငါ့ကျတော့ စေတနာ မရှိဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

“ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြော... သူက ကျွန်မတို့ မိသားစုကို လှူ ကျေးဇူးတော်... ရှင်က လုပ်ကျွေးလို့လား၊ ရှင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှင် အလုပ် သောက်လို့ ကုန်ပြီ”

“နှင့်က... လင်ငယ်ကိုတော့ အကောင်းပြောတယ်၊ ငါ့တို့ထက် မကောင်းဘူးပေါ့”

“ကြာတော့ ဒေါ်ပုမ မနေသာတော့ ဝင်ပြောရသည်။

“ဟဲ့ . . . တင်မြ မတော်
သေးဘူးလား။ မူးရင်း သွားအိပ်
တော့ လာရမ်းမနေနဲ့”

“သူ ပြောတာ ကောင်း
လား . . . ကျွန်တော်က သူ့ကို လုပ်
မကျွေးဘူး။ သူ့လင်ငယ်က လုပ်
ကျွေးတယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“သူ ပြောတာ မဟုတ်လို့
လား . . . မင်း ဘာလုပ်ကျွေးလို့
လည်း ရသမျှ အားလုံး အရက်
သောက်ပစ်တယ်။ တင်လှ လုပ်

ကျွေးနေလို့ ငါတို့ မငတ်တာ”

ရေချိုးနေသော မောင်တင်လှမှာ အပြင်က ဆူညံသံတွေကြောင့်
အပြင်ကို ထွက်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေစိုအဝတ်မလဲနိုင်အောင်
ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ထွက်လာသည်။

“အစ်မ . . . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဲဒီမှာ မင်းအစ်ကိုလေ . . . မင်းအတွက် ချန်ထားတဲ့ဟင်း။ သူ့
ပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတယ်။ အစ်မက မပေးလို့ အစ်မကို ရန်လုပ်နေ
တယ်”

“ကဲပါ . . . သူ တောင်းတာ ပေးလိုက်ပါ အစ်မရယ်။ နားညည်း
တယ်။ ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး”

“အော် . . . နင်က လင်ငယ်ကို ပြန်တိုင်နေတယ်ပေါ့”

“အစ်ကို ကောင်းကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြော။ ကျွန်တော် သိက္ခာကို
မစော်ကားနဲ့”

“စော်ကားတော့ ဘာဖြစ်လဲ . . . မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

တင်မြတစ်ယောက်၊ မောင်တင်လှ၏ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်း
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အစ်ကိုဖြစ်လို့ သည်းခံနေတာ”

“သည်းမခံတော့ မင်း
က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

တင်မြ . . . မောင်တင်လှ
၏ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်
သဖြင့် မောင်တင်လှလည်း စိတ်
မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပျက်နာကို
လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။
တင်မြ နောက်ကို ဖင်ထိုင်လျက်
လဲကျသွားသည်။ တင်မြမှာ လဲ
နေရာမှ ထ၍ တင်လှကို ထိုး
လိုက်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊
သူ တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးနေကြသည်။

“ကဲ . . . တော်ကြပါတော့ . . . ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ”

မိခင်ဖြစ်သူက တားသော်လည်း မရ ဆက်ဖြစ်နေကြသည်။
နောက်ဆုံးပြောမရသဖြင့် တစ်ယောက်စီ ဝင်ဆွဲရသည်။ မရီးက သူ့ယောက်ျား
ကို ဆွဲထားသည်။

“ဖယ် . . . နင် ငါ့ကို မဆွဲနဲ့။ လူပါးဝတ်ကောင် . . . ငါ့အကြောင်း သိ
မယ်”

တင်မြ သူ့မိန်းမကို တွန်းဖယ်၍ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ဓားဆွဲသူလာ
သည်။ မိခင်က ဆွဲထား၍ ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရန်သွား
နေသော တင်လှကို နောက်မှ ထိုးလိုက်သည်။

“ကဲဟာ . . .”

“အား! . . .”

ဒေါ်ပုမနှင့် မရီတို့ဆွဲရန် အချိန်မရလိုက်ပါ။ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေ
ကြသည်။ တင်လှမှာ အောက်ကိုစွေကျသွားပြီး နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီး သေ
သွားသည်။ တင်မြမှာလည်း ဓားကြီးကိုဝင်ပြီး ကြက်သေ့သေနေသည်။ ဒေါ်
ပုမ သတိရလာပြီး တင်လှဆီကို ပြေးသွား၍ ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“အမလေး သားလေးရဲ့ . . . အဖြစ်ဆိုးလှချင်လား။ အခု တစ်

သောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီလား။ အမေ့ကို ဘယ်သူ လုပ်ကျွေးမှာလဲ”

ဒေါ်ပုမ တစ်ယောက်တည်းရင်း အသက်ပါ ပျောက်သွားသည်။ သူ့မှာ နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေသဖြင့် ကြာတော့ နှလုံးရောဂါ စွဲလာပြီး ယခုလို နှလုံးရပ်၍ သေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ရဲ တွေ ရောက်လာပြီး အလောင်းတွေကို ဆေးရုံသယ်သွားပြီး တင်မြက် ဖမ်း ၍ ရဲစခန်းခေါ်သွားသည်။

မရီနှင့် ကလေးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ မရီမှာ ယောက်ျားမလည်း ဆုံး၊ မတ်လည်း ဆုံး၊ ယောက်ျားလည်း ထောင်ကျနှင့် ဖြည့်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကျိုးမပေးသော အရက်ကြောင့် သူတို့မိသားစု ဘဝ လေး ပျက်စီးသွားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၍ အသုဘကိစ္စ အဆင်ပြေစွာ ပြီးသွား သည်။ မရီ တစ်ယောက် ရက်လည်ပြီးသောအခါ တိုက်ကို ရောင်း၍ သူ့ သမီးလေးကို ခေါ်၍ ရွာကို ပြန်သွားရှာသည်။

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲကွယ်”

“သူတို့အဖြစ်က သနားစရာ ကောင်းပါတယ်”

“ကဲ...အခေါ်လည်း ပြန်ဦးမယ်။ သမီးတို့ရုံးက ပြန်လာတော့မယ်” တစ်ဘက်ခြံက အခေါ်ကြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ မလေး

ရွှေ သူတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

“သူ မကျွတ်သေးလို့ ငါတို့ကို ပြတာ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကို ကျွတ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ မောင်တင်ထွန်း အိမ်လာတုန်းကလည်း သူ မကြိုက်တဲ့ အရက်တွေ သောက်လာလို့ ခြောက်လွှတ်တာ .. သူ ဒီဘဝက ကျွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကျွတ်မလဲဆိုတာ အစ်ကို့ကို ပြောပြီး တိုင် ပင် ကြည့်ဦးမယ်”

နောက်နေ့ မနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကိုဝင်းအောင်တို့ ဤအိမ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ .. သူတို့ကျွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘုန်းကြီး (၅)ပါးလောက် ပင့်ဖိတ်ပြီး အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေး အမျှဝေ လိုက်ပေါ့”

ကိုဝင်းအောင် ရုံးအားရတ်တွင် အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး (၅)ပါးပင့်ဖိတ် ၍ ဆွမ်းကျွေးပြီး အမျှဝေလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မလေးရွှေတို့ ပြောင်း သွားသည်အထိ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မလေးရွှေ၏ ဖျက်လုံး ထဲတွင် သူ့ပုံရိပ်ကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေပါတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ (ဖြစ်ရပ်မှန်)

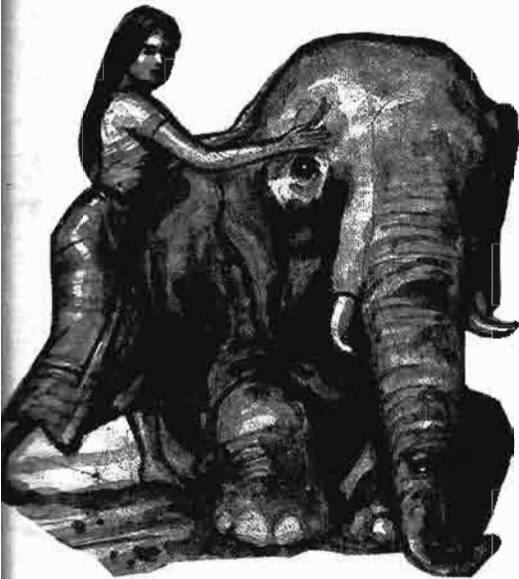
ရေနံမြေ ခရေ

မိခင်ရင်ပေါ်တွင် ဆင်မေတ္တာ

ရှုစွဲကော်
ဖောင်တော်သိ

။
 'တဟုန်းဟုန်း
 တောက်လောင်နေတဲ့
 ချစ်ပိုရဲ့ ဒေါသမီးကို
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
 မေတ္တာရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်
 လိုက်ပါပြီ။

အော် . .
 ချစ်ပို မျက်ရည်တွေ တွဲ
 လို့ပါလား။

။

ရှေ့တန်း ခံစစ်စခန်းတွေမှာ တပ်တစ်တပ်နဲ့ အချိန်အပြောင်း
 လုပ်တဲ့အခါ ရိက္ခာလက်ကျန်၊ ခံစစ်နယ်နိမိတ်၊ ရန်သူ့သတင်းနဲ့ အလေ့
 အထ၊ နယ်မြေအခြေအနေ၊ ဒေသခံတွေရဲ့ သဘောထားစတာတွေကို
 စာရင်းဖွဲ့ထား အသေးစိတ်ကအစ နောက်တာဝန်ယူရမယ့် စစ်ခေါင်းဆောင်
 တို့ လက်မှတ်ထိုး လွှဲပြောင်းပေးရတဲ့ ထုံးစံ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် စစ်မှထမ်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
 မရှိတဲ့ လွှဲပြောင်းလက်ခံခြင်း အပိုဆောင်းတစ်ခု လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ခံ
 ရတာ ကြုံဖူးပါတယ်။

(၁၉၆၇)ခုနှစ် ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးထွက်စဉ်က ရှမ်း၊ ကချင်၊
 ဗမာ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ အခြေချနေထိုင်တဲ့ "မရမ်း"အမည်ရှိတဲ့ ရွာ
 စစ်စခန်းထိုင်စဉ်က လတရ (၁) တပ်ခွဲမှူးဆီက "ချစ်ပို"အမည်တွင်တဲ့
 ဆင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ကို လက်ခံရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း (၈၉)ရဲ့ရှေ့တန်းဌာနချုပ်ကတော့ ဝိုးကောင်း

မှာထိုင်ပြီး ဆားမှော်ခွင်၊ ကားပိုင်းခွင်၊ ဖားကန်ခွင်၊ မရမ်းခွင်၊ ဝိုးကောင်းခွင်
 တွေမှာ တပ်ခွဲတစ်ခွဲစီ တပ်ဖြန့်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော် ဦးစီးတပ်ခွဲ (၄)ခွင်ကတော့ မရမ်းခွင်ပါ။

(၁၉၆၇) ခုနှစ်ဝန်းကျင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကတော့ မန္တလေး

ခြစ်ကြီးနား၊ စာပို့ရထားနဲ့ မြစ်ကြီးနား၊ နဘားလော်ကယ်ရထားပဲ ရှိပါတယ်။
 ဒုတိယလမ်းတစ်မျိုးနဲ့ပဲ ရရီးသွားရကြောင်း ဆိုလိုတာပါ။ ကားလမ်းတွေရှိ
 အမယ် နယ်မြေမအေးချမ်းလို့ရော လမ်းဟောင်း လမ်းကြမ်းဖြစ်နေလို့ရော
 ကြောင့် အသုံးမပြုပါဘူး။

ဒုတိယတပ်ခွဲမှူး ဦးစီး တပ်စိတ် တစ်စိတ်လျှော့ တပ်ခွဲကို မရမ်း
 ဇာမှာရှိတဲ့ လတရ (၁) - တပ်ခွဲမှူးဆီက စခန်းကို အကြမ်းဖျဉ်း လက်ခံထား
 ခဲ့ တစ်ရက် ကြိုလွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကတော့
 မြစ်ကြီးနားရှိ တပ်မဟာ (၇)မှူးကိုယ်တိုင် လာရောက် တွေ့ဆုံစစ်ဆင်ရေး
 နိဒါန်းပြောမှာကို နာမံဖို့အတွက် စောင့်ဆိုင်းပြီး နောက်တစ်နေ့ စာပို့
 ရထားနဲ့မှ လိုက်ဖြစ်ပါတယ်။

မရမ်းဘူတာကို ရထားဆိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်စေ့နောက်စရာ
 အမြင်ကပ်စရာနဲ့ ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့ရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် တိရစ္ဆာန်တွေဆိုလို့ အိမ်မွေး ကြောင်း၊ ခွေးတောင်
 ချစ်တတ်ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန် မချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမှ ကျွန်တော်
 သက်ခံ ထိန်းကျောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပိုက နောက်တန်းပြန်
 သတရ(၁) ရဲဘော်တွေ လိုက်ပါမယ့် ဒီဇယ်ရထားကြီးရှေ့က ပိတ်ဆိုတားဆီး
 ဒီဇယ်ရထားကြီးက တဘူဘူ တဘော်ဘော် . . ဥဩဆွဲမောင်းထုတ် စက်
 ဆိုင်းမောင်းတွေ အောက်ဆင်းချိန် လတရ(၁) ရဲဘော်တွေ ရှိရာ စစ်တွဲ
 နှိပ်သွား . . ပြုတင်းပေါက်ကနေ နာမောင်းကြီး ထိုးတင် . .

ရဲဘော်တွေက လူသားမိတ်ဆွေချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလို
 အမောင်းကြီးကို ပိုင်းဆွဲနှုတ်ဆက်။ ရထားကြီး ဘီးလိုမဲ့ပြီဆို ဒီဇယ်ခေါင်း
 ဆွဲပြေးပြီး လမ်းပိတ်ဆိုနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

"မိုလ်ကြီး . . ဂေကစောင့်ဗျာ"

ကျွန်တော်တို့ အမှာစကား ပြောနေတဲ့ လတရ(၁) တပ်ခွဲမှူး ဝိုလ်

ကြီးသိန်းဝင်းဦးဟာ စကားဖြတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဆင်ပေါက်ကြီးတို့
ခေါ်... စက်ခေါင်းမောင်းတွေကို မိနစ်ပိုင်းစောင့်ဖို့ သွားပြောတာပါ။

ဗိုလ်ကြီးသိန်းဝင်းဦးနဲ့ ကပ်ပါလာတဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီးဟာ စော
စောကလိုပဲ ရထားပြုတင်းပေါက်ကတဆင့် နာမောင်းကြီးထိုးသွင်း ချ
ဘော်တွေက နှုတ်ဆက်ရင်း-

“ချစ်ပို ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆိုတာပေါ့ကွာ”
“လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်”
“နောက်ရောက်တဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းပါ..

ချစ်ပိုရယ်”
ဆင်ပေါက်ကြီး မျက်ရည်တွေ ယိုစီးရင်း ခေါင်းငြိမ်ပါတယ်။ ရဲဘော်
တွေ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ပေါ့။

“ချစ်ပို.. သားကြီးအတွက် နေရေး ထိုင်ရေး စားရေး သောက်ရေး
အကုန်လုံး ဒီက ဗိုလ်ကြီးကို မှာခဲ့တယ်။ ငါ့သားကြီး ဘာမှမပူနဲ့.. တို့တွေ
မျက်ရည်မကျချင်ဘူး”

ဗိုလ်ကြီးသိန်းဝင်းဦးဟာ ဆင်ပေါက်ကြီး ခေါင်းကို ပွတ်သတ်ရင်း
သူ့သားသမီးကို အမှာစကားပြောသလို ပြောနေချိန်မှာတော့ ဆင်ပေါက်
ကြီးဟာ လေးကန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ခေါင်းငြိမ်ပါတယ်။

တိရစ္ဆာန်မချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြား အပြန်
အလှန်ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒီဆင်ပေါက်ကြီးကို စစ်ဆင်ရေးကာလ
တစ်လျှောက် စားရေး သောက်ရေး တာဝန်ယူရတော့မှာဖြစ်လို့ လတရ
က ရဲဘော်တွေလို ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို သံယောဇဉ်ထားရင်တော့
အခန့်မသင့်လို စိတ်ရိုင်းဝင်ရင် ကိုယ့်ဆင်ဦးစီးကိုတောင် နင်းသတ်တဲ့ အစဉ်
အလာကို သတိထားမိတော့လဲ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးကြီး ရွက်ရတော့မှာပါလား
အသိစိတ်ကြောင့် စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဆင်ပေါက်ကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဗိုလ်မှူးကြီး

လှအောင်ဦးစီးတဲ့ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့က မေ့ဆေးသေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခဲ့
တာပါ။ အရိုင်းကို ဆင်ယဉ်တွေနဲ့ ယဉ်ပါးအောင်သင် .. ရုန်းကန်လို ပေါက်ပြ
တဲ့ အနာတွေပျောက် .. ဆင်ယဉ်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ လုပ်ငန်းခွင်
အသုံးမဝင်တဲ့ ဆင်ဖြစ်နေပါတယ်။

ကနဦး တောသဘာဝအတိုင်း နေစဉ်က သစ်ငှက်စူး ခံထားရတာ
ကြောင့် ပိုးတွယ် လောက်ကိုက် အနာရင်း.. ရောဂါဟောင်းက ခြေတစ်ဖက်
သိပ်နေ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဖြစ်နေလို့ စခန်းထိုင် တပ်ခွဲမှူးကို
အပ်နံရာက ပြန်မတောင်းတော့ဘဲ ရဲဘော်တွေနဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း
သံယောဇဉ်တွေ ရှည်လျားပြီး ကျွန်တော့်လက်ထက်ထိတိုင်အောင် ဝင်း
ရှု- ဝင်းပိုင်ကြီး ရာထူး ဆက်ခံနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မရမ်းစခန်းကို လက်ခံပြီး တစ်ပတ်ကြာအထိ လတ
ရ (၁)က ရဲဘော်တွေနဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီး ဘာကြောင့် ဒါလောက် သံယောဇဉ်
ကြီးရလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါတယ်။ မရမ်းရွာခံတွေဆီကလည်း မေးမြန်းပြီး
အဖြေရှာပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာတွေ သိရသလို၊ ယုတ္တိမတန်တာတွေ
ဆည်း သိရပါတယ်။

နောက်တန်းပြန် လတရ(၁)မှာ မရမ်းရွာသူ ငါးယောက်ပါသွား
မိတယ်။ အဲဒါ ဆင်ပေါက်ကြီး အောင်သွယ်ပေးတာပါတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မရမ်းရွာတပ်စခန်းဟာ မရမ်းရွာကြီးနဲ့ တောင်
သတ်၊ မန္တလေး- မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တည်ရှိပါ

တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနဲ့ရထားလမ်းကြား ကျေးရွာချင်းဆက် ကျောက်
ခင်းလမ်း ရှိပါတယ်။ နံနက်ခင်းဆို ဈေးသွားဈေးလာတွေ မပြတ်တမ်း မြင်
တွေ့ရပါ တယ်။

“ချစ်ပို .. ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည်
အကျီ အဖြူရောင်နဲ့ မိန်းမကို ဒီစာသွားပေး”

လို့ ရဲဘော်ကရိုင်း... ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပိုက နာမောင်းဖျားမှာ
ရည်းစားစာကို ညှပ်ပြီး လိုက်ပေး။ အဲဒီအချိန်မှာ စာပေးတဲ့ ရဲဘော်က သူ
ပေးတာ မှန်းသိအောင် တပ်စခန်းရှေ့မှာ လမ်းသလားပြ။ စာပေးခံရတဲ့
အမျိုးသမီးက ကြောက်တာရော၊ ရုတ်တာရော မယူမချင်း တကောက်
တောက်လိုက်နေတာကြောင့် ပေးစာကိုယူ၊ အဲလိုနဲ့ သုံးလေးကြိမ်မြောက်
တော့ သမီးရည်းစားဖြစ်၊ ရဲဘော်တွေနဲ့ညား နောက်တန်းပြန်တော့ လိုက်ခါ
တုန်ရောလို့ သိရပါတယ်။

ရဲဘော်တွေဘက်ကရော ဆင်ပေါက်ကြီးကို ဘာအကျိုးပြုလဲ။
ကချင်ပြည်နယ် ဆားမော်ရွာနဲ့ နမ္မတီးရွာကြားတွေမှာ သကြားစက်
တွေ ရှိပါတယ်။ သကြားချက်ဖို့ ကုန်ကြမ်းကတော့ ကြွပါ .. ဟိုပင်၊ တောင်နီ
မင်းဘော မင်းကုန်းရထားပေါ်က ကြည့်ရင် ကြံစိုက်ခင်းတွေမှ ဖျက်စေ
တဆုံးပါ။

ရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိတဲ့ တပ်တွေဟာ နေ့စဉ်ရက်ဆတ်
ဆိုသလို လမ်းလုံခြုံရေး ယူရပါတယ်။ တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ စခန်းပြန်တဲ့အခါ
ရဲဘော်တစ်ယောက် ကြံလေးငါးချောင်း ပါလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကြံတွေ
ဟာ ဆင်ပေါက်ကြီးကို ကျွေးဖို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်ပေါက်ကြီးကလည်း ရဲဘော်တွေကိုချစ် ..

ရဲဘော်တွေကလဲ ဆင်ပေါက်ကြီးကို ချစ်လို့ ..

“ချစ်ပို” အမည်ပေးထားကြောင်း သိစွင့်ရပါတယ်။

“ဟ .. ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ရဲဘော်တွေ .. မင်းတို့သူများ စီးပွား
ဖျက်ဆီးအောင်လုပ်တဲ့ ရဲဘော်တွေပဲကွ”

မြစ်ကြီးနားဘက်က မီး
ရထားလမ်း လုံခြုံရေး တာဝန် ပြီး
ဆုံးလို့ စခန်းပြန်လာတဲ့ရဲဘော်တွေ
ကြံတွေ ထမ်းလာတာမြင်လို့အပြစ်
တင်စကား ဆိုလိုက်ခြင်း ပါ။

“ကြံခင်းပိုင်ရှင်တွေ
ကိုယ်တိုင်ပေးလိုက်တာပါ”

“ခါလောက် အများကြီး
.. ဟုတ်ရော ဟုတ်ကြရဲ့လားကွာ”

ကျွန်တော် ရဲဘော်
အားလုံး မြှင့်ပြောနေစဉ်မှာ တစ်စု
မှူး ဒု ဝိုင်းဝင်းအောင်က -

“ဟုတ်ပါတယ် .. တပ်ခွဲမှူး၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းအပြန် ကြံခင်း
ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က ရဲဘော်တွေ ခင်ဗျားတို့စခန်းက ချစ်ပိုအတွက် ကြံ
တွေ ယူသွားပေးကြပါဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင် ခုတ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ချစ်ပိုက အသိအကျွမ်းတွေ များလှချည်လား”
တပ်စုမှူး ဒု ဝိုင်းဝင်းအောင်ရဲ့စကားကို လက်ခံ ယုံကြည်မိလို့
ကျွန်တော် လေသံပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က “ချစ်ပို .. ဂိတ်ဝမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပေရပ်နေတာပါလိမ့်”
လို့ အတွေးစရဲ့အဖြေကတော့ ရဲဘော်တွေကို မျှော်တာပါ။ ရဲဘော်တွေ ပြန်
လာပြီဆိုတော့လည်း ခေါင်းတခါခါ၊ နာမောင်းတရမ်းရမ်းနဲ့ ပျော်ပီးနေတာ
မြင်ရသူ ကျွန်တော့်အတွက် ကြည်နူးစရာပါ။

တစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ်၊ တစ်လဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကျော်လွန်
လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချစ်ပိုအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်ပို
မစားရ မသောက်ရမှာ ပူပင်လာတတ်ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ -

“မီးပုံပွဲမှာ စုကာ ဝေးကာ အပေါင်းအဖော်များနဲ့ ပျော်ပါတယ်”
ကျွန်တော့် တပ်ခွဲရုံးပိုင် နေရှင်နယ် ပန်နာဆိုနစ် လေဒီယိုတ ချစ်ပို

ဝင်းသားကြီး ဝင်းဦးရဲ့ မီးပုံပွဲ သီချင်းလာလို့ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲရုံး ရဲဘော်တွေ တပါ သံပြိုင်လိုက်ဆိုနေစဉ်မှာ စခန်းထိတ်ဝ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်က -
“ချစ်ပိုကြီး ကနေတယ် ဟေ့”

လို့ အော်ပြောလိုက်လို့ စခန်းရဲ့ ရဲဘော်အားလုံးက ထွက်ကြည့် ဝါတယ်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သီချင်းဆိုရင်း အားပေးမှန်းသိလို့ ချစ်ပို ကြီး ခေါင်း နှာမောင်း လက်တွေ စီးဝါးကိုက် လှုပ်ရမ်းကပြမှုဟာ ပိုပြီး သွက် လက်လာပါတယ်။

မိဝေး ဖေဝေး . . ဇနီးသားသမီးတွေနဲ့ ကွဲကွာ ကင်းဝေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ပျော်ရွှင်မှုရစေဖို့ ကပြအသုံးတော်ခံတဲ့ ချစ်ပိုကို ကျွန်တော့် ရဲဘော်တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်စတွယ်တော့တာပါပဲ။

ချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်ရွှင် ဇန်တီးပေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် မစွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့အပြင် စိတ်သောကရောက်အောင် ဇန်တီးနေသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော် မရမ်းရွာထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲ သွားသွား။ ဇနာက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ပါတတ်ပါတယ်။ ပြန်ပါဆိုလို့လည်း မပြန်ဘူး။

ချစ်ပိုဟာ စကားမပြောတတ်တာလွဲလို့ သူ့အသံစိတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေနဲ့အပြိုင် ပျော်ရွှင်တယ် ဝမ်းနည်းပူဆွေးတတ် ချစ်တတ် မုန်းတတ် စိတ်ဒေါသဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

မရမ်းရွာလယ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ ပိုင်ရှင်က တော့ တင်မေချစ်နဲ့ တင်မေစစ် အမြွှာညီအစ်မ အပျိုကြီးတွေပါ . . ကျွန် တော်က တင်မေချစ်နဲ့ အပြန်အလှန် ချစ်ကျွမ်းဝင်နေပြီဆိုတာ သိနေသလို ပါပဲ။

မိ - မ ချစ်သူတို့ဘဝ . . ကျွန်တော် တင်မေချစ် လက်ကို ကိုင်ချင် ပါတယ်။ တင်မေချစ် သွယ်လျတို့ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ချင်ပါတယ်။ တင်မေချစ် ပါးပြင်ကို အနမ်းဖိုးတွေ ရွာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝပါဘူး။

ပြောရရင် တင်မေချစ် အနား ကပ်ခွင့်တောင် မနေရပါဘူး။ ချစ်ပို နှောင့်ယှက်နေလို့ပါ။ တင်မေ ချစ် အနားကပ်ရင် နှာမောင်းနဲ့ တွန်း ပြီး ရွာထုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဆင့်၊ ကျွန် တော် အသက်၊ တင်မေချစ် အရက်၊ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအရ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ မမြင်ကွယ်ရာမှာ ချိန်းတွေ့ဖို့ မသင့်ပါဘူး။ သိက္ခာရှိ ရှိနဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာ တွေ့ဆုံကြပြန် တော့လဲ ချစ်ပို နှောင့်ယှက်တာနဲ့ ချစ်စကားလှလှလေးတောင် တုံ့လှယ်ပြောဆိုခွင့် မရှိပါ။

ရက်မှလ အလီလီပြောင်ဖိုပြီး ချစ်သက်တမ်းလေးတွေ ရှည်ကြာ လာတဲ့ထိ ချစ်ပို အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလာပါတယ်။ ချစ်ပို တင်မေချစ်တို့ ချစ်နေပြီဆိုတာပါပဲ။

တစ်မိပေါက် မောင်နှမအရင်းအချာ အချစ်မျိုး . . အသည်းနှင့် အောင် ချစ်ရတဲ့ အစ်မ (သို့မဟုတ်) ညီမလေးကို အစ်ကိုကလွဲလို့ ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ မချစ်စေချင်တဲ့ မောင်နှမချစ် (၅၂၈) ကီလေသာတင်းစင် တဲ့ အချစ်မျိုးလား။

ကျွန်တော့်လိုပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ (၁၅၀၀) အချစ်မျိုးလား။
“ကို . . ချစ်ချစ် သဘောကို သိချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ . . ကိုကို”

အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်မေချစ် မျက်လုံးအစိုင်းသားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပါကယ်။

“ချစ်ချစ် . . ချစ်ပိုအပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောထားကို ဇနီးတာဝန်”
“ကိုကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ သိချင်ပါကယ်။”

“ချစ်ပိုဟာ အတို့လိုပဲ ချစ်ချစ်ကို ချစ်နေသလားလို့ပါ”

“အော် ..ကိုကိုရယ် ..ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါများ စိုးရိမ်စရာလား၊ ချစ်ချစ်က မနုဿလူသား၊ ချစ်ပိုက တိရစ္ဆာန် .. မဖြစ်နိုင်တာမတွေးစမ်းပါနဲ့”

“တကယ်လို့ ချစ်ပိုဟာ လူဖြစ်နေရင်ကော”

“ကိုကိုနော် ..”

ကိုကိုနော်လို့ ပြောတဲ့ လေသံ ..၊ ခပ်စုစု နှုတ်ခမ်း ..၊ ခပ်စွေစွေ မျက်စောင်းတစ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် သဝန်တိုရန်ကောလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေပါတယ်။

သဝန်တိုတာ အချစ်လို့ ခေါ်ရင် တင်မေချစ် အပြစ်ဆိုမှုကို ကျွန်တော် ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး တွေးပါတယ်။ ချစ်ပိုဟာ တိရစ္ဆာန်ပါ စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီဆို သူ့သခင် ဆင်ဦးစီးကိုတောင် နင်းသတ်တဲ့အထိ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ အသိကြောင့် အချိန်တွေလို့ မဖြစ်တော့ကြောင်း နားလည်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးကာလ ကုန်ဆုံးဖို့ တစ်လတောင် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ တင်မေချစ် သူတို့ ပိုချစ်တယ်။ ကိုယ်က ပိုချစ်တယ်လို့ အချစ်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေချိန် ..၊ အချစ်ရဲ့ အထွဋ်အထိပ်ကို ရောက်နေချိန် ..၊ နောင်ရေးအတွက် စိုင်းပြင်းနေချိန်မှာတော့ ချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တင်မေချစ်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် မရမ်းရွာထဲသွားရင် ကျွန်တော့်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တတ်တဲ့ ချစ်ပို ခုတလော မလိုက်တော့ပါဘူး။ ရဲဘော်တွေ တင်းအိပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုး၊ ရဲဘော်ချင်း စကားများရန်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို လာတိုင်၊ ရဲဘော်တွေ အစာမကျွေးရင် နာမောင်းကြီးနဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နဲ့ သတင်းပို့၊ ရေဒီယိုက မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းလာရင် ကျော့ကျော့ မော့မော့ ကခုန်တတ်တဲ့ ချစ်ပိုဟာ လေးလံထိုင်းနှိုင်းလို့ နေပါတယ်။ လူလိုဆိုရင် စိတ်ဖိစီးမှု ခံစားနေရသလိုပါ။

ချစ်ပိုဝေဒနာကို ကျွန်တော် မျှဝေခံစားတတ်ပြီဖြစ်လို့ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ချစ်ပိုကို ချောပါတယ် မပျော့ပါဘူး။ ချစ်ပိုကို မြှောက်ပါတယ်။

မမြှောက်ပါဘူး။ လတ်ဆတ်တဲ့ ကြံတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခုတ်ခိုင်းကျွေးပါတယ် မစားပါဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ မမှိုတ်မသုံ မျက်လုံးအစုံတကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေခြင်းဟာ ကောင်းသော လက္ခဏာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ကြံကြံနေတဲ့ သဘောပါ။

စစ်ဆင်ရေး ကာလပြီးဆုံးပြီး နောက်တန်းပြန်နားမှ နောက်တစ်ခေါက်လာပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ကိစ္စ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိစ္စဟာ မသေချာ မရေရာတဲ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားဘဝဟာ ဝေဒနာရုံရုံချစ်ချစ် တာဝန်ကျရာကို အချိန်မဆိုင်း သွားရတဲ့ဘဝပါ။

ကျွန်တော် တင်မေချစ်နဲ့ ညှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောဆိုတာ ကြောင့် မိုးကောင်းရေတန်း ဌာနချုပ်ကို သွား။ ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံတာ အလွယ်တကူပဲ ခွင့်ပြုပါတယ်။ အခြေအနေပေးရင် တပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချိန်ဖြင့် မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။

“ပိုလ်ကြီး မောင်ဘိုကြီး နှင့် မတင်မေချစ်”

မင်္ဂလာမဂ္ဂုပ် နဖူးစီး စာတမ်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လိပ်ပြာမလုပ်ပါ။ စိတ်မသန့်ပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တင်တောင်းတဲ့ ငွေကြေးပမာဏဟာ မည်ကာမေတ္တာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ တင်တောင်းငွေကို နှစ်ဆတိုး နားဖောက်ချိန်မှာ လူလယ်ကောင်ထုတ်ပြတဲ့ တင်မေချစ်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ပေးသလို၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ရိုးကျူးထောပနာဖြင့် ခံချင်တဲ့ သဘောဖြစ်တာကြောင့် လိပ်ပြာ မလုပ်တာပါ။

မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်၊ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံး မတင်မေချစ် တာဝန်ယူတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မိန်းမရက်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အထူးပဲ ဖြေ သတင်းပေါက်သွားရင်တော့ အရှက်ရစရာပါပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းချုံးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မတင်မေချစ်ဟာ ငွေကြေးပြည့်စုံလှတဲ့ မျက်နှာကြီး တောသူဌေးဖြစ်တာကြောင့်

အတုယ့်ချဲ့ပါတယ်။

ရွာလေ့အတိုင်း ဝက်သားဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါတယ်။ မတင်
မေ့ရဘဲ ဂုဏ်ပကာသန ငွေကြေးကြွယ်ဝသလို၊ မိတ်သက်ဟာလည်း ပေါ့ပါ
တယ်။ မနက် ခုနစ်နာရီမှ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီထိလို့ ကြေညာထားပေမယ့်
နေက် မိုးလင်းပြီးဆိုထဲက ဧည့်ခံကျွေးမွေးလာတာ ရှစ်နာရီကျော်၊ ကိုးနာရီ
ထိုးချိန်မှာတော့ ဧည့်ခံ မကွပ်တောင် မဆဲ့ဘဲ ပရိသတ်ပြုဆင်းလာပါတယ်။

“အခါတော် ပေးတာက x x x နတ်ရေးငယ် ရွှေစာ”

ကျယ်လောင်လှတဲ့ အသံချဲ့စက်က မင်္ဂလာအခါပေး သီချင်းသံ
ဟာ.. “လာကြပါ .. ကြွရောက် သုံးဆောင်ကြပါလို့ ဖိတ်ကြားနေသလိုပါပဲ”

မရမ်းရွာကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာပွဲအရှိန်ကြောင့်လို့ပဲ ဆိုရမှာ
ပါ။ နေပြင်လို့ အချိန်ရင့်ပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိသတ်ဟာ ကျွဲပါးမသွားဘဲ
မကွပ်တွင်း အိမ်မကြီးပေါ် ဘေးအိမ်နီးချင်း အိမ်တွေမှာပါ ပြည့်လျှံလို့
တောင်နေပါတယ်။ မရမ်းရွာကြီးရဲ့ “အစည်ကားဆုံးသော မင်္ဂလာပွဲ” လို့
တောင် ပြောစမှတ်ပြုရမယ့် ပွဲလို့တောင် မှတ်ချက်ပြုခံရတဲ့ပွဲပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ -

“တပ်ထဲက ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပို ပြေးလာတယ်ချို့”

ချစ်ပိုလာတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် အော်ဟစ်ပြောဆိုသူရဲ့
လေသံမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့ စိုးရိမ်မှုသဘောဆောင်နေလို့ ကျွန်တော်
ဧရာ မတင်မေ့ချစ်ပါ မကွပ်အပြင် ထွက်ကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ..
ပုံမှန်ခြေလှမ်းနဲ့ လာခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး ဂမူးရှူးထိုးနဲ့ အပြေး
လာခြင်းပါ။

“မီးဖိုထဲ ဝင်သွားပြီ”

“ပြေးကြ ပြေးကြ”

ပွက်လောရိုက်သံတွေနဲ့အတူ ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့တွေ ဘေးလွတ်
ရာကို ထွက်ပြေးချိန်မှာတော့ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဝက်သားဟင်း
မိုးပြဒယ်အိုးကြီးကို နှာမောင်းနဲ့ ထိုးလှန်ပစ်ပါတယ်။ မီးဖိုဘက်မှာတော့
အဆီတဝင်းဝင်း အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ဝက်သားတုံးတွေ ပြန်
ကျဲကျန်ပါတယ်။

“ချစ်ပို .. ချစ်ပို”

“ချစ်ပို မလုပ်ပါနဲ့ .. တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်အသံကြားရင် စိတ်ပြေတန်ကောင်းရဲ့လို့ အသံဖေး
ကြည့်ပါတယ်။ မတင်မေ့ချစ်ကလည်း သူတောင်းပန်ရတန်ကောင်းချဲ့လို့
အထင်နဲ့ တောင်းပန်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေ့ချစ်ကို တစ်ချက်စွေ
ကြည့်ပြီး ထမင်းတွေထည့်ထားတဲ့ တောင်းတွေကိုမှောက်၊ ထမင်းတွေတို့
နင်းခြေပါတယ်။

“ချစ်ချစ် ပြေး .. ပြေး၊ အိမ်ပေါ် တက်ပြေး ..”

ချစ်ပိုဟာ ထမင်းတောင်းတွေ သွန်မှောက်နင်းခြေပြီးလို့လည်း
စိတ်မပြေနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ဘက် ဦးတည်လာလို့ မတင်မေ့ချစ်ကို တွန်း
လွှတ်ပါတယ်။

အရေးထဲ မတင်မေ့ချစ် လဲကျသွားလို့ ဆွဲထူနေစဉ်မှာ ချစ်ပိုဟာ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်မမူဘဲ မင်္ဂလာမကွပ်ဘက် ထွက်သွားပါ
တယ်။ မကွပ်ထဲက ဧည့်ပရိသတ်တွေ အစုအပြုံလိုက် အလဲလဲအပြိုင်ပြီး
ထွက်ပြေးကြပါတယ်။

“ချစ်ပို .. စိတ်လျော့ပါ”

“ချစ်ပို .. ငါတို့ကို မသနားတော့ဘူးလား”

ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေ့ချစ် အသံပေး တောင်းပန်ပေမယ့် ခေ့ငါ

ဘူး။ မင်္ဂလာသီချင်းတွေ သီကျွေးနေတဲ့ အသံချစ်စက် ဟွန်းကြီးနှစ်လုံးကို ဆွဲဖြုတ်၊ လမ်းမပေါ်က ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ထုခြေ၊ ခြေထောက်နဲ့ ထပ်နှင်း၊ ပြီးတော့ မဏ္ဍပ်တိုင်တွေ ဆွဲနှုတ်မြိုဖျက်ပစ်လို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပါပြီ။

သတို့သား ကျွန်တော်နဲ့ သတို့သမီး မတင်မေချစ်ကလွဲလို့ အနီးဝန်းကျင်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

နံနက်ပိုင်းဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲဟာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အပျက်အစီးတွေနဲ့ အတူ ကျက်သရေကင်းခဲ့တဲ့ တစ်ပြင်ကြီးလိုပါပဲ။

“ခိုင်း .. ခိုင်း .. ခိုင်း”

ဘယ်သူကပြောပြီး သတင်းပို့လိုက်တယ် မသိ။ ကျွန်တော့် ရဲဘော် ဆယ်ယောက် သေနတ်ပစ်ဖောက် ခြောက်လှန့်ပြီး မပြေးလာကြပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အပျက်အစီးတွေမြင်ပြီး ချစ်ပိုကို ပစ်သတ်ကြတော့မှာပါ။

“ဗိုလ်ကြီး .. ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လာခဲ့ပါ”

“မေချစ် .. ဗိုလ်ကြီးနဲ့အတူ ဒီဘက်ကို လာခဲ့ပါ”

ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေ ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ်ကို အော်ခေါ်ရင်း သေနတ်နဲ့ချိန်တဲ့လူက ချိန်၊ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ခတ်ရင်း ခြောက်သူက ခြောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်ပိုဟာ ရဲဘော်တွေရှိရာဘက် ခေါင်းလှည့်ထားပါတယ်။ နဖူးတည့်တည့် ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်လိုက်ရင် ဘိုင်းကနဲ လဲပြီး သေပွဲဝင်တော့မှာပါ။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် .. မပစ်ကြပါနဲ့ရှင်”

“ချစ် .. ချစ် ..”

မတင် မေချစ်
ဟာ ရဲဘော်တွေကို
တောင်းပန် ရင်း
ချစ်ပို ရေ့ပြေး
ထွက်သွားလို့
ကျွန် တော်

လိုက်ဆွဲတာ မမှီလိုက်ဘဲ ချစ်ပိုရှေ့က ကာလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ချစ်ပိုနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ပါ အသေခံမယ်ဆိုပြီး ရဲဘော်တွေရဲ့ ခံစားပွဲကို ကာကွယ်လိုက်ပါတယ်။

“ဗိုလ်ကြီး .. မေချစ် .. မစွန့်စားချင်ပါနဲ့။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အတွက်နဲ့ အသက် ဆုံးရှုံးမခံပါနဲ့”

“ဖယ် .. ဖယ် .. ပစ်တော့မယ်နော်”

“ဦး ..”

ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ် မျက်လုံး စုံပိုက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ စက္ကန့် .. မိနစ် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျှော် လင့်သလို၊ ဖြစ်မလာလို့ ချစ်ပိုရှိရာ နောက်ကျောက်ကို လှည့်ကြည့်ချိန်မှာတော့ ရင်နင့်အောင် ခံစားရပါတယ်။

ချစ်ပို ခြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်နေလို့ပါ။

တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့ ချစ်ပိုရဲ့ဒေါသမီးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မေတ္တာရေနှု ငြိမ်းသတ်လိုက်ပါပြီ။

အော် .. ချစ်ပို မျက်ရည်တွေ တွဲခိုလို့ပါလား။

“ချစ်ပိုရယ် နောက်ဘဝဆိုတာများ ရှိခဲ့ရင် ..”

မတင်မေချစ်ဟာ ချစ်ပို ဦးကင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ စကားဆိုပါတယ်။ အသံတိမ်ဝင်သွားလို့ ဘာမှမကြားရတော့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားလက်ကျန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့မျှ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ရပါတယ်။

ချစ်ပိုနဲ့အပြိုင် မတင်မေချစ်ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့်ပါ။

ရွှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်ဖော်သီ

တင့်လွင်
(ဘုရားနီ)

ဘီလူးရုပ်တုနှင့် ကြမ္မာဆိုး

။
 “အ.. အ.. လုပ်..
 လုပ်ပါ.. ဦး”
 ဒုတိယအကြိမ် မပီမသ
 အော်သံကြောင့် အားလုံးပြန်ထည်
 နိုးလာကြသည်။ ဝိုးထိန်
 မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် လှုပ်မရာ
 ခေါ်မရ ဖြစ်၍နေသည်။

စေတီပျက်နား ဝွေးနီ မကြာခင်က ငှက်ပစ်လာတတ်သည်။ ငှက်
 ပေါင်းစုံ နေထိုင်ကျက်စားရာ နေရာဖြစ်သည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ရိပ်များ အံ့
 ဆိုင်း ညိုမှိုင်းလျက်ရှိသည်။

ကြီးမားသော ညောင်ပင်၊ ကုတ္တိုပင်၊ ဧရာသဇန်းပင်၊ တမာပင်၊
 ထနောင်းပင်များပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များအတွက် လွတ်လပ်သော သဘာဝ
 တစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

ထနောင်းပင်ပေါ်မှ တွန်ကျားနေသော ရှိုးမောင်နှံစီ ဝွေးနီ ကုတ္တို
 ပင် အကွယ်မှ ရောင်းမြောင်းနေသည်။ လက်ထဲ၌ ခွနှင့် လောက်စာလုံးကို
 အစဉ်သင့်ပစ်ရန် ပြင်ထားသည်။

“ဖလန်း.. ဖလန်း”

ရှိုးနှစ်ကောင် တောင်ပံခပ်ကာ ထပျံသွား၏။

“တောက် ! .. ပစ်ခန်းမှကွာ”

ရှိုးနှစ်ကောင်ကို မပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် တောက်ခေါက်
 ပြောဆိုနေလေ၏။

“ဪ.. ဒင်းကြောင့်ကိုး”

ရှိုးနှစ်ကောင် လန်ဖြန့်သွားခြင်း၏ အဓိကတရားခံကို ဝွေးနီ

ရုတ်တရက် တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ဝါးပင်ထိပ်ဖျားနားဆီမှ လက်မောင်းလုံး
 လောက် လင်းမြေကြီးတစ်ကောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့
 မြင်ရသည်။

“ဝှစ်.. ဖောက် ! .. ဝှစ်.. ဖောက် !”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် လေးစွဖြင့် နှစ်ချက်တိတိ ပစ်လိုက်သည်။ လင်း
 မြေကြီး၏ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။ ဝါးပင်ထိပ်ဖျားမှ အောက်သို့
 လျောကျသွားသည်ကို ဝွေးနီမြင်လိုက်ရ၏။

ဝွေးနီ လင်းမြေပြုတ်ကျရာ နေရာသို့ အလျင်အမြန် ရောက်ရှိ
 သွားသည်။ ခေါင်းသာ မူးနောက်သွားပြီး မြေကို လုံးဝ ရှာမရ ဖြစ်သည်။ သူ
 ကိုယ်သူလည်း ဝေးသ ထွက်နေသည်။

“မသေဘဲနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာ ထင်တယ်”

မကျေနပ်သေး၍ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရှာမိသည်။

“ဘာလေးပါလိမ့် ! ..”

မြေကြီးပေါ်တွင် ကြေးရောင်အဆင်းရှိသော မပီမသ ရုပ်တုလေး
 ကို တွေ့ရှိပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘီလူးရုပ်တုလေးပါလား”

နှစ်လက်မနီးပါးရှိ ဘီလူးရုပ်တုလေး ဖြစ်နေသည်။ တကယ့်ကို
 တစ်ဘက်ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်တော့မည့် ဟန်အမူအယာအပြည့် လက်ရာ
 မြောက်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ပုံဖြစ်လေသည်။ စိတ်ထဲတွင် လိုချင်စိတ်များ
 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ လောက်စာလုံးထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ
 အိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ဘီလူးရုပ်ထုလေးကို လွယ်အိတ်ထဲမှထုတ်၍ အသေအရာ ကြည့်
 နေမိ၏။ ကြက်သီးမွေးညှင်းထလောက်အောင် လက်ရာမြောက်လှသည်။
 ကြည့်ရင်း.. ကြည့်ရင်း လွှင့်ပစ်ရမှာကို နှမြောစရာ ကောင်းနေသည်။
 အလွယ်တကူ နီးစပ်ရာ သစ်သားပေါင်ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

“လူလေး.. မနက်စောစော တောင်ပေါ် တက်ရမယ်နော်၊ အိပ်
 ပါတော့လား”

အဖေအော်လိုက်သော အသံကြောင့် အိပ်ရန် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်

မိသည်။ မကြာလောက်သောအချိန်အတွင်း တခါခါ ဟောက်သံထွက်ကာ ငွေးနီ အိပ် ဖျော်သွားလေသည်။

“ကယ်ကြပါဦး ! . . .
ကယ်ကြပါဦး . . . အ . . . အ”
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေသာ သန်းခေါင်ယံအချိန်

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖိုးထိန်အိပ်ရာဆီမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ငွေးနီနှင့်အတူ မိသားစု လန့်နိုးခဲ့ရလေသည်။

“ဖိုးထိန် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရပ်ဆိုးဆိုး လူကြီး လည်ပင်းညှစ်နေလို့ အော်မိတာပါ . . . အမေ”
အကြောက်လွန်ပြီး မျက်နှာငယ်နှင့် တုန်တုန်ရီရီ ပြောဆိုနေ
သော ဖိုးထိန်စကားကို အားလုံး နားထောင်နေကြသည်။

“မင်းကလည်း . . . ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လည်း ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ . . . မင်းက ပက်လက်လှန်အိပ်တော့ ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

အဘက ဖိုးထိန်ကို အပြစ်ပြောဆိုနေသည်။ ဖိုးထိန်တော့ အကြောက်လွန်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဘူးခဲ။ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်မို့ စိတ်စွဲလန်း၍ မက်သော အိပ်မက် မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရသည်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ပြန်အိပ်တော့ . . . အငယ်ကောင် ငွေးနီ . . . တောင်ပေါ် တက်ရဦးမယ်”

အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ရောက် အိပ်ကြလေသည်။ ဖိုးထိန် မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေသော အရုပ်ဆိုးဆိုး လူကြီးကို မျက်လုံးထဲမှ ဖျောက်မရ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“အ . . . အ . . . လုပ် . . . လုပ်ပါ . . . ဦး”

ခုတ်ယအကြိမ် မဝီမသအော်သံကြောင့် အားလုံးပြန်လည် နိုးလာကြသည်။ ဖိုးထိန် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် လှုပ်မရ။ ခေါ်မရ ဖြစ်၍နေသည်။ တစကောအတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသော အကြောင်းအရာသည် အစ်ကို ဖြစ်သူ ဖိုးထိန် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

အော်သူအော်၊ ငိုသူငိုနှင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်အဖြစ်အပျက်က မလုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ငွေးနီ အံကြိတ်ကာ အစ်ကိုအလောင်းကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျမိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းသည် သူယုလာခဲ့သော ရုပ်ထုကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟု ပူဆွေးသောကများ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

နွားပျောက်၍သာ စေတီပျက်နား ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဒီနေရာကို မလာချင်၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဧရာဝတီသစ်ပင်ကြီးတွေက လူသုံးလေးယောက်ဖက်စာ လောက်ရှိသည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် လင်းဆွဲကြီးများက ဇောက်ထိုးတွဲလောင်းတန်းစီနားနေကြသည်။ အသည်းယားစရာ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။

အုတ်ကျိုး၊ အုတ်ပုံများက တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေ၏။ အချို့သော အုတ်များဆို မြေကြီးထဲ ကွဲဝင်နေသည်။ ဘယ်ခုနစ်၊ ဘယ်မင်း လက်ထက်တွင် တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်သမိုင်းက ခိုင်လုံသော အထောက်အထား မရှိပေ။

ရွာထဲမှ လူကြီးသူမများ ပြောဆိုနေသံကြားရသည်က အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် လာရောက်ကျင့်ကြံကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ မကြာခဏ လာရောက်ကြသည်ကို သိထားကြရသည်။

သာဝ အသက်(၃၀)အထိ စေတီပျက်တွင် မည်သူမျှ တွေ့မြင်ခြင်းတော့ မရှိပေ။ စေတီပျက်နားမှ ခပ်ဝေးဝေး တောအုပ်ကြီးဆီသို့ ယူလာနေသော နွားကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အရိပ်အယောင် မတွေ့၍ အခြားနေရာများသို့ သွားရှာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ခြေမနှင့် အရာဝတ္ထု တစ်ခု ထိလိုက်မိသည်။ လက်ဖြင့်ကောက်
ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဘီလူးရုပ်ထုပါလား”

ရုပ်ထုလေးကို မီးပိုက်ထောင်ထဲ ထည့်ပြီး သာဝအိမ်ကို ယူလာ
ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် ဘီလူးရုပ်ထုလေးအား ခေါင်းမိုးသက်ကယ်
ပစ်များကြား ထိုးထားလိုက်လေသည်။

“အ...အ...လုပ်...ကြ...ပါ...ဦး၊ ကြောက်ပါပြီဗျာ!”

အိမ်ဦးခန်း အဘအိပ်ရာဆီမှ အော်လိုက်သော အသံကြောင့်
အိပ်နေသူများ နိုးသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...အဘ”

“အောင်မလေး...ကြောက်စရာကြီး”

“ဘာမှ ..မရှိပါဘူး”

သာဝက ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသော အဘကို ပြန်လည်
ပြောဆိုနေသည်။ အဘသည် ဟိုဒီကြည့်ရင်း ဖျာဖျာသလဲဖြစ်နေ၏။

“ဘာကို တွေ့လို့လဲ...အဘ”

အဘသည် တော်တော်မောနေသည်။

“ငါ အိပ်နေတုန်း ငါ့လည်ပင်းကို ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် လာညှစ်
နေလို့...ငါ အော်လိုက်မိတာ”

“အဘ အိပ်မက်မက်နေတာ နေမှာပေါ့”

သာဝ...အဘကို သောက်ရေတစ်ခွက်ပေးပြီး ပြန်လည် အိပ်
ကြလေသည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် မိသားစုအားလုံး အိပ်ပျော်သွား
ကြသည်။

“သေ...သေ...သေ...ပါပြီ...အစ်...အစ်...အစ်”

အဘ ဘီလူးလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အား
ခြင်းမမျှသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို စောင့်မိသည်။

“အဘ...အဘ...အဘ”

အဘ မျက်လုံးပြူးကာ သေဆုံး
နေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်ကို မိသားစု
များ မသိလိုက်ရချေ။ သားသမီးများ
ငိုယိုနေကြသည်။ အဘ သေဆုံးပုံက
ထူးဆန်းနေသည်။ ရောဂါဖြစ်၍
သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် သေဆုံးချခြင်းဖြစ်၏။

သာဝ သူ့ခေါင်းကို
လက်သီးဖြင့် သုံးလေးချက်
ထိုးလိုက်မိသည်။ သူ သံယော
ဇဉ်ရှိသော အဘသည် မထင်
မှတ်ဘဲ သေဆုံးချခြင်းသည် သူ
ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု သာဝ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

ပွင့်ဖြူ ထင်းချောက်များ ကောက်ကာ စုပုံထားလေသည်။ အေး
ကြည်မနှင့် ထွေးရီ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထင်းလိုက်ကောက်နေကြ၏။

“ဟယ်!..”

ပွင့်ဖြူ ထင်းချောက်များ စုစည်းနေစဉ် မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်
ထွက်နေသော အချွန်အတက်အား ဓားမဖြင့် တူးဆွလိုက်သည်။ ရုပ်ထု
တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ရွှေလိုအရောင် မတောက်ပ။ ရုပ်ထုကို လက်ဖြင့် ပွတ်
တိုက်လိုက်၏။ ဘီလူးရုပ်ထု ဖြစ်နေသည်။

အေးကြည်မနှင့် ထွေးရီ ထင်းချောက်များ ရွက်ပြီး လာနေကြ
သည်။ ပွင့်ဖြူ ရရှိထားသော ဘီလူးရုပ်ထုကို ခေါင်းဖုထဲထည့်ကာ တင်း
စည်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်ပြီး သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရွာသို့ ငှားဘိဇ္ဇာ
လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ ထင်းစည်းကိုချပြီး ခေါင်းဖုထဲမှ ဘီလူး

ရှုပ်ထုလေးကို သူမ သနပ်ခါးလိမ်းသော ကျောက်ပြင်နား၌ ထားလိုက်သည်။
ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းတော့လည်း သူ့ထားသော ဘီလူးရုပ်ထုလေးကို
သတိမရ၊ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေသည်။

နေ့စဉ် အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်... အိမ်၏တာဝန်များသည် သူမ၏
အလုပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် သူမပေါင်းမှ မိသားစုသုံးဦး
သာ ဖြစ်သည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်း၊ မြက်ရိပ်၊ နွားစားကျွေးလုပ်ငန်းများသည်
အဖေနှင့်တန်းတူ တတ်နိုင်သလောက် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်လို
ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ထင်းရှာသည်ကအစ ပွင့်ဖြူက အလုပ်
ကို ဖယ်ဆက်သလို၊ မပြတ်လုပ်နေရသူ ဖြစ်သည်။

မအိပ်ခင် ဘုရားရှိခိုး အမျှအတန်းဝေ၊ မေတ္တာပို့ပြီးတာနှင့် အဖေ
နှင့်အမေကို ဦးချက်ကန်တော့ပြီးမှ ပွင့်ဖြူ အိပ်တတ်သော သမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လေ၏။

“ဟာ... ဘီလူးကြီးပါလား”

ကြောက်လန့်ကာ ပွင့်ဖြူ ပါးစပ်မှ ထွက်သွားမိသည်။ သူမ ကြည့်
ခဲ့ဖူးသော အပြိမ်ဇာတ်ပွဲတွေထဲက ဘီလူးတွေနှင့် မိုးနဲ့မြေလို တွာခြားနေ
သည်။ အဝတ်အစားတွေက ဖြိုးဖြိုးလက်လက်။ ပါးစပ်တွင် အစွယ်နှစ်
ချောင်းကို တွေ့မြင်ရ၏။ အရပ်အမောင်းကလည်း လူသုံးလေးယောက်
စာလောက်ရှိ၏။ ပွင့်ဖြူ အကြောက်လွန်၍ သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်နေ
မိသည်။

“အမေ့! ..”

ရည်လျားသန်မားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွင့်ဖြူ လည်ပင်းကို
ဖမ်းညှစ်ပြီး ဆွဲမလိုက်သည်။ အရှုပ်လေးတစ်ရပ် မသလို ဖြစ်သွား၏။
အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော ပါးစပ်ကြီးဟာလိုက်သည်။

“မ...လ... အာ...အ”

ပွင့်ဖြူ ပါးစပ်မှ မဝီမသ အသံသာ ထွက်လာသည်။ ဓနောကိုယ်ကို

ဝါးစားတော့မည်။ အနီး
ပတ်ဝန်းကျင် တွင်
ကျည် ကြမည် သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှ မမြင်ရ၊ သူမအဖြစ်
က ကယ်မဲ့သူ ဝေးကွာနေ
သည်။ နောက်ဆုံး စိတ်ထဲမှ
ဘုရားသာ တနေမိသည်။

“ဒုတ်!..”

ပွင့်ဖြူလည်ပင်းကို ညှစ်ထား
သော ဘီလူးကြီးလက်ကို မဲနက်နေသော
တုတ်တစ်ချောင်းရိုက်သံက မိုးခြိမ်းသံတစ်မျှ ကျယ်လောင်သွားသည်။
ဘီလူးကြီး လက်နာသွားသဖြင့် ပွင့်ဖြူကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

“သမီးကို ကယ်ပါ... ကယ်ပါ... အဘရယ်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အသံဖြင့် တုတ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်သော ဒေါက်ချာ
စောင်း ရေသုကြီးကို လက်အုပ်ချီ ဝိုက်အသနားခံနေမိသည်။ ဘီလူးကြီး
အဝေးသို့ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“အေး... အေး... ငါ့သမီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်
တော့ အဘရီနေပြီလေ... ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

ပွင့်ဖြူ ကျေးဇူးတင်လွန်းစွာဖြင့် အဘရေသုကို ကန်တော့နေမိ
သည်။

“သမီး ကောက်ရခဲ့တဲ့ ဘီလူးရုပ်ထုရဲ့ ကိုယ်ပွား ဘီလူးပေါ့။ ငါ
သမီး ဉာဏ်စဉ်နဲ့တော့ မမိုနိုင်၊ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေပေါ့”

အဘရေသု ပြောစကားကြောင့် သူကောက်ရခဲ့သော ဘီလူး
ရုပ်ထုကို ရုတ်တရက် သတိရမိသွားသည်။ “ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား” စိတ်
ထဲမှလည်း အသံထွက်သွားအောင် ဘုရားကို တမိသွားသည်။

“သမီးရလာခဲ့တဲ့ ရုပ်ထုက အောက်လမ်းအစွန်းတွေနဲ့ စိမ့်ထု

လုပ်ထားတဲ့ လူသတ်ဘီလူးရှပ်ထုပေါ့၊ အဲဒီရှပ်ထုကို မြင်တွေ့သူတိုင်း အိမ်တို ယူသွားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာအောင် စီမံထားတယ်”

“သမီးကိုယ်တိုင်တောင် ဘာရယ်မသိဘဲနဲ့ ယူသွားသေးတာပဲ။ မိသားစုထဲက .. သူလုပ်နိုင်တဲ့သူတို့ ညဘက်မှာ သတ်တော့တာပဲ။ ဒီရှပ်ထုကြောင့် ဘာမှမသိတဲ့သတ္တဝါတွေ သေကြေခဲ့တာ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး”

အဘရသေ့ပြောပြနေသော ရှပ်ထုအကြောင်းကို ပွင့်ဖြူ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဒီရှပ်ထုလေးကို ရရှိသွားပြီး သမီးကောက်ရတဲ့စေတီပျက်မှာ မြေမြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာတော့ ပြန်ပေါ်လာပြီး ကံကြမ္မာငင်တဲ့သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရှပ်ထုရရှိသွားတယ်။ သမီးက နောက်ဆုံး ရရှိသွားသူပေါ့။ သမီးက ငါးပါးသီလမြတ်တဲ့သူဆိုတော့ .. အဘကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ကူညီရတာလေ”

အဘရသေ့ စကားများများ ပြောလိုက်ရသဖြင့် ဓမ္မတ္တ တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။

“သမီးရထားတဲ့ ရှပ်ထုကို အလင်းရောင် မရောက်သေးတဲ့ မနက်စောစောအချိန်မှာ စေတီပျက်အုတ်ပုံပေါ်ကို သမီးကိုယ်တိုင် ပြန်တင်ထားပေးပါ။ နောင် ဘယ်သူလက်ထဲမှ မရောက်ရှိရအောင် အဘ တာဝန်ယူပါတယ်။ အဘပြောတဲ့အတိုင်း မနက်စောစော လာသာထားပေးတော့ သမီး”

အဘရသေ့ ပွင့်ဖြူမျက်စိရှေ့တွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။

မိုးမလင်းခင် ပွင့်ဖြူ စေတီပျက်ဆီသို့ အရဲစွန့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ စေတီပျက်ဆီ ပွင့်ဖြူ လုံးဝ မသွားချင်ပါ။ အိပ်မက်ထဲမှ အဘရသေ့ ပြောဆိုသွားသည့် စကားကို တာဝန် ကျေအောင် လုပ်ဆောင်ပေးမည့် ကတိကို ပွင့်ဖြူပေးခဲ့သော

ကြောင့်သာ သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘုရားရေ..”

ပွင့်ဖြူ နှုတ်ဇရာမှ အသံထွက်သွားသည်။ စေတီပျက်အုတ်ခဲစုံများတွင် ဆီမီးများ ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩရသည်က ပွင့်ဖြူ ညတုန်းကအိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဒေါက်ရာဆောင်း အဘရသေ့ကို ထပ်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဒူ..ဝေ..ဝေ..ဝေ..ဝေ..ဒူ..ဝေ..ဝေ..ဝေ..ဒူ..ဝေ..ဝေ”

အဘရသေ့ ကြားစည်ထုသံကို ကြားနေရ၏။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ ပွင့်ဖြူ ဘီလူးရှပ်ထုကို အဘရသေ့ရှေ့မှာ တစ်ခုတည်း ချထားလိုက်သည်။ စေတီပျက်ကို ဦးသုံးကြိမ် ကန်တော့ပြီး အဘရသေ့ကိုလည်း ကန်တော့လိုက်သည်။

“ငါ့ သမီး တာဝန်ကျပါပြီ။ ငါးပါးသီလကို နေ့စဉ်မမေ့ မလျော့ပါနဲ့။ သမီးက အနာဂတ်အချိန် သာသနာပြုမယ်သူ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန် ရောက်ရင် အဘနဲ့ တွေ့ဆုံကြချဦးမှာ။ ကဲ .. ငါ့သမီး ပြန်ပေးတော့”

အဘရသေ့နားမှ ပွင့်ဖြူ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် အဘရသေ့ကို လက်တွေ့တွင် ဘာကျေးဇူးမှ မဆပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် မျက်ရည်များ ကျနေမိသည်။ အဘရသေ့ကြောင့် ပွင့်ဖြူ အသက်အန္တရာယ် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ အဘရသေ့ ကျေးဇူးက အလွန်ကြီးမားလှပေသည်။

အဘရသေ့သည် သာမန်လူများထက် အဆပေါင်းမြောက်ခြားစွာသာသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းမပြုလုပ်နိုင်သော အလုပ်များကို အဘသည် မမြင်ကွယ်ရာမှ ပြုလုပ် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။

အဘရသေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သလို၊ ဘီလူးရှပ်ထုကြောင့် ကြမ္မာဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကိုလည်း ပွင့်ဖြူတစ်လောက် ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့ချေ။

တင်၍ (ဘုမ္မာ့)

- တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်ပညာများစွာရခဲ့သော
- ထူးခြားသောကြယ်ဂန္ဓာဂိုဏ်း၊
- အကြည်တော်မင်္ဂလာနှင့်အိမ်ထောင်အသုံးပြုပုံများ
- ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ဆွေခင်ပွန်းများနှင့်..။

ထူးခြားဆန်းကြယ်ဂန္ဓာဂိုဏ်း(၂)

နေမထူး

-ဖခင်လှမှ အဆက်

။
 “ခင်ဗျား.. စိတ်စွမ်းအင်နဲ့
 သွားတံခရီးနဲ့ တကယ်ခရီးနဲ့
 တူရဲ့လားဗျာ”
 “သစ်ပင်၊ ချောက်ကမ်းပါး၊
 လှိုဏ်ပြောင် အတားအဆီးကအစ
 မလွဲဘူးဗျ..
 ကျွန်တော် ကြိုရောက်ပြီး
 ခရီးလမ်းကို သိနေတာ
 စိတ်စွမ်းအား သမာဓိပါဗျာ”

ဗားမဲ့ဆရာတော် ဂါထာတော်

ဦးကောင်းကျော်နှင့် အကြည်တော်မင်းခန့်တို့သည် ကျောက်ဗျာ
 ပေါ်ကျလာသော လူသေအလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝပ်လှို့၊ နေကြသည်။ ၇၀
 မှ လူနစ်ဦးက ခေတ္တ ရပ်စောင့်ကြည့်သည်။ သယ်ယူရမည့် ဝန်စည်စလယ်
 များကို စနစ်တကျ ထုတ်ပိုးပြင်ဆင်သည်။ အားလုံးအသင့်ဖြစ်လျှင် လိုရာ
 ခရီးသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဦးကောင်းကျော်သည် မူလကတည်းက စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပြီး
 မဟုတ်မခံဖြစ်သည်။ ထိုလူနစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး မခံချိမခံသာ ဖြစ်
 သဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မျက်လုံးဖြင့်
 စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ရန် ဟန့်တားပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသည်။
 ထို့ကြောင့် ထိုလူနစ်ဦးက ထွက်သွားသည်အထိ ရိပ်မိသိရှိခြင်း မရှိချေ။

ဦးကောင်းကျော်တို့နှစ်ဦးသည် ကျောက်ဗျာပေါ်မှ လူကို စမ်းသပ်
 လေ့လာကြည့်သည်။ အသက်မရှိတော့သည်မှာ သေချာသည်။ ဦးကောင်း
 ကျော်တို့က ဝူအပြင်သို့ထွက်ပြီး လေ့လာစူးစမ်းသည်။ လူရိပ်လူယောင်ပင်

မတွေ့ရချေ။

အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်တို့က ရနိုင်သမျှ
 ကျောက်ခဲ၊ မြေစိုင်ခဲ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့ စုဆောင်းပြီး အလောင်းတို့
 အုပ်ထားလိုက်သည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ အလွယ်တကူ အန္တရာယ်ပြေ
 နိုင်ရန် စီမံပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကြောက်စရာပဲ ဗျ.. လူတွေရဲ့ လောဘစိတ်မှာ သူငယ်ချင်း
 မိတ်တွေ၊ ဓမ္မမျိုး၊ မိဘ မရှိဘူးဗျ.. ရယူလိုစိတ်တစ်ခုသာ .. အဓိကတဲ။
 နာမကျန်းတဲ့လူကို သုတ်သင်ပစ်တာ တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးကောင်းကျော်”

“ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်တယ်၊ မတရားမှုကိုတော့ မကြည့်
 ရက်ဘူးဗျာ”

“သူများ အရွယ်ထဲ ကိုယ်မပါရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ .. ခင်ဗျားတို့
 ကျွန်တို့က အိုကြပြီလေ။ သဘာဝက ပေးထားတဲ့ ဓွန်အားတွေ ယုတ်လေ့
 နေပြီ။ သူတို့က သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အကောင်းဆုံးအရွယ်ပဲ။ ပြီးတော့ တော
 တောင်ထဲ လာရဲတာကိုက သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုယ် အရည်အသွေး မညံ့ဘူးဗျာ”

“သူတို့ မညံ့တိုင်း ကျွန်တို့ ညံ့ရမှာလားဗျာ”

“ကျွန်ုပ်စိတ်က ထောင်းကနဲ ဖြစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား ..
 ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က ထူးခြားတယ်။ ခင်ဗျားက ဘာမှမပြော
 ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို တစ်ခုခုနဲ့ ဖိထားသလိုပဲ။ ထပ်ပြီး မတိုးဝေ့နိုင်
 ဘူး။ ခင်ဗျား ကိုယ်ထားတာ ညင်ညင်သာသာလေးပဲ။ ကျွန်တော်သိတယ် ..
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဲဒါကြောင့် ဆွဲပွက်လာတဲ့သွေးတွေက ဂော့ချင်း
 မှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သွားသလိုပဲ .. ဘယ်လို ထူးခြားချက်ကြောင့်လဲ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ခေတ္တတွေးဆပြီး ပြောသည်။

“အတိုရှင်းဆုံး ရှင်းရရင် “စိတ်တန်ခိုး” လို့ မှတ်လိုက်ပါဗျား။ ဝါဒီ
 သုံးတာပါ။ သူတို့အတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ .. သူတို့ စိတ်စေတနာက သူတို့တို့ ရှင်း
 သွားမှာပါ။ အလောင်းက ပစ္စည်းရှာယူတဲ့ လူကိုကြည့် .. ခန္ဓာတိုယ် သည်
 ဆောက်ပုံ၊ အမူအရာ၊ စိတ်သဘောထားတို့ကို လေ့လာရင် သေသွေးနဲ့ပစ္စည်း
 တို့ ရယူဖို့ မမှဘူးဗျာ .. မကျန်ခဲ့ဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကပ်ချိန်မှာ ဒီပစ္စည်း

တွေကို သူပိုင်မယ်လို့ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဗျ .. ဒီလူက ကျန်တဲ့လူ ထက် အသက်ကြီးတယ်။ သေသူကို လက်ရဲဇော်ရဲ သတ်သူဖြစ်လို့ ပိုပြီး ရက်စက်တယ်။ ဂဏတွေ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ .. သူ ဦးဆောင်တာဖြစ်လို့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ စိတ်ပိုင်းရော ရုပ်ပိုင်းပါ ကျန်လူကို စိုးမိုးပြီး သားဖြစ်လို့ ခရီးဆုံးမယ် မထင်မိဘူးဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်၏ ပြောဆိုချက်များက သဘာဝကျသော် လည်း ဦးကောင်းကျော်က လက်မခံနိုင်ချေ။ နှစ်ဦးသဘောတူ ပူးပေါင်း တြံစည်ပြီး တိတ်တဆိတ်ကြီးပွားနေသူများ တွေ့ကြုံခဲ့သူဖြစ်၍ သံသယ ရှိနေ သည်။ မည်သို့ဆိုစေ တာအမြင်တွင်ပင် ထိုလူနှစ်ဦး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ထူးခြားမှုအချို့ကို မှတ်သားနိုင်သမျှ မှတ်သားထားမိသည်။ သို့သော် .. အကြည်တော်မင်းခန့်ကိုတော့ လျှော့မတွက်ရဲချေ။

မိုးရွာထားသဖြင့် ခရီးက မတွင်လှချေ။ နေသာသော နေကဲ့သို့ သွက်လက်ဗျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်။ အကြည်တော်မင်းခန့်သည် သူ၏ ညှပ်ဖိနှပ်ကို ခါးတွင်ထိုးပြီး ဗလာခြေသက်သက်ဖြင့် လျှောက်လျက် ရှိသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ကင်းပက်ဖိနှပ်နှင့် ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေသော် လည်း ကပ်လာသော ရွံ့များကို စွာရှုနေရသောကြောင့် မနိမ့်လှပေ။

အကြည်တော် မင်းခန့်လောက် မသွက်ချေ။ အကြည်တော် မင်းခန့် က ခြေသွက်သဖြင့် လိုက်ဖိရန် အတော်ကြိုးစားရသည်။ အချို့ကျောက် ဆောင်၊ ကျောက်ကမ္ဘားများ တက်နေသည့်အခါ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေလှ ချေ။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သွက်လက်စွာ ရောက်နေသည်က များသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အတော်လေး အားယူ ကုတ်ဖွဲတက် ရသည်။ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ဇေးမတူညီရင်း ခရီးရောက်အောင် ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် အသက်အရွယ်ရလာပြီး အထိုက်အလျောက် ပင်ပန်းလာသဖြင့် ဦးကောင်း ကျော်က ပြောမိသည်။

အကြည်တော် မင်းခန့်က ပြုံးနေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က မေး သည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်အရပ်ဒေသကို ဦးတည်နေတာလဲဗျ ..”

“လူ အသွားအလာနည်းတဲ့ နာဂတောင်တန်းဒေသကိုလေ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လဲ .. ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“ဂန္ဓာရီ ခရီးလေဗျာ .. ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမယ်လို့ မျှော်မှန်းထား စေမယ့် မမျှော်လင့်တာတွေလည်း တွေ့ကြုံရတာပဲလေ .. ယူတတ်ရင် ဝညာတွေပေါ့ဗျာ”

သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်က မြင့်သဖြင့် ဆတ်မမေးတော့ချေ။

သို့သော် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ခရီးသွားစဉ် ထူးခြားမှုလေး များ ရှိသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ ခရီးသွားရသော် လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိချေ။ ညအချိန် အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ့တိစ္ဆာလုပ်သည်ကို သိရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဦးကောင်းကျော် မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်က များလေသည်။

သို့သော် ထူးခြားသော အသံများ ကြားနေသည်က သေရာ သည်။ ဤအသံများကြားရလျှင် ရင်ထဲတွင် ဝိတိဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဂန္ဓာရီခရီးဆိုသည်မှာ အကြည်တော်မင်းခန့်အတွက် အထိုက်အလျောက် အတန်းရှိသည်ဟု သုံးသပ်သည်။

“နာဂတောင်တန်း၊ စာရာမေတီတောင်၊ အနောက် ရိုးမတောင် ထန်းတောင်စွယ်တို့ဟာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ အနွယ်တော်တွေ ဖို့ဗျာ .. သူတော်ကောင်း။ သူမြတ်လောင်းတွေဟာ ဟိမဝန္တာမှာချည်း ရှိ ထာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနေရာနဲ့ နေရာဒေသအနဲ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေ ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဆန္ဒရှိရင် ဝိဇာမလိုဘဲ ဟိမဝန္တာ အထိ သွားလို့ရတယ် .. ဒီလမ်းခရီးကို အသုံးပြုနိုင်တယ်”

ဦးကောင်းကျော်က ဘာမျှ မပြောနိုင်။

နေ အနည်းငယ်ထွက်လာ သဖြင့် လမ်းခရီး သာယာသကဲ့သို့ နှိုသည်။ နေကလည်း မြင့်လာသောကြောင့် ထာလောင်မှုကလည်း မြင့်မြင့် ထာသည်။ ထိုစဉ် ဦးကောင်းကျော်သည် သူတို့၏ရှေ့အတော်လှမ်းသွမ်း တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ရွှေခါရောင်သင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ တောင်ဇရာ

တစ်ချောင်းကို လက်တွင် ကိုင်ထားသော်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာဟန်တ
သွတ်လက် မြန်ဆန်လှသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ပြရာ အကြည်တော်
မင်းခန့်က မြင်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ နှစ်ဦးသား အမိလိုက်သော်
လည်း မမိနိုင်ချေ။

နေမြင့်လာပြီး ဝိုက်ကလာလာသဖြင့် ခေတ္တရပ်ပြီး ဦးကောင်း
ကျော်က ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဆာပြေစားနှင့်ဗျာ .. ကျွန်တော် အမိလိုက်ဦးမယ်
.. ဘယ်နနာရီ ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီခွဲဗျာ .. ဝေးဝေးမသွားနဲ့ဗျာ၊ လူကွဲသွားရင် ..
ကျွန်တော် မသွားတတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ .. ခင်ဗျား မြင်ကွင်းမှာ ရှိမှာပါ”
အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သွတ်လက်စွာ

ထွက်ခွာသွားသည်။ အကြည်တော်၏ သွားနှုန်းက မယုံနိုင်စရာကောင်း
အောင် လျှင်မြန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မကြာမီ မြင်နေရသော ရဟန်းကို
အမှီလိုက်နိုင်သည်။ အကြည်တော်သည် ဝတ်ပြုပြီး သူ၏ လွယ်အိတ်တွင်း
မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။

သူတွင်ပါသော သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းနှင့် ရေစင်ကို ကပ်လျှူနေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်သည် မတ်ရပ်လျက် ဘုန်းပေးသည်လား ..
လက်ခံသည်လား မမြင်ရချေ။ ရဟန်းတော် ကွယ်နေသဖြင့် မြင်ကွင်း
ပျောက်နေသည်။ များစွာ မကြာမြင့်သောအချိန်တွင် ဦးကောင်းကျော်က
ထလိုက် သွားသည်။ အကြည်တော် မင်းခန့်ကဲ့သို့ ရဟန်းတော်ကို ဖူးမျှော်
လို၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်တွင် ရဟန်းတော်က ဆက်လက် ကြွ
မြန်း သွားလေပြီ။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဦးခိုက်မာန်လျော့ ဝတ်ပြုလျက်
ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးကောင်းကျော် ရောက်သောအခါ အကြည်တော်မင်းခန့်
သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုရင်း ဝတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးကောင်းကျော်က အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသဖြင့် အသာ
ငြိမ်ပြီး ရပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ၏ ဆွမ်းကပ်

သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူပြီး သက်သတ်လွတ်
ပြောင်းဆန်နှင့်ရေကို အနည်းငယ် ဖိုဝဲရင်း ထရပ်
သည်။

“ခင်ဗျားက ရဟန်းတော်ကို ဖူးလိုက်
ရတယ် .. ကျွန်တော်က မမှီလိုက်ဘူးဗျာ။
ခင်ဗျား ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ”

“ဂါထာတစ်ပုဒ်ပါ ..”
“စောစောက ရဟန်း ချီးမြှင့်သွား
တာလား .. ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိရင် ရွတ်ပြ
ပါဦးဗျာ”

အကြည်တော်က မဆိုင်းမတွ ရွတ်
ဆိုပြသည်။

“ဧက စိတ္တံ ဝိစိန္တေတွာ၊ ဧက ဓမ္မံ သုနံ
ဿတိ။

ဧသကေသေမော့ လောကေ၊ ဧက
ရာဇာတိပါက ဇော၊

ဧသတိ သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓံ၊ ဧသတိ ဓမ္မ မုတ္တမံ၊
ဧသတိ မဂ္ဂ မဂ္ဂယု၊ ဧသတိပန တေနဇော”

ဦးကောင်းကျော်သည် နှုတ်တိုက် လိုက်ပါ ရွတ်ဆိုသည်။
သုံးကြိမ်ခန့် ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ အလွတ်ရလုနီးနီး ဖြစ်သွား

စဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ ဦးကောင်းကျော်သည် ကြက်သီး
မွေးညှင်းများ တဖြန်းဖြန်းထလာသဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်ကို တအံ့
တဩ မေးမိသည်။

“ဒီဂါထာကို ကျွန်တော် မှတ်မိ ရွတ်ဆိုဖူးသလိုပဲ”
“ခင်ဗျား ရွတ်နေကျ ဂါထာဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒီဂါထာက ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးရဲ့
သမိုင်းဝင် ဂါထာတော်”

အကြည်တော်မင်းခန့်က မအံ့ဩသလို တိတ်တလိတ်နေသည်။

ရေတစ်ခဲသောက်ပြီးနောက် ဦးကောင်းကျော်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက အဝေးကြီးက လူမဟုတ်ဘူး။ အနီးနားက ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“ဗားမဲ့ဆရာတော်လား... မဟာဂန္ဓာရီ ဗားမဲ့ဆရာတော်က ..

သတ္တရာဇ် (၉၇၂) မှာ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီတဲ့”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ သူ၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူပြီး စနစ်တကျ ထားသိုရင်းမှ ပြောသည်။

“ကဲ... ရာသီဥတု သာယာတုန်း ဆက်ထွက်ကြစို့... ဦးကောင်းကျော်ရေ”

နေပြောက်မထိုးသော တောအုပ်ကြီးအတွင်း ဆက်လျှောက်ကြသည်။ နေမင်း၏ အလင်းရောင်ရှိ၍ တော်သေးသည်။ အကယ်၍သာ မိုးရွာပြီး မိုးမှောင်ကျလျှင် ကျိန်းသေ တစ်နေရာ၌ နားရမည် ဖြစ်သည်။ တောအုပ်ကြီးအတွင်း အလင်းရောင်ရသော်လည်း တောင်စောင်းအတိုင်း လျှောက်ရသည်။ တစ်ခါတရံ ခပ်ပြေပြေလေး တက်ရသည်။

အကြည်တော်မင်းခန့်သည် သစ်ပင်တို့၏ အနေအထားကို ကြည့်သည်။ ချောက်ကမ်းပါး၊ လျှိုမြောင်း၊ ရှိုင့်ဝှမ်းများကို ကြိုတင် ရှောင်တိမ်း ဖြတ်ကျော်နိုင်သည်မှာ တောကျွမ်းမှ ဆိုးကဲ့သို့ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်အပေါ် ယုံကြည်မှု တစ်ခုတည်းဖြင့် လိုက်ပါလာရသော်လည်း ကြာသော် စိုးရွံ့ပူပန်မှု ဖြစ်လာသည်။ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် လူသူကင်းမဲ့ သော ဒေသတွင် မည်ရွေ့မည်မျှ သွားရဦးမည် မသိချေ။

“ခင်ဗျား... ကွန်ပတ်တို၊ မြေပုံတို့မပါဘဲ သွားနိုင်တာတော့ အံ့သြစရာပဲ။ တော်ရုံ အတွေ့အကြုံနဲ့ မလွယ်ဘူးဗျ”

“စိတ်အာရုံပါဗျာ”

“ဘယ်လို...”

“ခင်ဗျားပါတဲ့အတွက်... ဆင်ကန်းတောတိုး မသွားပါဘူးဗျာ။ အရပ်မျက်နှာ ထိန်းသိမ်းပြီး အချိန်နဲ့ အကွာအဝေးကို တွက်ချက်ပါတယ်။

ဥပမာ... တောင်ပေါ်လမ်းမှာ တစ်နာရီ နှစ်မိုင်၊ တောင်ပတ်လမ်းဆို ဘယ်နှစ်မိုင်၊ မြေပြန့်မှာ ဘယ်လောက်၊ အတားအဆီး ဖြတ်ကျော် ကြာမြင့်ချိန် စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ မြောက်အရပ်ကို ဦးတည်လျှောက်နေတာဗျာ။ ခင်ဗျား... မယုံမကြည်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကွန်ပတ်နဲ့ မြေပုံဆောင်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စိတ်စွမ်းအင်ကို လေ့ကျင့်ရင်း သွားနေတာဗျာ... ယုံကြည်တဲ့အတွက် မသုံးတာပါ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ၏ လွယ်အိတ်တွင်းမှ တစ်စုံတရာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် သေသပ်စွာ ထည့်ထားသော ကွန်ပတ်စ်နှင့် မြေပုံစာရွက် ဖြစ်သည်။

ဦးကောင်းကျော်သို့ လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွမ်းကျင်ရင် သုံးလို့ရပါတယ်... ဒီလို နေပြောက်မထိုးတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ မြေပုံမှမှန်ချဖို့ မလွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်ပေးသည့် အိတ်တို့ လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း ပြောသည့်စကားကို လက်ခံလေသည်။ ပြီးတော့ ဤသို့သော ခရီးကြမ်းကို တစ်ကြိမ်မျှ မသွားဖူး။ အတွေ့အကြုံ ဖို့သဖြင့် အခက်အခဲ ရှိနိုင်လေသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ဘယ်လိုသွားလဲ”

“ကျွန်ုပ်သွားလိုတဲ့ ခရီးအတိုင်းအတာကို မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ စိတ်နဲ့ သွားကြည့်တယ်... အနုစိတ်၊ အသေးစိတ် ဖြစ်နိုင်သမျှ မှတ်သားတယ်။ အာရုံမပြီး ထပ်ခါ ထပ်ခါ သွားကြည့်တယ်။ မှတ်သားတယ်။ အတားအဆီးတွေကို ကျော်လွှားတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲ... တစ်ညလုံးနီးပါးပဲ”

“ခင်ဗျား... စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ သွားတဲ့ခရီးနဲ့ တကယ်ခရီးနဲ့ တူလားဗျာ”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခရီးအမှတ်အသား... သစ်ဝင်း၊ ဇေယျာတန်းပါး၊ လျှိုမြောင်း၊ အတားအဆီးကအစ မလွဲဘူးဗျာ... ကျွန်တော် ဤဆရာတော်ပြီး ခရီးလမ်းတို့ သိနေတာက စိတ်စွမ်းအား သာမာမိပါဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလည်း သွားရင်း လေ့ကျင့်ကြည့်ပါ .. ဒီနေရာကနေ ထမံသီကို ပြန်ကြည့်ဖို့ပါဗျာ .. ဘယ်နေရာ၊ ဘာရှိတယ် .. ဘယ်ကွေ့မှာ တော့ ဘယ်လိုအမှတ်အသား .. စသည်ဖြင့် ပြန်သွားကြည့်ဖို့ပါ။ ခရီး ရှည်ရှည် မမှတ်မိရင် ခရီးတိုဖို့ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ဆန့်ထုတ်တာ ဖို့ပါ။ ရော့ရော့မေ့မေ့ ရောက်ရင် ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာပါ”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏ စကားကို လက်ခံသော်လည်း မစွမ်းသာဟု ထင်သည်။ ထွက်လာခဲ့သော ဂူနေရာသို့ပင် လျော့လျော့လျှူလျှူ မဖြစ်ချေ။ ဖြစ်ပြီးသား အတိတ်ကိုပင် ဝေဝါးဝါးဖြစ်နေလျှင် မဖြစ်ချေ၊ မတွေ့ရသေးသော အနာဂတ်ခရီးကား မှန်းဆရန် ခက်လှသည်။

သို့ဆိုလျှင် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်ကား တုနှိုင်း မယှဉ်သာအောင် အလှမ်းဝေးလှသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ မှတ်ဉာဏ်၊ သမာဓိ၊ စိတ်စွမ်းအား အားနည်းကြောင်း ဦးကောင်းကျော် ဝန်ခံမိသည်။ ရင်တွင်းမှ တွေးခေါ်သုံးသပ်ရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ .. ဆရာတော်တစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို မိန့်မှာ ဝူးတယ်”

“အသက်ကြီးမှ ကြောက်လန့်ပြီး နင်းကန် တရားအားထုတ် လေ့ကျင့်နေရင် မသာပေါ်တာသာ အဓိကတင်မယ် .. လုပ်သင့်တဲ့ အချိန်မှာ လုပ်ရမှာ .. မလုပ်သင့်တဲ့အချိန်မှာ သင့်ရုံ နလုံးသွင်းရမှာလို့ အမိန့် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်သားထားတာကို ပြောတာပါဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးလေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမိပြန်ပါသည်။

လောဘသားကောင်များ

ဂူမဟုတ်သော်လည်း တောင်စောင်း၊ မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်သဖြင့် လေကွယ် မိုးကွယ်လေသည်။ ရာသီဥတုနှင့် မြေပြင်အခြေအနေအရ

ညနေ သုံးနာရီသာသာခန့်တွင် စခန်းချသည်။ ခုတ်တွင် ရှင်းလင်းပြီး မီးဖိုထားသဖြင့် ညအတွက် အဆင်ပြေသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ့အလုပ် သူလုပ်ပြီး ဦးကောင်းကျော်က ရသမျှ ဂါထာရွတ်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော ကျသွားသည်။

နံနက်ရှစ်နာရီခန့်တွင် ခရီးသွားရန် အသင့်ဖြစ်နေချေပြီ။

တွေ့မြင်နေရသော လူသွားလမ်းလေးသည် တောင်စောင်းအတိုင်း တည်ရှိသည်။ အဆိုပါ လမ်းအတိုင်းသွား၏။ နှစ်နာရီခန့် တတ်မီလျှင် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း တောင်တန်းတစ်လျှောက် ခရီးသွားရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။ လိုရာခရီးပေါက်လေသည်။

“ကျွန်တော် အမှုထမ်းဘဝမှာ .. ထာဝရ ကား၊ မီးရထား၊ လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ခရီးသွားတာများတော့ .. လမ်းလျှောက်ခြင်း အရသာကို သိပ်ပြီး မသိဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲပြီး လေးငါးရက်လောက် လမ်းလျှောက်ရတာ လေးနဲ့ အသက်ရှူကောင်းပြီး အမောခံနိုင်သလိုပဲဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောဖူးပါတယ်။ လူတွေဟာ ခရီးသွားရင်း တိုးတက်ကြီးပွားလာတဲ့ အကြောင်းလေး၊ ကမ္ဘာဦးကတည်းက အခုလို ခရီးသွားရင်း အသစ်အဆန်းတွေ တွေ့တယ်။ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတယ်။ တီထွင်မှုတွေ လုပ်ရတယ်။ နယ်မြေသစ်တွေ ရှာဖွေတယ်။

မြို့ပြ အဆောက်အဦတွေ တည်ဆောက်ကြတယ်။ ဝိုင်းဆိုင်မှု အတွက် အငြင်းပွားတယ်။ စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတွေ ကြီးထွားလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာသာ

တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ တိုးတက်ကြီးပွားရာကနေ ချို့ယွင်း ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပူလောင် ယိုလွင်းလာတယ်ဗျ”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏စကားကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ လတ်တလော စောဒကတက်ရန် မတွေ့သေးသဖြင့် ငြိမ်နေစဉ် အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ် (လျှိုင်ကော်ဆရာတော်) ရေးတာ ထင်တယ်။ ကြာပြီဗျ.. စကြာဝဠာနဲ့ နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာ၊ ဂြိုဟ်ဆယ်ဂြိုဟ်မှူး တွေက အားပြုပြီး နက္ခတ်တာရာအကြောင်း အတော်စုံတယ်။ စာအုပ်က အရည်အသွေး မြင့်လွန်းပြီး ကျွန်တော်က စာသင်သားအရွယ် ညံ့တော့ လိုက်မမီဘူး”

“အနစ်ချပ်ရရင် စကြာဝဠာအကြောင်းနဲ့ နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာအကြောင်း ရေးတာ .. ဘယ်ကျမ်းတွေကို ကိုးကားတာလဲတော့ မမှတ်မိဘူး။ ယနေ့ ခေတ် သိပ္ပံပညာ လိုက်မီသလို .. သိပ္ပံပညာ ရှေ့ပြေးဖြစ်နေတာတော့ မှတ်သားမိတယ်။ ဆိုလိုတာက “ဂန္ဓာရီခရီး” ဆိုတာ မြေကမ္ဘာမှာ သာမက ဘူး .. ရှေးကဆိုရင် စကြာဝဠာအနဲ့ ဖြန့်ကျက်သွားလာ လေ့လာခဲ့ကြ ကြောင်း ပြောတာဗျ.. ခင်ဗျား ယုံကြည်လား”

“ယုံတယ်ဗျ.. ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောင်း အရာတွေဟာ လက်ရှိ စကြာဝဠာနဲ့ သိပ္ပံနယ်ပယ်က တီထွင် တွေ့ရှိချက် အတော်များများနဲ့ တိုက်ညီတယ်ဗျ။ မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေ ကိုလည်း သိပ္ပံပညာ လိုက်မီသေးတဲ့ အကြောင်းအရာများအဖြစ် မှတ် သား ထားဖူးတယ်”

ခင်ဗျား စာအုပ်ကိုတော့ မဖတ်မိတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဥပမာ ဗျာ .. စက်ရုပ်လူသား (Robot)က မနေ့တစ်နေ့က ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာ့အတွေးအခေါ်မှာ စက်ရုပ်ဆိုတာ စစ်ကြိုခေတ်က “စက္ကောမ” ရုပ်ရှင်ကားမှာ တွေ့ပြီးပြီလေ .. ဝိဇ္ဇာပညာရပ်မှာ သိပ္ပံပညာရပ်ထက် ရှေ့ ပြေးတာ အများကြီးပါဗျာ”

“အဲဒါတွေကို “ဂန္ဓာရီအစွမ်း” လို့ မြင်တယ်။ သိပ္ပံပညာထက် ရှေး ကျတယ်လို့ သုံးသပ်ရင် ခင်ဗျား လက်ခံမလား”

“ခင်ဗျား ပြောသလိုပြောရရင် လိုက်မမီတဲ့အတွက် မသိဘူး ပေါ့ဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။

ရာသီဥတု သာယာပြီး လမ်းခရီး ကောင်းမွန်သဖြင့် ခရီးတွင်ရန် ဂရုစိုက်ဟန်ရှိသည်။ ခပ်သွက်သွက်လေး သွားနေသည်။ အတန်ကြာ လမ်း လျှောက်ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး .. အတော်များများ စေ့စွေးဖူးတယ်။ ရှေးတုန်းက ဈာန်ရ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဈာန်ရ ရဟန်းတော်တွေ လည်း တစ်ပိုင်း တစ်ကဏ္ဍမှာ စိတ်စွမ်းအင်ပါတယ်ဗျ။ ဈာန်လျှောက် လည်း စိတ်စွမ်းအင်ပဲ။ ပဋိတ္တရားမင်းသား ဝါးရုံပင် ခေါင်းညှပ်တာလည်း စိတ်စွမ်းအင်ပါတယ်ဗျာ။ တရားတော်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးက ဈာန်နဲ့ ဆွမ်းခံ ကြွတယ်။ အောက်က မာတုဂါမကို တွေ့လို့ ဈာန်လျှောက်ပြီး ခြေလျင် ပြန်ရ တာ ကြားဖူးတယ်”

“ဘတ်စ်ကား မပေါ်သေးလို့ နေမှာပေါ့”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးလေသည်။

“ခင်ဗျားက လူနောက်ပဲ .. ကောင်းပါတယ်။ ပျော်ရတာပေါ့ .. ရှေးက အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာဆိုတာတွေ ကြားဖူး ဖတ် ဖူးတယ်။ သံသယနဲ့ လက်ခံထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုင်းစတိုင်းရဲ့ “တိုက် ပျောက် စွမ်းအင်” ကိုတော့ လက်မခံလို့မရဘူး”

“ဖီလာဒဲဖီးယားစမ်းသပ်မှုမှာ အိုင်းစတိုင်းက အင်အားကြီးမား တဲ့ သံလိုက်စက်ကွင်း (Magnetic Field) ထုတ်လွှင့်ပြီး ချက်သဘော (S.S. Address Funseth)နဲ့ သဘောတွေ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းရှိခဲ့တယ်ဗျ။ ပျောက်သွားတဲ့ သဘော သားတွေ အချိန်တန်လို့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာ ရှူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်တဲ့ လူ တွေ၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသူတွေ ရှိတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်”

“အဖြေကိုတော့ ရှင်းမရဘူး ... ဆိုလိုတာက ဖြစ်စဉ်လုံခြုံမှုမှာ “အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တယ်” ဆိုတာ လက်ခံရင် .. ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့မြင်သိနေရတဲ့ သိပ္ပံပညာရပ်ကို လက်ခံသလို၊ တိုက် လိုက်နေ”

တဲ့ကာလက ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ရဲ့ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုတွေကိုလည်း လက်ခံသင့် တာပေါ့ဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က ဘာမျှ ပြန်လည် မဆွေးနွေးချေ။

ခရီး အတန်လှမ်းသဖြင့် ခေတ္တနားရန် ကြံသည်။ နေရာကောင်း တစ်ခုတွင် အကြည်တော်မင်းခန့်ထံ ခွင့်တောင်းပြီး နားရန် စိတ်ကူးပီ သည်။ ထိုစဉ် လမ်းဘေးမှ ပလပ်စတစ်ဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုပ် တစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟာ !.. ကွန်ပတ်စ်နဲ့ မြေပုံအိတ်ပဲ။ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်နေ တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို မနေ့က ပေးလိုက်တယ်လေဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က ဇေဝဇေ ဖြစ်သွားသည်။ ညက အကြည်တော် မင်းခန့် ပြန်လည်နှိုက်ယူသွား၍ လားဟု ထင်မိသည်။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ညက တည်းက စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ယခု ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့် သောအခါ မတွေ့ရချေ။

မကျေနပ်သော်လည်း အကြည်တော်မင်းခန့်က ညအချိန် စိတ် စွမ်းအင်ဖြင့် “ခရီးသွားသည်” ဟူသော အချက်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ တစ်စုံတရာ တွေးမိလိုက်သည်။ “သက်သေပြခြင်း” ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိ သော အချိန်တွင် မည်သည်ကိုမျှ အတွန့်မတက်တော့ချေ။ ခပ်မဆိတ်နေ ပြီး ခေတ္တ အနားယူလိုက်ရသည်။

“ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ ရွာမရှိဘူးလားဗျ.. လူ မနေဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဆက်သွားရင် နာဂရွာ တွေလိမ့်မယ်။ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ရက်ခရီးပဲ။ ကဲရော၊ နောက်ညို့၊ နောက်ချို၊ ကျွဲရှမ်း၊ ဒုံဟီး၊ ဖားချက်၊ နန်းယွန်းစတဲ့ ရွာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဦးကောင်းကျော်က တက်ကြွသွားသည်။ နားသည်မှာ အတန် ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ အကြည်တော်က ညှစ်ဖိနပ်ဖြင့် ဖြစ်သော်လည်း သွက်သည်။ ဖိနပ်မဲ့ ခြေလှာသက်သက်ဖြင့် သွားသော်

ပို၍ မြန်သည်။ ဦးကောင်းကျော် က လိုက်မပို့နိုင်ချေ။

သည် အခြေအနေ ကလည်း မဆန်းပေ။ အကြည် တော်မင်းခန့်က ပိန်ပါးပါး၊ ဦး ကောင်းကျော်က ဖွံ့ထွားထွား ကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ပင် ပန်းတတ် သည် မှာလည်း လွန်ပါရောဟု မိမိကိုယ်ကို တွေး တော အပြစ်တင်မိသည်။

တစ်နာရီသာသာခန့် သွက် သွက်သွားမိလျှင် ဦးကောင်းကျော် တစ် စုံတစ်ခုကို တွေ့မိဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မမြင်မိဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဦး ကောင်းကျော်က မအောင့်အီးနိုင်သဖြင့် လှမ်းပြောမိသည်။

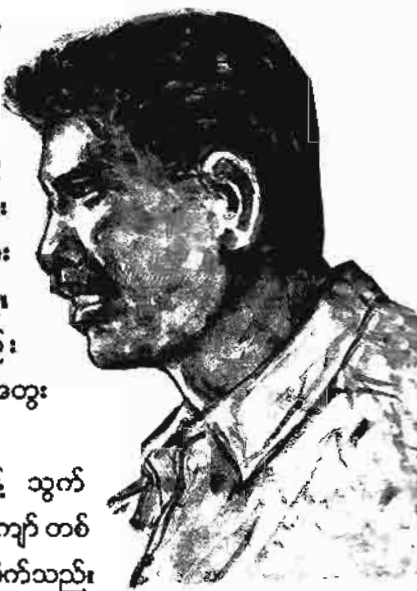
“ဒီမှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဗျ။ အဲ... သွေးတွေ ပေနေတယ်။ ရွာသားတွေ ပစ္စည်းလား.. မသိဘူး။ ယူသွားရအောင်”

“တိုင်းရင်းသားတွေက ဒီကျောပိုးအိတ်မျိုး မသုံးဘူးဗျ။ ရွာသား တွေပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေရဲ့ အိတ် ဖြစ်မယ်။ သေချာတာက အိတ်ကြီးကြီးဆိုတော့ ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်တင်ရတဲ့လူ ပစ္စည်းဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လို !..”

ဦးကောင်းကျော်က အံ့ဩစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အကြည်တော်မင်းခန့်က ကျောပိုးအိတ်ကို တွေ့ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက် လာပြီး ဦးကောင်းကျော်အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ကျော ပိုးအိတ်အနီးမှ သွေးကွက်ကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဒီနေရာမှာ စာရင်းရှင်းကြတာ ဖြစ်မယ်။ ငလ်းတဲ့လူက ငလ်း”

တယ်ဗျ၊ ကြီးတဲ့လူက ခံရတယ် .. ဒါပေမယ့် ငယ်တဲ့လူလည်း အထိုက်အလျှောက် ပေးဆပ်ရပုံ ပေါက်တယ်။ သွေးကွက်တွေက လမ်းတစ်လျှောက်ပဲ .. ခင်ဗျား မယုံရင် လျှို့ဝှက်ဆင်းကြည့်လိုက် .. အဲဒီလူရဲ့ အလောင်း တွေ့ရမယ်”

“သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ ပစ္စည်းတွေကို စူးစမ်းချင်လို့ ဖြစ်စေ၊ လိုချင်လို့ဖြစ်စေ ကြည့်လိုရတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးရှိတာကတော့ ဟိုလူယူသွားပြီနော်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘာကိုမှ မလိုတဲ့အတွက် ဘာမှ မသိချင်ဘူးဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကိုင်ကြည့်သည့်လက်များမှာ တွန့်သွားသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့် ပြောသကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ဆင်းကြည့်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ လျှို့ဝှက် အဆုံးအစ မရှိသလိုပင်။ ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်နေ့ကုန်မက ဆင်းရမည့် အခြေအနေရှိသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့် လိုလားသည့်အတိုင်း ပါးနပ်စွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဦးကောင်းကျော်ကို လှည့်မကြည့်ပေ။ လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ မိုးမချုပ်မီ ရွာရောက်ဖို့လိုတယ်။ မှောင်သွားရင် ခက်တယ်။ အဆင်မသင့်ရင် ရွာက ဖူးလေးစာမိနိုင်တယ်”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ကြောင့် ဦးကောင်းကျော် လန့်သွားသည်။ မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် သွေးစက်များ တွေ့ရသည်။ တောင်တွေ့တစ်ခုတွင် သွေးကွက်၊ သွေးစက်များ ပျောက်သွားသည်။ အတန်သွားမိသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ထူးဆန်းနေသည်။ မြို့သိပ်မထားနိုင်သဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်ကို မေးရသည်။

“သွေးစက်တွေ ပျောက်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာ သက်သာသွားလား၊ မသိဘူး”

“ဒဏ်ရာ သက်သာသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်တွေမှာ တောင်အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတာဗျ။ ဟိုမှာ လဲနေတဲ့ အပင်တွေနဲ့ စွပ်ကြောင်းရာကို မတွေ့ဘူးလား။ သူ့မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ခါထဲ ပါသွားပြီလေ။ သွေးတွေက မဲလာတယ် .. ညစ်လာတယ် .. ချက်ကောင်း ထိလာ

လူတွေမှာရှိတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာတေ့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူလောင်လာတယ်လို့လေး ကမ္ဘာကြီးက ရှေ့ မြေ လေး မီးစတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ပုံရတယ်။ အဲဒါ .. ဇာတ်တူသားစားလို့ ဟင်္သာကုံးသောင်းပျက်တဲ့ ဝုံမြင်မျိုးဗျ။ မယုံရင် ဟောဒီတောင်စွယ်က ဆင်းကြည့် .. ယျက်မြင်တွေ့ရမယ်”

နေရောင်ပျောက်ပြီး တောင်ရိပ်ကျလာသော အခြေအနေကြောင့် မှောင်စပျိုးလာသည်။ ဦးကောင်းကျော်က တွေ့ဝေပြီး မနေနိုင်၊ စပ်စုလိုစိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ အရေးကြီးသည်က ရွာသို့ အမြန်ရောက်ရန် ဖြစ်သဖြင့် ဆက်လျှောက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်သွားသည်။

“ဒီဘက်မှာ လူမသိ သူမသိ .. ရွှေတို့၊ ကျောက်စိမ်းတို့ ထွက်တယ်။ အစိုးတန်ကျောက်လည်း ကံသင့်ရင် ရတယ်။ ဒီလူတွေက ဘုမိဇေကျွမ်းတဲ့လူနဲ့ အခြားပညာရပ် ပြည့်စုံတဲ့လူတွေပါတယ်။ သူတို့ ဒီနေရာကို တစ်ကြိမ်မက ရောက်ဖူးကြတယ်လို့ ထမံသီလူကြီးက ပြောတယ်။ အခုဟာက အလိုကြီး အပွင့်ကြီး ဖြစ်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးကောင်းကျော်တို့သည် မိုးချုပ်လုနီးနီးတွင် နာဂရွာထစ်ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မည်သို့ စည်းရုံးသည် ဝေဖီချေ။ နာဂ ရွာလူကြီးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ သူ့အိမ်တွင် တည်းခွင့်ရသဖြင့် ဦးကောင်းကျော် ပျော်သွားသည်။

အမိုးအကာမရှိ၊ တောထဲတွင် နေ့တစ်နေ့ အိပ်ခဲ့ရသဖြင့် အမိုးအကာ အောက်တွင် ဇိမ်နှင့် အိပ်ရတော့မည်ကို တွေးပြီး ပျော်ပျော်မိသည်။ ညမှောင်ရီတရောအချိန်တွင် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့်အတူ ရွာတွင် သူ့လျှောက်ကြည့်မိသည်။

အိမ်တိုင်းတွင် မီးဖိုများနှင့် မီးအလင်းရောင်ကို တွေ့ရသည်။ သက်ကယ်မိုး အိမ်များဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ရွာလယ်တွင် အကာမဲ့တဲကြီးတစ်လုံး တွေ့ရသည်။ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး လူမရှိသဖြင့် ဦးကောင်းကျော်က အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ နာဂရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံများကို မလေ့လာမိသဖြင့် ခန့်မှန်းမရနိုင်ချေ။

“ဒီတဲကြီးက ပန်” လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ လူပျိုအပျိုတွေ တွေ့ကြတဲ့ နေရာပေါ့။ အထူးသဖြင့် လပြည့်နေ့မှာ တွေ့ရတယ်ထင်တယ် .. သိချင်ရင်တော့ ခြံရောက်မှ အသေးစိတ်ပြောပြတာပေါ့ .. ပြန်ကြရအောင်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်တို့သည် တည်းခိုရာ လူကြီးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အကြည်တော်က မည်သို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသည် မသိချေ။

ဆီ မပါသော ကြက်ပြုတ်ရည် နှင့် ကြက်သားစားရသည်။ အသားခြောက်နှင့် တောင်ယာဆန်ကြောင့် ထမင်းမြိန်လှသည်။ ခေါင်ရည်နှင့် ကြက်ဥက အတော်အားရှိသည်။ ဦးကောင်း ကျော်က အားပါးတရ စားသောက်ပြီး အိပ်လိုက်မိသည်။ မိုးက တစ်ညလုံး သဲသဲမဲမဲ ရွာသဖြင့် အိပ်ကောင်းလေသည်။

ဦးကောင်းကျော်က နေအတော်ဖြင့်မှ နိုးလေသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ဆုံထောင်းသံများ ကြားသဖြင့် မျက်နှာသစ်ရင်း ကြည့်မိသည်။ ကလေးမိခင်များက ရင်ဘတ်ပုဝါစီးပြီး နာဂအပျိုမများက ပုဝါမဲ့ဖြင့် စည်းချက်ကျကျ ဆန်ထောင်းနေကြသည်။

ညိုရော မြန်မာနွယ်များမို့ မိသားစုကဲ့သို့ ချစ်ခင်မိသည်။

“ကဲ . . . ဦးကောင်းကျော်ရေ၊ အသင့်ဖြစ်ရင် စားသောက်ပြီး သွားကြစို့။ ခင်ဗျား ရိက္ခာပြတ်ပြီမို့လား”

ဦးကောင်းကျော်က စားသောက်ရင်း စပ်ဖြူဖြူနှင့် ရီကြဲကြဲလုပ်နေသည်။ အကြည်တော်က ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သူကြီးက ရိက္ခာလုပ်ထားတယ်။ ကဲ . . သွားကြရအောင်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ခရီးထွက်ရာတွင် ဦးကောင်းကျော်နှင့် အကြည်တော်မင်းခန့် နှစ်ဦးတည်း မဟုတ်ချေ။ သူကြီးပါ လိုက်လာသဖြင့် အံ့ဩမိသည်။

“သူကြီးက လမ်းပြပေါ့ဗျာ . . သုံးယောက်ဆိုတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ကဲ . . သွားကြမယ်။ မိသားစုအားလုံးကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လမ်းပြပါ၍လား မသိ။ လမ်းခရီးက သက်တောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ပြေပြေပြစ်ပြစ် သွားရသည်။ အတက်အဆင်း မရှိ။ မြေပြန့်သွားရသကဲ့သို့ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်လေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောမိသည်။

“လမ်းပြပါတုန်း . . မနေ့က လူကျတဲ့နေရာ ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဘာပစ္စည်း ပါသလဲလို့ပါ”

“ညက မိုးတွေရွာတော့ ခြေရာလက်ရာ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ . . ဒါပေမယ့် မှတ်မိပါတယ်။ မမြင်ရ။ မတွေ့ရတာတောင် စဉ်းစားတွေးတောနေရင် ပစ္စည်းတွေရင်တော့ လောဘထွက်မှာ သေချာတယ်။ အခုလို အေးငြိမ်းသာယာစွာ သွားရတော့ စိတ်မချမ်းသာဘူးလား . . ဦးကောင်းကျော်”

ဦးကောင်းကျော်က ရှက်သွားသဖြင့် ပြန်မပြောမိချေ။ အရှက်ဖြင့် “နောက်တာပါ . . ” ဟု ပြောပြီး ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်ကမူ တိတ်တိတ်မနေနိုင်။ ဦးကောင်းကျော်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို မနေ့က ပြောဖူးတယ်။ လူတွေမှာ ရှိတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာတွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူလောင်လာတယ်လို့လေ . . တွန့်တော် ဦးကုလား ရာဇဝင်တော်ကြီးလား။ မှန်နန်းလားတော့ မမှတ်မိဘူးဗျာ။ နိဒါန်းမှာ ဗတ်ဖူးတယ်”

ကမ္ဘာကြီးက ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးစတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖျတ်စီးခဲဖူးတယ်လို့ ထိုတယ်။ ဘယ်နှကြိမ် ဖျက်ပြီးပြီဆိုတာလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့်

ထွေထွေအားဖြင့် အလုံးစုံပျက်စီးတာတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူးဘူး။ ခြံရံကြည့်ရင် သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်၊ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်ရာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး အခင်း အကျင်းတွေကြောင့်လည်း ပါဝင် ဆက်စပ်မယ် ထင် တယ်”

“သေချာတာက လူတွေရဲ့ အဂတိတရား(၄)ပါးကြောင့် တမ္ဘာ ကြီးဟာ ဟောပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း ဆင်ခြင်သင့်သလားလို့ပါ။ ခင်ဗျား ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် လမ်းပြ ကြီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ်က ဘာမှ မလိုတဲ့အတွက် မလိုက်တော့ဘူး။ စိတ်စွမ်းအင်ဆိုတာ ဒီအချက်လည်း ပါတယ်နော်”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏ စကားကို နားထောင် ရင်း ရှက်မိသွားသည်။ သူ ပြောလိုက်သော စကားရပ်သည် . . သာမန် စကားရပ်ဖြစ်သော်လည်း အကြည်တော်မင်းခန့်တွင် ထူးခြားသော အတွေး အမြင်ရှိသဖြင့် အံ့သြ တုန်လှုပ်မိသွားသည်။ ပြောသည့်စကားက ဝေးတာ လား။ မြင့်တာလား မပြောတတ်ပေ။

သေချာသည်က အလွန် ကွာလှမ်းသော ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဆို သို့ မျှော်မှန်းကြည့်နေမိသကဲ့သို့ ထင်မိပါသည်။
(ဆက်လက် ဖော်ပြပါမည်)

နေမထူး

